

Rokraksta vietā.

S.Džinaradžadass

TEOZOFIJAS PAMATI

Jānis Grāve. 1940. g.

RĪGĀ, 1937. GADĀ

I e v a d s

Teozofija ir zinātne, kas radusēs kā dzīves un formas evolūcijas pētišanas sekas. Šī zinātne pastāv jau no seniem laikiem, jo attiecīgi sagatavoti dabas noslēpumu pētnieki ar evolūcijas pētījumiem nodarbojas jau sīrma senatnē.

Sie pētnieki tika saukti par Gudrības Skolotājiem, jo evolūcijas procesā tie ir sasniegusi aiz cilvēka robežām atrodošos nākoso augstāko - Adepta pakāpi. Kad cilvēks sasniedz Adepta pakāpi, viņš zināšanas iegūst personīgas pētišanas un personīgu piedzīvojumu celā. Zināšanas, kas iegūtas pateicoties nepārtrauktas Adeptu virķes pētījumiem, - ir Teozofija jeb Senā Gudrība.

Kad cilvēks klūst par Adeptu, viņš nav vairs tikai nenozīmīgs riks evolūcijas procesa, bet gan top par Skolotāju, kas šo procesu vada zem Lielas Apziņas, kuru Teozofija sauc par Logosu, uzraudzības.

Kā Logosa līdzstrādniekam Adeptam ir dota iespēja redzēt visu dabu no Logosa Apziņas redzes viedokļa un zināmā mērā to apļukot kopīgi ar tās Radītāju. Tāds apskats ir arī mūsu dienu Teozofija.

Sie Gudrības Skolotāji jeb Logosa pārstāvji vada evolūcijas procesu visās viņa fāzēs, pie kām katrs pārzin ūpašu nozari dzīvības un formas evolūcijā. Viņi sastāda to, ko sauc par Lielo Hierarchiju vai Lielo Balto Brālibu. Viņi vada formu radīšanu un iznīcināšanu uz juras un sauszemes, Viņi vada naciiju uzņemšanu un pagrīmšanu, un dod katrai nācijai taisni to Senīs Guovi bas dalu, kas ir nepieciešama viņas labklājībai un ko viņa spēj ietvert.

Dažu reizi šo Gudrību dod netieši, caur zinātnes pētniekiem, zinātniekiem, neredzāmi iedvēsmojot vai apgarojojot viņu atklājumus. Citu reizi tā tiek dota tiesi no Gudrības Skolotājiem Viņu mācībās. Abus šos veidus var novērot mūsu dienās. Netieši Viņi dod savu Gudrību - faktu zinātni - neredzāmi vadot un iedvēsmojot zinātniekus. Tieši viņu pasniedz dažādu mācību veidā, kas pazīstemas kā mūsu dienu Teozofiju.

Teozofija atklāj zināšanas caur tiem, kuri tās jau piessvinājušies, tiem, kuri tās meklē, bet vēl nav atraduši. Sākumā tie, kuriem šīs mācības tiek dotas, var tās pieņemt kā hipotezes, bet par personīgās zināšanas priekšmetu tās var klūt tikai pateicoties personīgai pētišanai un personīgiem piedzīvojumiem.

Mūsu laikos Teozofija vēl nesatur visu faktu pilnīgu zināšanu. Mums deva tikai nedaudzus vispārīgus faktus un līdzumus, kuri bija pietiekšķi, lai pamudinātu mūs dabas parādību pētišanai un atklāšanai, bet tomēr vēl paliek neskaitāmi robi, kas aizpildāmi nākotnē. Pakāpeniski šos robus aizpilda darbinieki no mūsu vīdus. Tā zināšenu daļa, kas mums pieder, ir tikai piliens okeāna salīdzinot ar to, kas palicis vēl ēpslepts un neizteikts.

Tomēr arī tas nedaudzais, kas ir mūsu rīcībā, ir brīnišķīgs un dod jaunu apgarotību, iedvēsmi un atklāj arvien jaunu daļumu.

Tagadējā Teozofija, kā tās vērojams attiecīgā literatūrā, ir visvairāk nodarbināta ar dzīves evolūcijas pētījumiem. Tomēr arī

zīmējana, kurā ietilpst formu evolūcija, kas atrodāma ikvienā modernās zinātnes nozarē, ir Senās Gudrības daļa. Abās nozarēs atrodāmas vēl neizpētītas norises, kas jānoskaidro, bet apskatot abas nozares pareizā gaismā, var viegli pārliecināties, ka tās viena otru papildina.

Kā ikvienā zinātniskā darbā, tā arī šīni Teozofijas pamatu apskatē, ir divi elementi. Autors izsaka to, ko atzina par patiesību visi zinātnieki vai viņu lielākā daļa, bet tai pašā lai kā viņš pieved arī nedaudzo darbu rezultātus, kā arī personīgā darba rezultātus, kuriem vēl nepieciešama pārbaude un apstiprinājums. Paplašinot aplūkojamo priekšmetu, autors var neapzinīgi vai arī zinātniskas pieredzes trūkuma dēļ, šos divus elementus pietiekīgi krasī nenošķiret. Tāpat arī manā darbā, kaut gan viņa pamata idejas var uzskatīt pilnā mērā par "teozofiskām", kas pilnīgi noteikti izteic zināšanu, ko devuši Gudrības Skolotāji. Šīni darbū var būt arī tādas vietas, kuru pamatā nav tik augsta izvota. Patiesību katram jāatklāj pašam priekš sevis, citi var novādīt tikai ceļu. Kā patiesības zinātniskos pamatojumus, tā arī personīgos spriedumus nepieciešami pārbaudit.

Kaut gan savās pamatidejās Teozofija ir pasludinājums, tomēr tā nevēlās klūt par autoritāti tiem, kas iekšēji nevar tai piekrīst. Zinot, ka visdārgākais un nepieciešamākis ikvienam cilvēkam ir — gūt tādu augstvērtīgu dzīves hipotezi, kas spētu apmierināt viņa sirdi un prātu, ebumu sarakstījis šo darbu, lai parādītu, ka šādu hipotezi var atrast Teozofijā. +

+/ Redakcijas piezīme: Teozofijas zinātnē nevar būt par hipotezi ikvienam teozofam, kā arī tā nav hipoteze šīs grāmatas autora. Lai kam gan viņa izteicienu jāsaprot tā, ka viņš nevēlās uzspiest savas atziņas citiem.

I

Dzīvības un formas evolūcija

Nav labākas sagatavošnās skaidrai Teozofijas uztverei, kā vispārēja un plaša iepazīšanās ar moderno zinātni. Zinātne rīkojas ar faktiem, tos klasificē un no tiem secina attiecīgus likumus. Teozofija nodarbojas ar tiem pašiem faktiem un kaut gan viņus klasificē varbūt citādi, tomēr viņas slēdzieni galvenos vīcienos ir vieni un tie paši.

Tur, kur šie slēdzieni nesaskan, tas nenotiek vis tāpēc, ka Teozofija apšaubītu zinātnieku atziņas, bet gan tādēļ, ka pirms nākta pie kaut kāda slēdziena, viņa nem vērā papildu parādības, kurās modernā zinātne neatzīst vai arī nav vēl atklājusi.

Ir tikai viena zinātne vienas un tās pašas kārtas parādībām un tas, kas ir stingri zinātnisks, tai pašā laikā ir arī teozofisks un otrādi, kas ir patiesi teozofisks, tam jāharmonē ar esosam parādībām un tā tad jābūt augstākā mērā zinātniskam.

Aplūkosim, kas ir lielais Oriona miglājs. Tā ir haotiska masa sakārtēta stāvokļi ar vairāk miljonu kilometru lielu caurmēru. Tā ir it kā nenoteikta mākonveidīga masa, pildīta ar energiju. Cik var spriest, tad šī energija nerada nekādu lieftderīgu darbu. Kas notiks ar šo miglāju? Vai tas arī turpmāk paliks haotiskā stāvokļi vai ar to norisināsies kaut kāds pārmaiņas. Iespējamo pārmaiņu, miglāja nākošo etapu, mēs varam izsaukt savā priekšstatā, aplūkojot kāda cīta, piemēram Sunja zvaigžņāja miglāju.

Te redzam, ka miglājs gūst spirālveidīgu kustību. Tas griežas un viņa materija tiecas sabliveties ap viņa kodolu. Ar laiku sfairiskā masa sāks valikt arvien plakanāka un līdz ar tās sačaurināšanos viens materijas rīkis jeb gredzens pēc otra sāks atdalīties no atdziestošā centrālā kodola.

Pēc miljoniem gadu šie materijas gredzeni pārtrūks, tos saistādošie elementi sablivēsies ap savu kodolu un gredzena viestā jau būs planēta, kas paturēs pirmatnējo miglāja kustību un sāks griezties ap centrālo sauli.

Var būt arī citādi. Gredzenam nepārtrūkstot, miglājs griežoties sāks atsviest savas ārējās daļas, kas sabiezējot taps par planētam. Ka vienā, tā otrā gadījumā pirmatnējā bezveidīgā miglāja masa taps par organizētu saules sistēmu, ar centrālo sauli un ap to rīkojošām planētām, līdzīgi tai saules sistēmai, kuru mēs tagad dzīvojam /zīm.1./

Kāds būs nākošais etaps? Ap šo laiku jaunās saules sistēmas iekšienē radīsies visvieglākie ķīmiskie elementi: ūdegradis, ogleklis, slāpeklis, skābeklis, fosfors, kalcijs un citi. Šie elementi veidos jau dažādus savienojumus. Pēc tam radīsies pirmās redzamās dzīvības pazīmes. Materijas daļa pieņems protoplazmas, ņāls pirmatnējās dzīvības formas veidu. Nākošā pakāpē tā veidots dažādus savienojumus un kombinācijas, pieņemot pirmatnējo stādu un dzīvnieku organismu formu.

Aplūkosim vispirms to, kas notiks ar šo dzīvības spgarotu

materiju, kad tū klūs par stādu organismu.

Go paša sakuma jāatzīmē viņā divi darbības veidi. Vispirms tas, ka organismus cēnās uzturēt savu dzīvību pēc iespējas ilgāku laiku, ko viņš arī sasniedz ar bārošanos. Otrkārt, viņš cēnās radīt sev līdzīgu jaunu organismu. Šo divu instinktu ierosme rada organisma evolūciju.

Sākumā vienkāršs organisms sāk iegūt arvien sarežģītāku struktūru. Sis process turpinās lēni un pakāpeniski, izveidojot katrau jaunu veidu pilnīgāku par iepriekšējo. Tas turpinās tik ilgi, kamēr uz jaunās planētas būs sasniegta stādu valsts līdzīga tai, kāda sastopama uz mūsu zemei.

Katrs jauns veids būs attīstītāks par iepriekšējo, viņa evolūcija būs pilnīgāka. No vien šūnīgu organismiem attīstīsies sporu augi, kas īpatnēji rada savus pēcnācējus. Vēlāk izveidosies vairošanās ar sēklām un pēc tam sasniegs ziedošo stādu pakāpi, kad atsevišķs organisms

Zīm.1.

ar vismazāko energijas patēriņu un uzglabājot savu dzīvību, sāks dot dzīvību ievērojamam pēcnācēju skaitam /zīm.2./

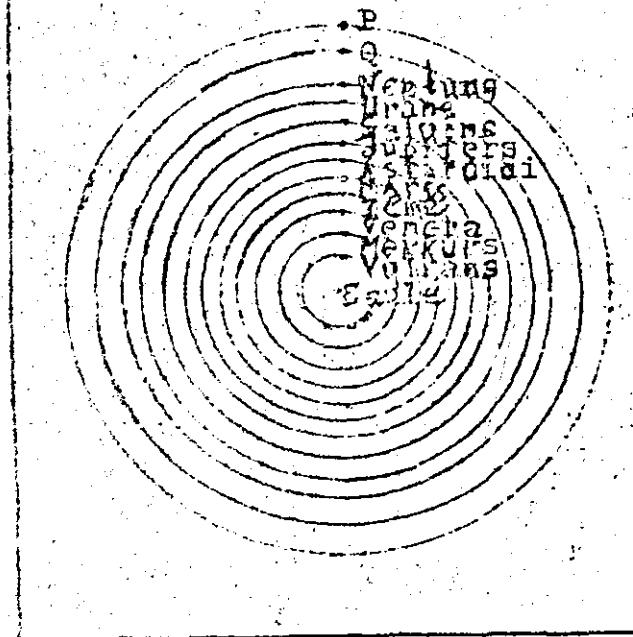
Katrā nākošā pakāpē organismi top arvien sarežģītāks, bet pati tā sarežgotība dod viņam iespēju "dzīvot" apnierinošāki, t.i. radīt pēcnācējus ar vismazāko energijas patēriņu, pagarināt personīgo dzīvi un tai pašā laikā radīt pēcnācēju tipu ar jaunākām un augstākām pašizteiksmes iespējamibām: nekā agrākam tipam.

Līdzīgam attīstības procesam padota arī protoplāzma, kas dod sākumu dzīvnieku valstij. Sākot ar vienkāršu vienšūnīgu organizmu, mās pakāpeniski iegūstam dažadas bezmugurkaulaino grupas. No vienkāršiem vienšūnīgu organismiem līdz daudzšūnīgu organismiem, ar asinsvadu un nervu audiem, organizācija top arvien sarežģītāka ar katrau jaunu grupu /Zīm.3./

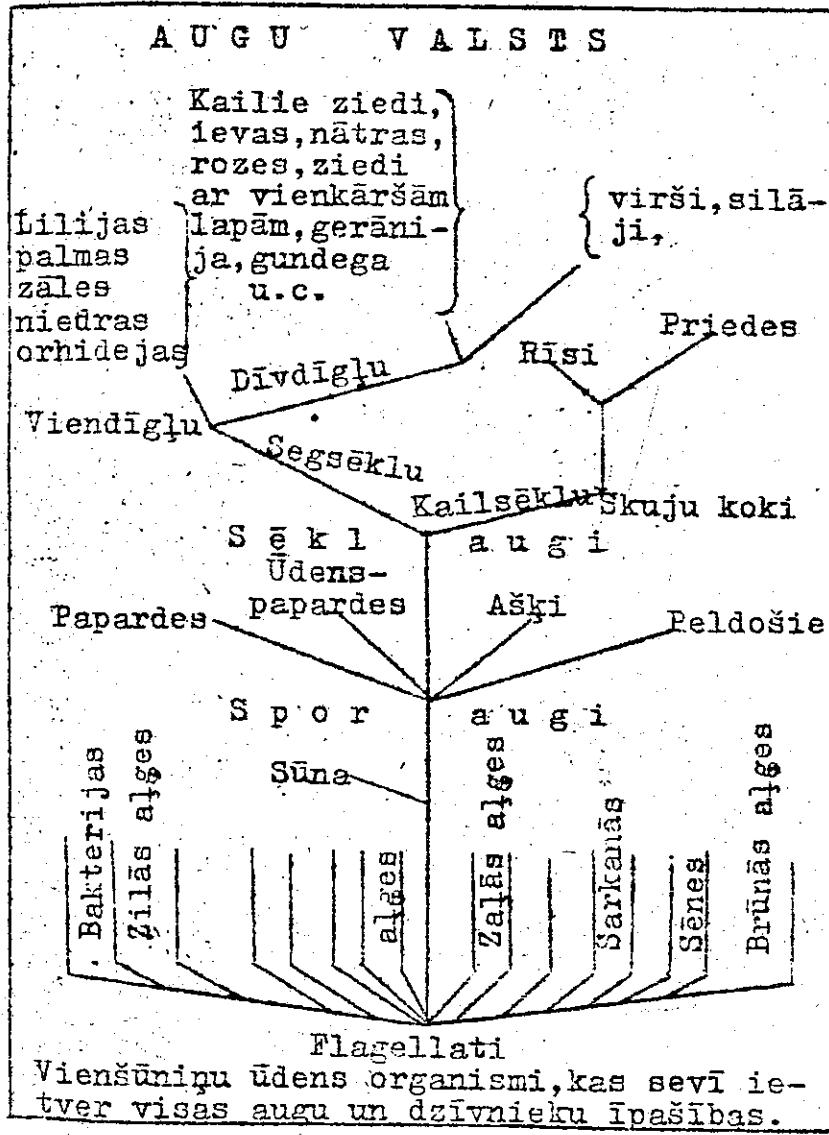
Pēc tam iestājas jauns etaps. Rodas organismi ar apvalku, kas sedz centrālo nervu pavedienu un tādā kārtā dod sākumu mugurkaulaino valstij. No viena mugurkaulaino rāpuļu veida rodas zīdītāji. No dzīvnieku valsts augstākā tipa vispilnīgākais organisms ir cilvēkam.

Abi instinkti, kā pašuzturēšanās, tā arī vairošanās, atrodāmi arī dzīvnieku valstī. Organismiem klūstot arvien sarežģītākiem, tie top spējīgāki piemēroties mainīgai apkārtnei, dzīvot tāni un radīt sev līdzīgus organismus ar vismazāko spēku patēriņu. Pie augstākiem mugurkaulainiem rodas jau jauns dzīvības elements.

Saules sistēma

"Novērojot dzīvības darbību viņas augšupejošās formās, mēs redzam, ka visa zemāko būtnu energija tiek patērieta sevis paša un sugas uzturēšanai. Topot pilnīgākam un apvienojoties organizācijās, tiek aiztaupīti spēki un tas, savukārt, dzīvības uzturēšanu padara daudz vieglāku. No tā izriet, ka spēki, kas rodas no dotā barības daudzuma uzņemšanas, ir pilnīgi pietiekīgi būtnes vajadzību apmierināšanai un pēcnācēju radīšanai. Daļa energijas vēl pamliek pāri neizlieto. Pie augstāka tipa būtnēm, ar attīstītu uzbūvi, mēs redzam, ka šis energijas pārpalikums arvienu vairāk pieauga un pie vissaucāki attīstīta tipa var novērot ilgus starpbrižus starp barības uzņemšanu. Sai laikā tiek patērieta uzkritā neizlietotā energija tai patīkamo dzīvas būtnes spēku pielietošanai, ko mēs saucam par dažādu speju vingrinājumiem. Šis vispār augstākās dzīvības

Vienšūnīgu ūdens organismi, kas sevī ie-tver visas augu un dzīvnieku īpašības.

Zīm.2.

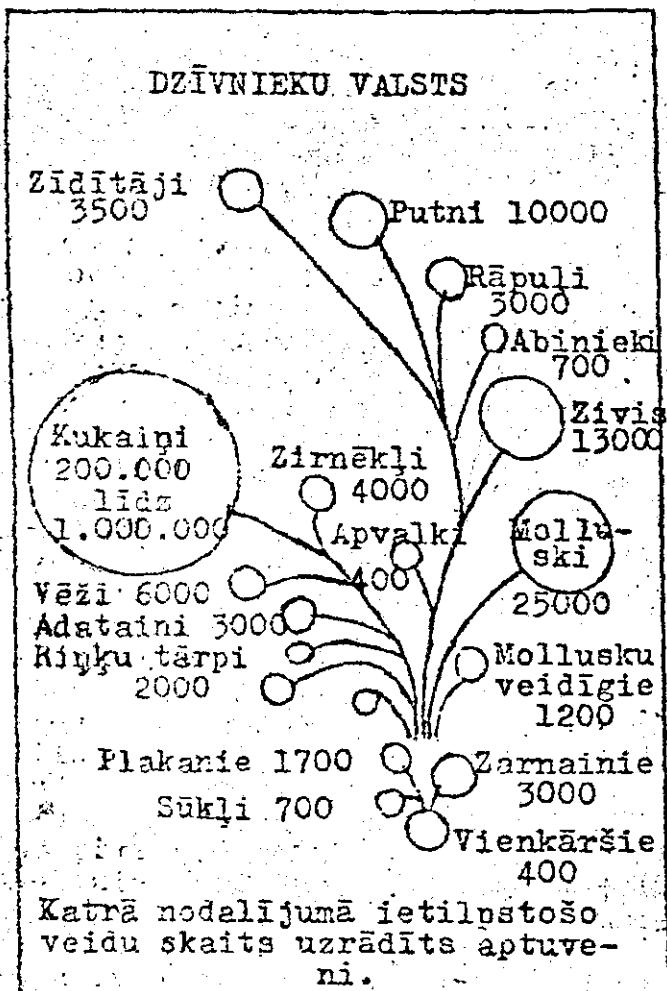
formas izteiksmes īpašība attiecas kā uz cilvēku, tā arī uz citām būtnēm. Cilvēces progress vienā no savām izpausmēm ir spraudis par mērķi arvien vairāk un vairāk atbrīvoties no melnā darba, lai ietaupītu pēc iespējas vairāk dzīvības energijas augstākai kultūrai, aistētiskai baudai, priekiem, ceļosnai un dažādām rotālām. +

Šis process, kas ved no haotiskā miglāja līdz tagadējam cilvēkam, kas domā, vingrina savas spējas un milē, - saucās par evolūciju.

Haoss kļuvis par Kosmosu, ar noteikti sekojošu notikumu mai-

+/ Herberts Spensers, „Dzīvība”, L. 477.

bilais, „a-dharma”, kļuva stabils, „dharma”. Aplūkosim sākotnes, kuras rodas, kad vienskaitlis pārvēršās daudzskaitlī, nekārtī-
gais kļūcis zehārtīgs /zīm./

Zim. 3.

ju, var tēlot tikai uz analogijas pamata un šīnī zinā evolūcija uzskatāma tikai par hipotezi. Tomēr tā ir visapmierinošākā starp visām cilvēces vēstures hipotezēm un ja to pieņem, tā skaidri atklāj visu evolūcijas procesu.

Cik pievilcīga arī nebūtu Kosmosa pētišana evolūcijas gaisnā tā, kā to izskaidro tagadnes zinātne, šīnī izskaidrojumā ir savs ēnas puse. Šo ēnas pusī rada tā neievērojamā loma, kādu piešķir atsevišķai personībai vēsturiskā drāma. „Evolūcionējot” daba bez mēra patērē savas energijas, radot vienu formu pēc otras un cik drausmīga mums šķiet šī izšķērdība, radot tādu bezmērīgu formu daudzumu, pie kam lielākam daudzumam ir jāaiziet bojā. Laiks evolūcijai ir bez nozīmes, atsevišķs indivīds netiek pēmēts vērā, vai arī tikai tik ilgi, kamēr tas dzīvs. Vina ūsajā mūžā daba it kā uzsmaida viņam, radot illūziju, ka viss ir domāts tikai viņa labklājībai. Bet pēc tam, kad tas deviā dzīvību pēcnācējiem vai arī ar savu dzīvi viegli pārgrozījis savu

Ir tiesa, ka neviens cilvēka dvēsele nav redzējusi šī procesa sākumu un nav to pakāpeniski novērojusi līdz pat tagadējam laikam, untāpēc arī nevar aprakstīt šo evolūcijas etapu pateicoties tiešai novērošanai un apgalvot, ka evolūcija ir patiess fakts. Mēs varam domās radīt šī procesa priekšstatu, novērojot dažāda veida miglājus, izpētot organismu uzbūvi, kuri ir gājuši bojā vai arī ir sastopami starp dzīvajiem, - ar lielām pūlēm salasot attsevišķi izkaisītās daļas kopā. Neviens nevar apgalvot, ka Visums radies visā savā pilnībā pēkšni pirms dažiem gadu tūkstošiem, tieši pirms vēsturiskās tradīcijas sāšanās. Neviens nevar noliegt, ka Visums jau rītu var izbeigt savu eksistenci.

Cilvēku nespēj apmierināt iespēja atzīmēt tos īsos tagadnes momentus, kurus spēj aptvert vīna apziņa. Vīnam jāgūst priekšstatu par dabu viņas pagātnē un nākotnē. Tādā kārtā pagātni un nākotni procesā, kuru sauc par evolūciju, vīns sāk apdzīvīties.

apkārtni citiem par labu, nāk nāve un nosprauž robežu viņa eksistencei. Rodas iespaids, ka mūsu "es" ir bez nozīmes, kura pie- mit tikai sugai. Būdama ļoti rūpīga sugas uzturēšanā, daba tik pat lielā merā ir neverīga.

pret ikvienu atsevišķu dzīvību. Kur ir tagad Ninevija un Bābele? Kur palikusi slava, kas kādreiz bija Grieķijai un kur pali-cis Romes varenums?

No šāda reizes viedokļa evolūcija tiešam ir drausmīga: mēchānisks process, nežēlīgs, nesaundzīgs savā varenībā un cietsirdībā. Tagadnes zinātnes evolūcijas apgalīsmojumā mēs esam kā burbuli uz ūdens virsmas, kas rodas ne pēc savas grības un izbeidz eks-

EVOLŪCIJAS PRINCIFI Spensera.	
No viendabīga nenoteikta vienkārša	Uz daudzveidīgu noteiktu sarežģitu
no zemākiem organizā- miem, rašanās stā- dijas kopā, orga- nizācijām, sastā- vošām no neskaitā- miem daudzumiem līdzīgu daļu	uz augstākiem organizā- miem, augsti organi- zētām sabiedribām, sastāvošās no ne- skaitāmiem daudzu- miem dažādu daļu
no virknes viendabī- gu daļu, kurās at- rodās saskarsmē	uz vienu veselu, sastā- vošu no dažādām da- ļām, kas atrodas savstarpējā atkari- bā
no HAOSA ADHARMAS NEKARTĪBAS	uz KOSMOSU DHARMU KARTIĒU

Zīm.4.

sitenci nobeidzot procesu, pār kuru tiem nav varas, tās materijas, no kurās izausti sapri un mūsu mazā dzīvīte noslēdzās ar miegu".

Vai tiešam nav pievilcīgāku uzskatu par evolūcijas procesu? Šāds uzskats eksistē un to mums dod Teozofija, savā mācībā par dzīvības evolūciju, kas savukārt iet caur formu evolūciju.

Kad mūslaiku zinātnieks aplūko dabu, viņš atzīmē divus nešķiramus elementus: materiju un spēku, bet trešo elementu, kuru mēs saucam par dzīvību, viņš uzskata par pirmo divu elementu sadarbības sekām. Viņš redz materijā dzīvības un apziņas iespējāmības, bet ne dzīvība, ne apziņa, pēc viņa domām, nav spējīgi eksistēt neatkarīgi no materijas. Vispārējos vilcienos šis uzskats ir pareizs, bet Teozofija tāni ienes pārlabojušu, kuru varētu ieteikt šādi:

Nav materijas bez spēka un nav arī spēka, kas neiedarbotos uz materiju, kaut gan neviens no vieniem nav otra produkts. Tāda pat attiecība pastāv arī starp dzīvību un materiju; tāc ir nešķiramas, kaut gan ne viena no tām nav otra produkts.

Visumā eksistē daudz smalkākas materijas veidi par to, kuru mēs uztveram ar saviem juteklīem, vai kuru mēs varam atklāt ar mūsu rīcībā esošiem precīziem instrumentiem. Pastāv arī daudzi energijas veidi, no kuriem cilvēkiem pazīstami tikai daži.

Viens energijas veids, kas darbojas savienojumā ar pārfizis-

kās materijas izveidojumiem, saucās par Dzīvību. Šī Dzīvība padota evolūcijai, tas ir, viņa pakāpeniski kļūst arvien sarežģītāka savā izpausmē.

Dzīvības izpausmes sāsniedz sarežģītāku stāvokli ar organizmu veidošanu no tās materijas, kuru mēs uztveram ar saviem jutekļiem. Pastāv arī citas dzīvības darbības izpausmes, bet pagaidām piegriezīsim uzmanību tām izpausmēm, kurās var uztvert ar mūsu jutekļiem. Tas spēks, kas zināmu laiku savieno ķīmiskus elementus, veidojot no tiem dzīvus organismus, ir arī dzīvība.

Kamēr vīna uztur ķīmisko elementu savienojumus organismu veidā, pati tā klūst arvien sarežģītāka pateicoties tiem piedziņumiem, kuras tā gūst ar savu izpūsmes līdzekli. Tas, ko mēs apzīmējam par, nāvi, nav nekas cits, kā dzīvības aiziešana no organisma. Vīja zināmu laiku eksistēs ārpus zemākām materijas formām, savienojumā vienīgi ar pārfiziķiem, smalkākiem materijas veidiem.

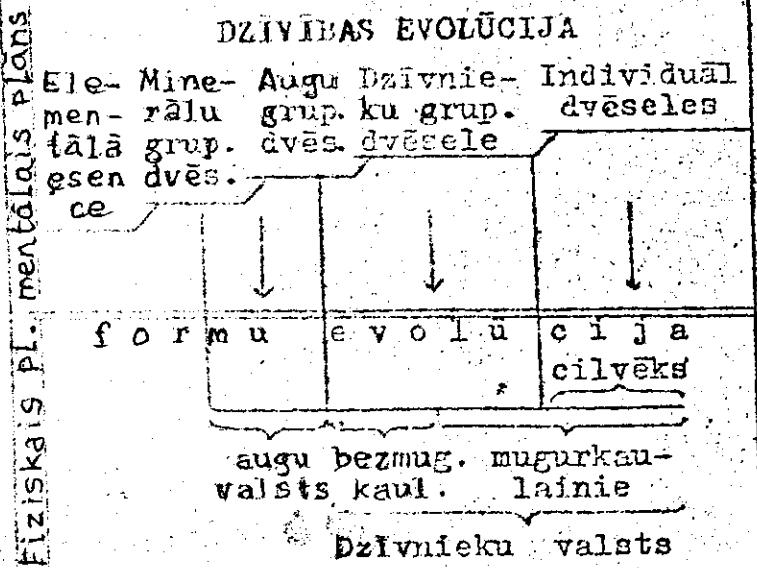
Kad dzīvība atstāj organismu un pēdējais mirst, ar viņa palīdzību iegūtie pierodzējumi uzglabājas jaunu ievingrinājumu veidā, kuri var pārveidoties jaunās radošās spējās, kas atklāsies nākamās dzīvības pūles radit jaunu organismu.

Aplūkojot zīm 5, mēs
skaidri varēsim sev stā-
dīties priekšā Teozofijas
uzskatus par Dzīvības Evo-
lūciju. Ja mēs piegriezi-
sim vērību tikai ķermenē
uzbūvēi un vienīgi formai,
tad redzēsim tikai vienu
evolūcijas pusī, tā jo katrā
formā apslēpta dzīvība.

Kaut gan stāds nomirst, viņu apgarojošā dzīvība, kas to ari pamudināja reagēt uz apkārtnes kairinājumiem, neiet bojā. Kad roze vist, mēs zinām, ka no viņas materijas nekas neiet zudumā. Katra viņas daļiņa turpina pastāvēt, jo materija nevar iznīkt. Tas pats notiek ar dzīvību, kas rada rozi no ķimiskiem elementiem. Viņa uz laiku atkāpjās, lai pēc

DZĪVĒSAS EVOLŪCIJA

Eļu Mine Augu Dzīvnieku grup. grup. dvēseles
men- rālu grup. ku grup. dvēseles
tālā grup. dvēs. dvēsele
esen dvēs.

三十六

tam atkal atgrieztos un radītu jaunu rozi. Piedzivojumus, kurus tā ieguva atiecībā uz saules stariem, vētrām un eksistences cīņu pirmā rozē, izlietos citas rozes radīšanā. Nākojā roze būs labāk piemērota dzīvei un savas sugas izplatišanai.

Kā atsevišķs organismš ir tikai atsevišķa vienība plāsākā grupā, tā arī organizma ēpslēptā dzīvība ir tikai daļa no "grupas dvēseles".

Stādu valsts organismu pamatā dzīvo stādu grupas dvēsāle. Tā ir neizgūkstošs svots tiem dzīvības spēkiem, kas top arvien sarež

gītāki tādēļ, ka rada arvien jaunas stādu formas.

Šīs grupas dvēseles katras atsevišķa dzīvības vienība, ierodoties uz zemes jaundzimušā organismā, iemiesojas viņā ar visu to organismu gūto piedzīvojumu kopsummu, kuri tika radīti no dotās grupas dvēseles. Katras dzīvības vienība, pēc organisma nāves atgriežoties grupas dvēselē, nodod tai tās jaunās spējas, kurās viņa ieguva reagējot pēc savas prāta uz apkārtnei kairinājumiem.

To pašu var teikt arī attiecībā uz dzīvnieku valsti. Katrs veids, katras suga un katras pasuga ir reprezentēta ar savām nodalījām kopejā grupas dvēselē.

Tas pats princips attiecas arī uz cilvēku, bet cilvēks jau ir pārsniedzis to stādiju, kad organismi tiek apgaroti no grupas dvēseles. Katrs cilvēks sastāda atsevišķu dzīvību un kaut arī viņš ir mistiskā kārtā saistīts ar visiem Cilvēku Brālības loceklkiem, viņš iet savu īpašu ceļu un pats rada savu nākotni. Cilvēks uzglabā savus atsevišķas dzīvēs iegūtos piedzīvojumus pats priekš sevis un nedalās tajos ar citiem, ja tikai viņš pats to nevēlēsies.

Tas, ko mēs saucam par nāvi, dabā neeksiste, ja zem nāves saprotam iznikšanu nebutību. Dzīvība uz laiku aiziet savā pārīziska apvidu, uzglabājot jaunu radīšanas spēju vēlāk to piedzīvojumu rezultatus, kurus viņa ir guvusi. Formas, kas viena pēc otras rodas un iznikst, ir tikai kā durvis, pa kurām dzīvība tā izpaužas, te pazūd no evolūcijas skatuves. Neviens piedzīvojumu daļīja nezūd, tāpat kā nezūd neviens materijas daļīja.

Bez tam šī dzīvība evolūcione, kā tas jau agrāk tika teikts un viņas evolūcija noriss ar Formu starpniecību.

Grupas dvēseles noteiktas dzīves daļas mērķis - izpausties caur tādām formām, kurās, pateicoties labākai piemērošanās spējai savai apkārtnei, būs pārākas par citām formām un tānī pašā laikā būs spējīgas smalkāki un jūtīgāki atbildēt uz pāšas dzīvības iekšējo ierosmi. Katras grupas dvēseles daļa, katrs dzīvības tips, katras grupa, katras kārta, sekot un tiecas uz vienu un to pašu mērķi un no šejienes izriet tā nesaudzīgā cīra, kuri varā novērot dabā. „Viņas zobi ir asinīs un viņas nagos laupījums”. Bet cīna dēļ eksistences nav tā nesaudzīgā izšķērdība, kāda viņa mums liekās. Formas tiek iznīcinātas tādēļ, lai no jauna radītu vēl pilnīgākas. Dzīvība parādās un aiziet, tomēr soli pa solim tuvojas tai formai, kuŗu viņa meklē. Dzīvība nav iznīcināma, izšķērdība tikai šķietama, bet cīra - tikai labāku formu meklēšanas līdzeklis mūžīgi mainīgā apvidū.

Kad dotam apvidam vislabāk piemērotās formas ir gatavas, tad attiecīgā grupas dvēseles daļa izlej caur tām dzīvību tādā pilnībā un bagatībā, ka rodas viņas usplaukuma laikmetis. Kad apkārtejā apvidū rodas pārmaiņas, tad atjaunojas viņas meklēšana pēc jaunām, vairāk piemērotām formām.

Tādā kārtī visas stādu un dzīvnieku valsts grupu dvēseles daļas karo savā starpā, cīnoties pēc vislabāk piemērotās formas pārīzīves. Un tomēr šini cīņā neaiziet bojā neviens dzīvības vienība un viena tipa uzvara tiek izlietota ne tikai viņa labā, bet arī dzīvības kopejās komplikētības labā, jo dzīvība meklējo šo formu kā vislabāko savas apslēptās energijas izpausmei caur to.

Dzīvība savā attīstībā iet cauri dažādām pakāpēm. Vispirms viņa rada formas no pār fiziskās materijas un tad mēs viņu saucam par „elementālo” dzīvību. Vēlāk, izejot cauri šiem radīšanas piedzīvojumiem, viņa „apgaro” ķīmiskos elementus to savienojumos, to-pot par minerālu „grupas dvēseli”. Beidzot viņa veido un apgaro stādu formas un vēlākā periodā arī dzīvnieku formas. Pēc tam sākās cilvēku stādīja un dzīvība sāk veidot „individuālitātes”, kas spējīgas domāt un mīlēt, kas spējīgas uz pašuzupurēšanos un ideālismu, jo „pazemīgais tārps, tiecoties tapt par cilvēku, paceljās pa formu spirāli”.

Bet cilvēks nav šīs kēdes pēdējais loceklis.

Visā šīni kosmiskā procesā, no atoma līdz cilvēkam, ir viens fakts, kas jāņem vērā, ja gribam pareizi izprast visu procesu. Lai gan materija attīstās pārejot no vienveidības uz dažādību, no ne-noteiktības uz noteiktību, no vienkāršā uz sarežģīto, dzīvība attīstās citādā ceļā.

Materijas evolūcija ir pārbūvēšana, pārveidošana. Dzīvības evolūcija ir atklāšana, uzplaukums. Mums neizprotama kārtā jau dzīvības apgarotās materijas pirmā šūniņā bija apslēpts kā Šekspīrs, tā arī Bēthovens. Dabai būs vajadzīgi miljoni gadu, lai pārveidotu materijas kombinācijas, miljoni gadu, lai „izlases” ceļā atrastu nepieciešamo elementu kombinējumu, lai Sekspīrs un Bēthovens varētu iziet no viņas dzelmēm un stāties pie savu lomu izpildīšanas līslajā Pasaules dramā. Un visu šo laiku, vairākus miljonus gadu, dzīvība noslēpumaini glabāja viņus savos dzīlumos. Savā evolūcijā dzīvība neko nepem, bet atdod, jo aiz viņas stāv kaut kas lielāks, kas veido viņas sirdi, viņas dvēseli. Tā ir Apziņa. Savas lielās Milas, Spēka un Skaistuma pilnībā Viņa apveltīja ar visu savu bagatību pirmo dzīvības graudiņu.

Kā vienā neredzamā punktā var saplūst visi gaismas stari, kuru atspoguļo lieliskā kalnu grēdas panorama, tā arī katrs dzīvības diglis ir Fokuss, kuŗā atveidojas šī bezgalīgā Eksistence. Kātrā šūniņā Viņa atrodaš visā savā pilnībā. Zem Viņas vadības, kad pienāks laiks, izpaudīsies kā Šekspīrs, tā arī Bēthovens. Lūk, ko mēs saucam par evolūciju.

Ja formu evolūcijas pētišana, saskaņā ar moderno zinātni, pamācīna un apvieno mūsu agrākos uzskatus par pasauli, tad dzīvības evolūcijas pētišanai ir daudz lielāka nozīme savu sekū dēļ. Evolūcijas dzīvības puse, ieved jaunus komplikētības elementus un viņu ievērošana ved mūs pie visa evolūcijas procesa pārvērtēšanas.

Firmaijs faktors pie šīs komplikētības ir tas, ka zinātnieku apskatāmo formu iekšienē plūst cauri uzplaukstošās dzīvības vairākas parallelēlas strāvas, pie kam katra no tām ir gandrīz neatkarīga savā attīstībā no pārējām.

Viena no šīm strāvām ir Cilvēces strāva, bet otra, kas ir parallelēla pirmāi, ir Dēvu vai engelu evolūcijas strāva /zīm.6./.

Kā jau agrāk tika teikts, cilvēku dzīvībai ir savas iepriekšējās dzīvnieku, stādu, minerālu un elementālās dzīvības stādījās. No tās pašas minerālu dzīvības viena viņas daļa virzās pa citu kānālu un, izejot cauri „dabas garu” ķermējiem, pāriet engelu vai Dēvu pakāpē.

Trešā parallelēla strāva, par kuru vēl maz kas zināms, ir šū-

niņu dzīvība viņu iepriekšējās fāzēs un viņu nākošā attīstībā. Ie spējams, ka pastāv arī atsevišķa dzīvības strāva, kas iet cauri elektroniem, ioniem un ķimiskiem elementiem. Šo parallēlo strāvu pavisam ir septiņas, bet, izņemot apskatītās, par pārējām attiecīgu zināšanu vēl trūkst.

Zīm. 7.attēlotā attīstīšanas dzīvības augšupeja cauri mūsu apkārtnei casto-pamā formām.

Dzīvību izlieto organismus, kas būvēti no cietas, šķidras un gāzevidīgas materijas. Viņa izlieto arī tādas formas, kas radītas no smalkākas materijas "vinas ceturtā" jeb starojošā stāvo-

EVOLŪCIJAS TIPI						
1.Cilvēce	2. Dēvu evolūcija	3	4	5	6	7
Pilnīgais cilvēks	Engelis vai Dēva					
Cilvēks	Dabas gars /astrālā/					
Dzīvnieks	Dabas gars /ētera/					
Stāds	Dzīvnieks					
Minerals	Stāds					
Elementālā essence	Minerals	šūri nu dzīve	Ķīmisk. elem. Atomi			

Zīm.6.

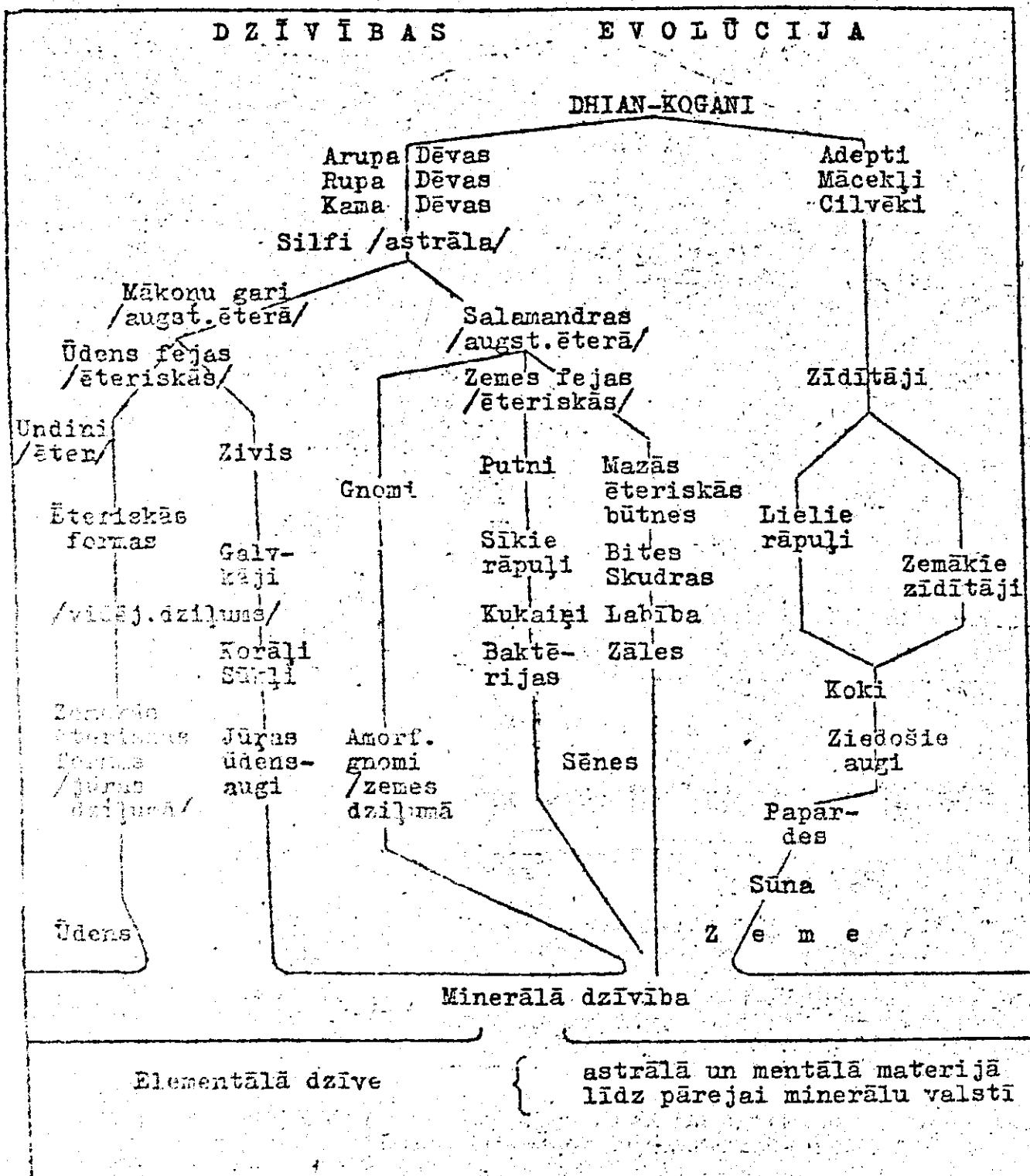
kli, kuru teozofi sauc par "ēterisko". Beidzot, ir vēl gaisīgakas, vēl vairāk retinātas materijas, kuru sauc par "astrālo" un "mentālo".

Var izšķirt sešas atsevišķas strāvas, kas plūst augšup no minerāliem un sasniedz Adepta vai Pilnīgā Cilvēka pakāpi un Arupa-Dēvu /bez. formas/ vai Augstāko Engelū pakāpi, neheidzot savu attīstību ar augstākām būtnēm, kurās sauc par Dhien-Cohaniem.

No šīm sešām strāvām tikai divas iet caur fizisko materiju un caur vairāk retināto "ēterisko" stāvokli /diagrammas pirmais un trešais nozarojums/ un pēc tam sāk būvēt astrālā materiju "silfu" ķermēpus. Trešā strāva veido organismus, kuri dzīvo ūdenī. Tikai viena no šīm sešām strāvām novēd līdz cilvēci. Pārējās piecas pāriet parallēlā Dēvu evolūcijā.

Nepieciešami piegriezt vēribu arī tam, ka dzīvības evolūcijai ir savas iepriekšējās fāzes, savā pašas iedzīmītība, kas dažkārt pilnīgi atšķirās no formu iedzīmības. Tas faktus, ka zīditāju un putnu ķermēji ir attīstījušies no rāpulu formām, norāda uz miesīgo formu kopējo izcelšanos. Kamēr algēm, sēnēm, zālēm un sūnām ir kopēja fiziskā izcelšanās no viensūniņu ūdens organizmiem, viņas apgarojošā dzīvība tomēr kāpa augšup pa četrām atsevišķām strāvām.

Kaut gan putniem un zīditājiem ir kopēji fiziskie senči, to mēr putnus apgarojošā dzīvība nākotnē ies caur ēterisko būtību un dabas garu /feju/ stādiju zemes virsū. Pēc tam dzīvība ies caur gariem, kas ietérpti augstākā ēteriskā materijā, Lai vēlak pa-

celtos līdz astrālām fejām vai Dēvām. Ziņītāju dzīvība pāries cilvēku valstī.

Pirms nobeidzam apskatu par ēteriskām formām, kurās dzīvo zemes un jūras dzīlumos, jāatzīmē, ka no "starveidīgās" materijas veidotā ēteriskā forma var iet cauri blīvai klintij, dzīvot tānī vai jūrā, gluži tāpat, kā gaiss iet cauri sakrautai malkai un var palikt starp malkas pagalēm. Mums zināmā visblīvākā viela būs porainā materijas ēteriskiem veidiem. No šīs materijas uzbūvēti organismi bez kādām grūtibām dzīvo zemes iekšienē vai arī jūras dzīlumos un tos neiespaido ne karstums, ne spiediens, kas parastām fiziskām būtnēm dzīvi padarītu neiedomājamu.

Tos pašus dzīvības kopējos iedalījumus var atzīt, ja apskatam cilvēci atsevišķi /zīm.8./. Dzīvības strāva, kura pašlaik

apgāro cilvēci, izpauž speciālizācijas pirmatnējās pazīmes jau savās agrakās elementālas, minerālu un stādu fāzēs. Šīs pazīmes tom arvien skaidrākas, ja mēs nonākam līdz dzīnieku valstij.

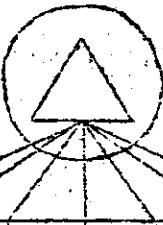
Tānī dzīvībā, kurai lemts tapt par cilvēku dzīvību, pastāv septiņi pamattipi. Katram tipam ir savi izveidojumi, pateicoties pārējo tipu iedarbības sekām uz to. Šie tipi uzglabā sevas īpašības, ejot cauri visām valstīm pirms cilvēku valsts.

Supus apgārojošā dzīvība vienmēr atšķirās no kāku dzīvības sākotnes, bet zīlonu dzīvības sākotne atšķirās no abiem iepriekš minētiem. Suna dzīvības sākotne izveidoja vilku, šakalu un citu sunu sugas pārstāvju organismus, līdz sasniedza visaugstākās izpausmes pakāpi mājas suni. Tam

līdzīgi arī citiem dzīvnieku valsts tipiem, kā kākiem, zirgiem, ziloniem un pērtiķiem bija savi pirmie "iemiesojumi" mežonīgakos aizvēsturiskos tās pašas sugas īpatņos. Šīs jautājiens tiks sīkāki apskatīts VII nodalā, kur iet runa par dzīvnieku evolūciju.

Kad mēs nonākam pie šo tipu pētījanas, tiem parādoties jau cilvēcē, mums atklajaš brīnišķīga perspektīve, kas novēd pie cilvēku izprāšanas. Nebūs grūti iedomāties, ka sunu sugas apgārojošā dzīvība, paceļoties līdz cilvēces pakāpei, izgaudisies kā izaicīgas dvēseles tips. Zīm.9. pievestā klasifikācija nav vēl paheigtā un to pievedam tikai tādēļ, lai dotu norādījumus, bet ne kā absolūta temperamenta noslēpuma atslēgu.

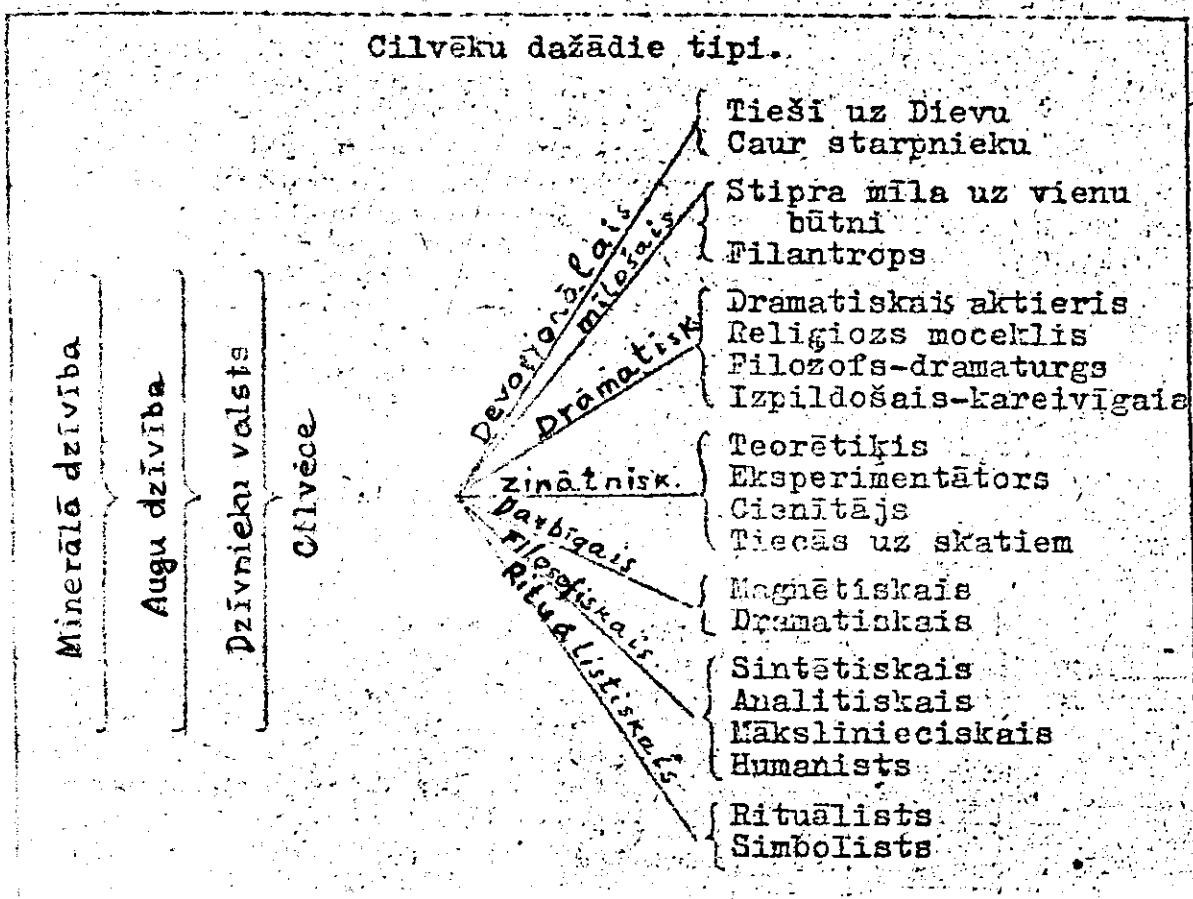
Šeit mums ir septiņi skaidri izteikti tipi. Neviens nav ne augstāks, ne labāks par otru. Viņi visi ir nepieciešami lielajā evolūcijas drāmā un katrs no tiem ir labs, ja viņš pievieno veselam to Dievišķīgās Dzīvības un Apziņas izveidojumu. Kuru Logoes tam paredzējis. Ja mēs sāksim pētīt religioza tipa dvēseles, tad redzēsim, ka dažām no viņām kā domas, tā arī jūtas vēršas tieši uz Dievu, bet, citām Dieva priekšstats ir neskaidrs, ja Viņš

Minerālā dzīvība	
Augu dzīvība	
Vilks	Mamuts
Pantera	Zilonis
Dzīvnieki	Zilonis
Kakis	Zirgs
Suns	Pērtiķis
Cilvēce	

Zīm.8.

nav piejams iemīstotā veidā vai arī caur starpnieku, kāds bija Jēzus Kristus vai Šri Krišna. Ir arī tādas religiozas dvēseles, uz kurām visvairāk iedarbojas dzīves dramatiskais aspekts. Šādas dvēseles ilgosies pēc mōcekļu dzīves ne aiz godkārības, bet gan tādēļ, ka mīla uz Dievu tām liekas nereāla, ja viņa nav ieterpta dramatiskā darbībā.

Zim. 9.

Mīlestība uz Dievu un vēlešanās dzīvot Kristus dzīvi Tolstoja garā prasa pilnīgu pielīdzināšanos nabagiem un sērdieniem, prasa līdzdalību sava tuvākā dramatiskajā stāvoklī. Tādu dvēselu dzīvei Kristus garā jābūt dramatiskai, lai tā iegūtu pilnu nozīmi. Tāpat arī mīlošā cilvēka tipam ir daudz izveidojumu. Ir tādi cilvēki, kuriem visa dzīve ir koncentrēta mīlestībā uz vienu dvēseli, zādaiku Romeo un Džuljeta, kuri ir gatavi atsacīties no visa mīlotās būtnes labā. Citi, kuru mīla nav tik intensīva, ir spējīgi izliet savu mīlu uz plašāku radu grupu, bērniem, pazistamiem un sajūt tieksmi uz labdarīgu darbību.

Dramatiskais tips, no kura vienu veidu augstāk jau apskatījam, ir interesants jau tanī ziņā, ka viņš bieži netiek saprasts. Šī tipa cilvēkiem dzīve ir reāla tikai tad, ja viņa attēlo tragediju vai komediju. Laime priekš viņiem tikai tad, ja viņa attēlo laime, ja tā savienota ar dramu, kurā viņu dvēseles spelē izcilus lomu. Bēdas priekš viņiem tikai tad būs bēdas, kad „lidzīgi Nicbei pārplūdis

asarām". Vieni šī tipa pārstāvji tieksies uz skatuvi, attistot sevi dzīves duālistisko priekšstātu, kā "es" un "ne-es". Citi zem filozofiskā tipa iespaida attīstīsies par dramaturgiem, kamēr dramatiskā tipa dvēseles ar tendenci uz darbību atradis apmierinājumu karavīra vai politiskā vadoņa dzīvē.

Zinātniskā tipa vidū viegli var atšķirt teorētiķi no eksperimentālās zinātnes piekrītēja. Šī tipa trešais variants ir religiozais, retāk sastopamais mūsu dienās; cēnšās arī pēc zinātniskiem pētījumiem un tai pašā laikā arī jūt, ka pasaule ir Dieva mītne. Zinātnieku, kurš savās metodēs tiecas uz efektiem, iespaido dramatiskais tips un viņa izpausmes nav godkārības sekas, bet gan viņa noteiktā temperamenta dabīgais rezultāts.

Pie darbības laudīm sastopamais dramatiskais variants ~~sa-~~ skatams pie daudziem politiskiem vadoniem. Starp viņiem redās arī magnētiskais tips, kurš spēj iedvēst sev padotiem dzīļu padevību un tai pašā laikā bez kādiem efektiem. Viņš labprāt turē ēnā, kaut tīkei tīktu padarīts vajadzīgais darbs.

Attiecībā uz filozofa tipu var teikt tīkai to, ka dažādi papnēmieni, ar kuriem viņi attīsta savus uzskatus, atbilst viņu iekšējām spējām. Herberts Spensers, Hekels, Raskins, Karleils, Aristotels, Plātons, Spinoza un citi sastāda šī tipa dažādus ~~izvel-~~ dojumus.

Pie cita tipa, tikpat maz saprasta, pieder personības, kuras paklautas simbolismam. Viņiem dzīve ir reāla tīkai kā alegorijs. Kā šī tipa pārstāvis minams Sv. Jānis, kurš sevišķi mil pielietot simbolus un alegorijas. Šī tipa izveidojumu mēs sastopam pie tādiem, kas uzskata reliģiju par reālu tīkai tad, ja to pavauda rituāls. Ietērpšanās, kvēpināšanas, procesijas un ceļcs - krišana sastāda šī tipa galveno dzīves daļu.

Ar daudzveidīgiem papnēmieniem Logoss liek saviem bērniem Viņam palīdzēt kopēja darbā un Viņa priekšā viņi visi ir vienlīdzīgi. Katram Viņš norādījis īpašu celu un katram jāiet pa savu ceļu roku rokā ar citiem, kas iet pa saviem ceļiem.

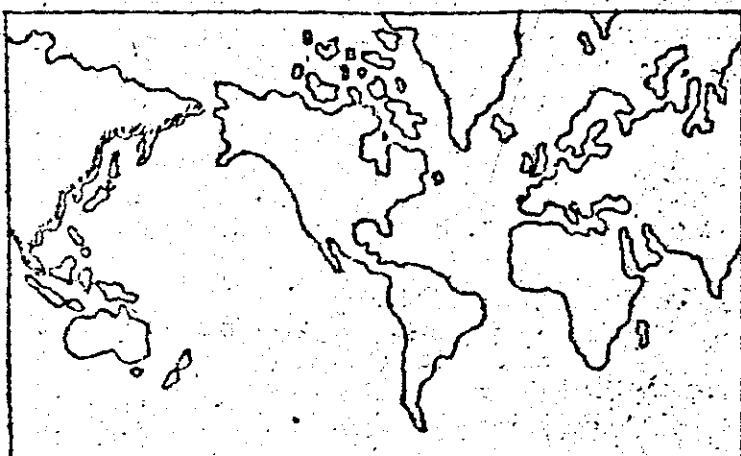
Viss sacītais ir pietiekōšs, lai radītu vispārēju izpratni par dzīvības evolūciju un ierosinātu uz pārdomām un novērojumiem, aiz kuriem slēpjās pati gudrība.

Šīs radošās darbības apskata, sākot ar Orionu un līdz cilvēka parādišanai, norāda uz nepārtraukti darbojošos evolūcijas procesu, kurā Vienīgais top par daudzumu. Bet tas nav tas - daudzums, kur katrs rūpējas tīkai par sevi, par saviem personīgiem mērķiem, bet gan tas daudzums, kurā katrs lēnām nokļūst pie atziņas, ka viņa visaugstākā izpausme atkarīga no viņa kalpošanas visumam. Ne vienveidīgu dalīnu virkne, kas sablīvētas vienai uz otras, bet stalts visums, kas sastādīts no dažādām dalīm, kuras ir atkarīgas viena no otras - tas ir formu evolūcijas pamattonis. Ne viens un tas pats temperaments, ne viena un tā pati tīcība, bet temperamentu un kalpošanas veidu dažādība, kuri savienojas kopīgai sadarbībai ar Logosu. Viņa uzdevumu realizēšanai - tas ir dzīvības evolūcijas nemainīgais pamattonis.

II

Civilizāciju uzplaukums un pagrimšana.

Zīm.10. attēlota tagadējās pasaules karte. Visās zemēs: ziemeļos, dienvidos, rietumos un austrumos dzīvo dažādu rašu un tīcību visdažākās tautas. Šo tautu rasēs īpatnību pētišana izrādās ļoti interesanta.

Zīm.10.

zīts, ka galvas forma un matu audi ir divi pietiekoši pareizi līdzekļi klasifikācijai, jo šīs pazīmes top pārnestas no paudzes uz paudzi ar ļoti mazām pārmaiņām. Vispirms cilvēkus iedala trījās grupās, vadoties no galvas kausa formas: gārgalvainie - dolichocephalae, apalgalvainie - brachycephalae un vidējgalvainie - mesaticephalae. „Galvaskausu rādītājs” iegūstams, nosakot procentuālo attiecību starp galvas platuma maksimumu un galvas garuma maksimumu. Pienemot par galvas garumu 100, tad, ja viņas platums būs mazāks par 75, cilvēku nosauc par gārgalvainu. Ja platums ir starp 75 un 80, viņu nosauc par vidējgalvainu. Ja platums ir pāri par 80, viņu sauc par īsgalvainu resp. apalgalvainu.

Otrs klasifikācijas veids ir pēc matu rakstura. Mati mēdz būt: mīksti un cieti, vijīgi un arī vilpīnī, gludi un taisni. Mikroskopā redzams, ka mata šķērsgrīzumam ir plakana, ellipses forma pie vilnas-veidīgiem mīkstiem matiem, apala - glūdiem un taisniem matiem, bet vijīgiem vilpīniem matiem - krenķas vidējs starp pirmo divu šķērsgrīzienu formām. Šāda mata uzbūvē arī pādara tos sprogainus, taisnus vai vilpīnus.

Abi šie klasifikācijas veidi - pēc galvaskausa un matiem, ir aprādīti zīm.11.

Eroka klasifikācija uzsāda trīs cilvēku pamattiņus. Neviena rase nesatur tikai vienu tipu. Katrā rasē var atrast gārgalvainos, vidējgalvainos vai arī īsgalvainos. Tomēr viens no šiem tipiem būs visvairāk izplatīts un atbilstoši šādai pazīmei arī noteikts visu rasu. Pie tam dažkārt mēdz būt, kaut arī mati ir droša klasifikācijas pazīme, tāds sajeukums rasē, ka etnologs vairs nav drošs par viņas nosaukumu, t.i. nosaukt to par vidējgalvaino, gārgalvaino vai arī īsgalvaino.

Mācība par tautām, ciktālu tā pieskaras viņu fiziskām īpatnībām, saucas par etnoloģiju. Mums būs vieglāki izprast teozofijas uzskatus par civilizāciju uzplaukumu un pagrimšanu, ja mēs vispirms aplūkosim to, ko sakā tagadējā zinātnē par cilvēces rasēm.

Mūsu dienu pasaules tautas var klasificēt pēc dažādiem pagēmieniem. Divino tiem tiek uzskatīti kā drošākie norādītāji. At-

Etnologiskā klasifikācija

Pēc Broka:

1. Taisniem matiem.
 - a. gārgalvainie: esķimosi.
 - b. īsgalvainie: sarkanādaine, peruanieši, mongoli, malajieši u.t.t.
2. Viļņaini un sprogaini mati.
 - a. gārgalvainie: anglo-sakši, skandināvieši, baski, berberi, semiti, indo-ārieši u.c.
 - b. īsgalvainie: finni, kelti, slavi, irānieši.
3. Sprogaini /sīki/ mati: bušmeņi, kaferi, nēgeri.

Pēc Flouera un Lidekkara:

1. Etiopi: negroidi, melanēzieši, nēgeri, bušmeņi, austrālieši
2. Mongoli: malajieši, polinēzieši
3. Kaukāzieši:
 - a. gaišmatainie: slavi, teitoņi, blondie kelti
 - b. tumšmatainie: Dienvid-Eiropas iemītnieki, arābi, indusi, afganieši.

Zīm.11.

Flouera un Lidekkera klasifikācija atšķiras tikai nedaudzi, kaut arī viņā vairāk vērības piegriezts matu krāsai un citām fiziskām īpašībām.

Jāatzīmē, ka abas šīs klasifikācijas sistēmas dod mums tagadējās pasaules galvenos trīs rasu tipus: 1/ Etiopu tips, gan drīz melnu ādu, biezām lūpām, drīzāk gārgalvains ar melniem viļņainiem matiem, 2/ Mongolu - ar platiem vaigu kauliem, dzelteni vai sarkanu ādu, taisniem un gludiem matiem, un ar vieglu barvu, 3/ Āriešu jeb Kaukaza tips, balts vai tumšs, ar viļķiem un viļņainiem matiem dažādās krāsās: linu, bruneta, melnas vai ie-sarkanas.

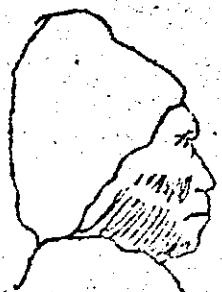

Lemūrijas tipi

Zīm.12.

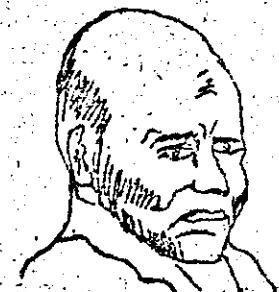
Zīm.13.

Zīm.14.

Zīm.15.

Zīm.16.

Atlantīdas tipi.

Zīm.17.

Zīm.18.

Āriešu tipi.

Tagadējās pasaules tautās ir katrai sava civilizācija, bet neviena nācija nepastāv ilgi. Ninevijas un Tiras, Griekijas, Romas un citu pazudušo nāciju liktenis bus visu liktenis. Dazas nācijas pazudis pīlnīgi un neatstās gandrīz ne pedas. Citas, līdzīgi Griekijai, atstās cilvēcei varenus makslae pievineklus. Kautkas par civilizāciju uzplaukumu un pagrīšanu mums gan zināms no vēstures, bet pie vēsturiskās pētišanas mēs senātni aplūkojam no laikmeta un tradīciju redzes viedokļa un tāpec nekad nevarām būt parliecināti, ka mūsu slēdzieni un epsvērumi nebūs aprobežoti un kļūtāni. Tomēr bez iepazīšanas ar cilveces pagatni mēs nevarām spriest par tagadni un radīt nākotnes zīnu, un tādā gadījumā mūsu dzīves filozofija nevar būt patiesa.

Teozofija atklāj jaunu paņēmienu bijušo civilizāciju pētišanā. Šīs paņēmienā uz laiku iznicina pagatni un nav vairs vajadzības pēc rakstītām ziņām un tradīcijām. Cik grūti arī nebūtu šeit izskaidrot šo paņēmienu, tomēr jācensās to izdarīt, jo viņā ir viena no esamības pamatpatiesībām, pie kurās atkal un atkal būs jāatgriežas, turpinot teozofijas iztirzāšanu.

Pirmā nodalā jau tika minēts, ka katras dzīvības un formas pamatos, kā viņu sirds un dvēsele, atrodas lielā Apziņa. Viņas izpaušme ir evolūcijas process un no Viņas mēs dzivojam, kustāmies un eksistējam. So Apziņu tagadējā teozofija sauc par Logosu. Priekš šīs Apziņas neeksistē pagātne un tas, kas priekš mums ir jau bijis resp. pagājis, Viņai ir mūžigais „tagad”. Logosam pa-

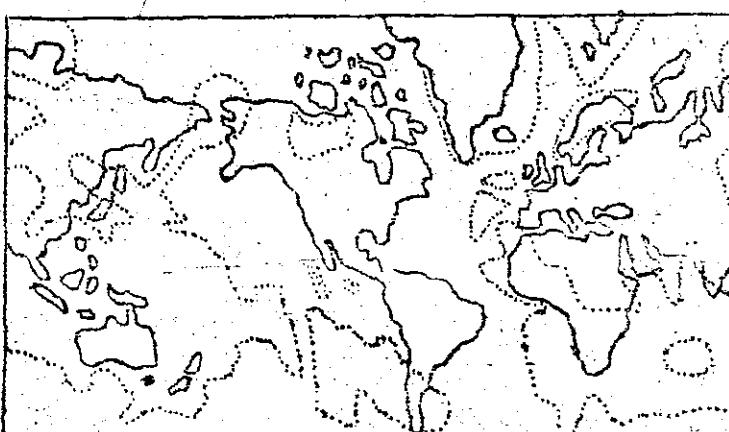
gātne ir līdzīga tagadnei un visu pagātnes momentu notikumi vēl arvienu risinās Viņā, un vēl arvienu sastāda Viņa patiesā Es daļu. Mirstīgam prātam grūti izprast izteicienu „Mūžigais Tagad”, tomēr tā ir viena no visaugstākām patiesībām, kurās izpratne ved pie visu lietu pārvērtēšanas.

Cik noslēpumains un neiespējams arī nebūtu šis „Mūžigais Tagad”, tomēr cilvēks var izzināt un atzīt kautko no tā. Cilvēka individuālitāte, attīstošās dvēsele, patiesi ir savā Radītāja līdzība, un kāds Viņš visā savā pilnībā ir tagad, tāds būs cilvēks nākotnē. No sacītā izriet, kā pie zināmas spēju attīstības, kurās apelēptas cilvēka apzinā, cilvēki jau tagad var pieskārties it kā Logosa Apzinās malai un kopā ar Viņu aplūkot pagātni. it kā tā norisinatos tagad. Tā gan nav glezna, kas sild gar pētnieka skatu, un nav arī panorama, kas pakāpeniski atklājas novērotaja priekšā, bet tā ir pilnīga tā saucamās pagātnes vērsīzēja pārdzīvošana. Pētniekam jāizvelas ta „pagātnē”, kurū viņš grib izpētīt, un viņš atradīsies tanī, klūstot par viņas daļu. Vai viņš vēlās redzēt Zemi, pirms viņas garozas sacītēšanas? Un viņš sāk dzīvot pirms miljoniem gadu, viņu appjems Zeme ar saviem verdošiem, izkausētiem metalliem, un viņš var novērot notiekošo, dzirdēt varenos sprādzienus, just karstumu un spiedienu. Tas viss noris nevis sapnošanas stāvoklī, bet gan pilnīgi tā, it kā pētnieks būtu krustceļā, kur norisinās dzīva kustība un viņš dzirdētu šis kustības troksni, novērotu gaļām ejošos cilvēkus, vai arī lūkotek debesis, saulē un mākoņos, un apskatītu visu to, kas viņu interesē. Ja pētnieks vēlās dzirdēt Perikla ruru, vai redzēt Cēzara triumfu, tādā gadījumā viņš atradīsies Atēnās vai Romā. Ap viņu risināsies tā laika dzīve, viņš dzirdēs mūzikalo Griekijas valodu vai arī skanīgo latīnu valodu. Viņš spēs sekot tā laika dzīves dramā darbojosām personām. Laika grāmata atveras viņa priekšā un viņam jāizvēlās tikai attiecīgs notikums, kas noticis, pēc mūsu gadū skaitīšanas, pirms tūkstošiem gadu. Tikkā viņš gūst saskāršanos ar Logosa atmīnu, pagātnē priekš viņa klūst par tagadni un viņš to var izpētīt ar tām spējām, kurās viņam pašlaik piemīt.

Tagadnes un aizgājušo pasaudžu teozofi-pētnieki izpētīja tādā veidā zemes pagātni, novērojot Archivu Logosa atminā. Daudzās ēdās veidā iegūtās ziņas sastāda teozofiskās vācības daļu. Un, lūk, ko viņi atrada savos meklējumos par bijušām civilizācijām:

Loti sen, vairāk kā pirms miljona gadu, sauzēmes un ūdens sadalījums bija citāds, kā tas redzams zīm. 19., kurā seuzeme apzīmēta ar punktotu daļu.

Mes zinām, ka zemes virsma pastāvīgi mainās - vienā vietā piekrastes lī-

LEMURIJA, pirms vairāk kā milj. gadu

Zīm. 19.

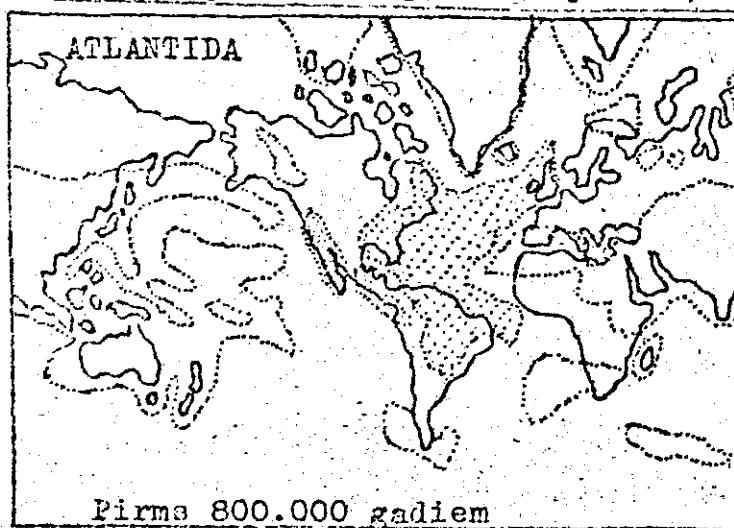
nija paseminas, otrā - virs ūdens paceļas jauna zeme. Vai ir iespējams droši zināt, kāds ir bijis sauszemes un ūdens sadalījums pirms miljons gadu? Tas ir iespējams. Vispirms - novērojot Archīvu, otrkārt - izdarot pētījumus Adeptu Brālibas mūzejā.

Hierarchija vai Lielā Brāliba, par kuru īsumā jau tika aizrādīta ievadā, ir uzglabājusi no pirmās cilvēku parādišanās dienas - izraktos skeletus, kartes, modeļus un rokrakstus, kas apgaismo zemes attīstību un viņas apdzīvotājus, kā dzīvniekus, tā arī cilvēkus.

Tam, kurš ar pilnīgu pašaizliedzību un kalpošanu cilvēcei ir izpelnījis iespējamību pētīt bijušās formas un civilizācijas šīni brinišķīgā mūzejā, šī priekšrocība sagādā neatslābstošu baudu. Tur teozofijas pētnieks atrod modeļus no māliem, kuŗi attēlo Zemes ārējo izskatu sen pagājušos laikos, pirms vienas vai otras lielas kataklizmas. Adepti, bijušo civilizāciju pētnieki, šos modeļus pagatavojuši vēlāko pazudžu mācīšanai un vadīšanai. Zīmējumi 19., 20., 21. un 22. attēlotās kartes uzzīmētas pēc novērojumiem Archīvā un vēlāk tās pārbaudītas pēc globusiem Brālibas mūzejā.

Aplūkojot karti zīm.19. redzam, ka tagadējās sauszemes lieļākā daļa toreiz atradās zem ūdens. Tagad tā laika sauszemes lieļākā daļa nogrimusi jūras dzelmē, atstājot vienā vai otrā vietā sauszemes atliekas, kā Austrāliju un citas apkārtējās salas.

Lielo kontinentu gar ekvatoru, kas toreiz aizņēma tagadējā Klusā okeāna lielāko daļu, teozofijā sauc par Lemuriju. Šis nosaukums patapināts no naturālista Skletera, kurš pieļāda kādā liela kontinenta esamību tādēļ, ka citadi nevarēja izskaidrot loti plašo Lemurijas pēriņu izplatīšanos valrakās Klusā okeāna salās un zemēs. Pat Lemurijas laikmeta Zemi apdzīvoja cilvēki. Lemurijas tipi parāditi zīm.12. un 13. Etiopi un rases ar vilpnainiem matiem ir seno lemuriesu fiziskie pecteči, kas ārēji nav ievērojama mēra parmainījušies, izņemot samazinājušos augumus.

Zīm.20. tagad sastāda milzīgo iedzīvotāju masu Ķīnā un tai radniecīgās zemēs, kā arī ātri izmirstošos Ziemeļu un Dienvidu Amerikas sarkanādainos indiāņus.

Pamatām, ar laiku, zemes virsma pieņēma tādu sadalījumu, kā tas redzams zīm.20. Kur tagad atradās Atlantijas okeāns, tur se nos laikos atradās kontinents, kuru teozofijā sauc par Atlanti du. Sos nosaukumu deva Platons.

Uz šī kontinenta ari radās otrs tautu tips, kuŗus Flouers un Lidekkers nosauca par mongoliem, ar taisniem un gludiem matiem, un izspiestiem vaigu kauliem. No savas pirmatnējās dzimtenes Atlantidē viņi emigrēja visos virzienos un

Kā zīm.21. redzams, Atlantida un Lemurijas atliekas stipri izmaiņjušas savas kontūras. Laikmetā, kās attēlots zīm.22., no plašā Atlantidas kontinenta palikusi vairs tikai liela sala Atlantijas okeānā, kuru sauca par Poseidoniju. 9564.gadā pirms Kr. dzimšanas spēcīgas zemes-trīces iznīcināja šīs pēdējās Atlantidas atliekas un minētā sala nogrima jūras dzelme, radot milzīgu vilni, kas pārpludināja daudzu zemju ielejas. Cilvēku atmiņa šīs notikums parlikā kā milzigi, iznīcinoši „plūdi”.

Līdz ar Atlantidas nogrimšanu pacēlās citas sauszemes daļas, kā Saharas tuksnesis. Tas, kas bija centrālās Azijas iekšējā jūra, kļuva par Gobi tuksneši. Visa sauszeme pieņēma vairāk vai mazāk savu tagadējo izskatu.

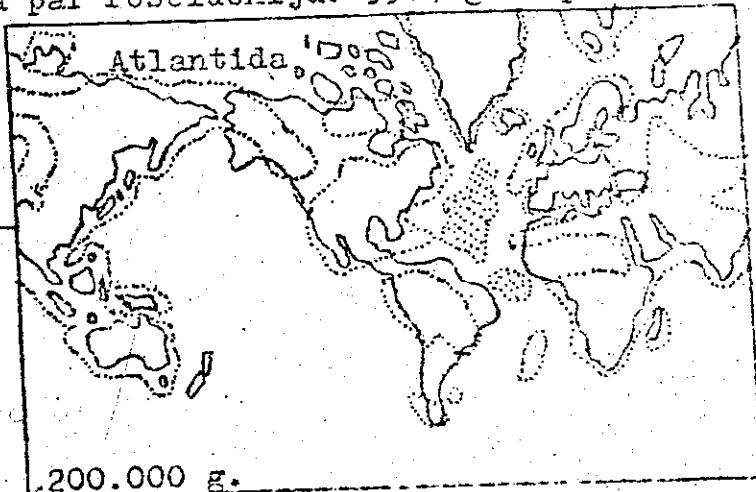
Ka Atlantida nav tukš mīts, tas redzams no zīm.23. attēlotā Atlantijas okeāna šķērsgrizezuma, ar viņa dibens kontūrām, kuras iegūtas uz okeāna dziļuma izmērijumu pamata. Ap Azoru salām zeme nepasāminājas pakāpeniski, kā tas parasti novērojans piekrastes joslās, bet pēkšņi pāriet bezdibeni.

Kad Atlantida atradās virs okeāna līmeņa, tagadējās Azoru salas bija nepieejamas, sniegiem pārklātas nogrimušā, kontinenta visaugstākā kalnu virsotnes.

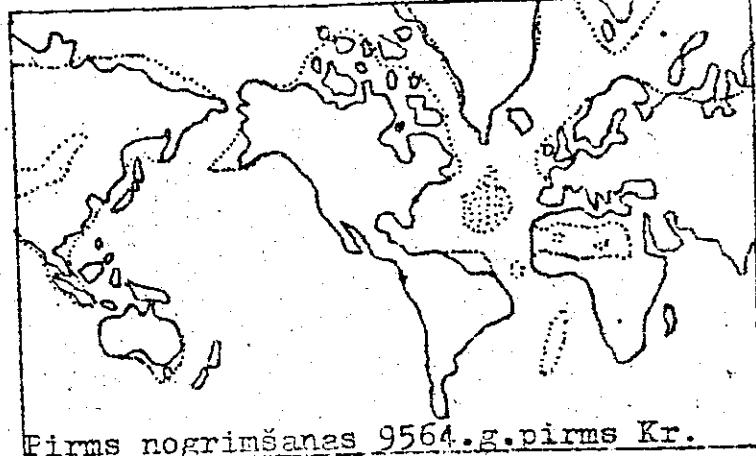
Vēl ilgi pirms Atlantidas bojā ejas, Centrālās Azijas dienvidu piekrastē radās jauna rase - Āriesi, jeb Kaukāzieši, jau agrāk minētais trešais cilvēces tips. Viņi izplatījās uz rietumiem kā indusi un parsi, grieķi un romieši, kelti un teitonī.

Tādā kārtā Lemurijā, Atlantidā un Azijā radās trīs rases, kuru pēcteči apdzīvo tagadējo sauszemi.

Teozofija māca, ka civilizāciju uzplaukums un pagrinšana nav mēchaniska attīstība. Tautas rodās un pazūd atkarībā no Dievišķīgā Plāna. Kopš cilvēces rašanās pirmsākuma Logoss noteica, kādas rases un kādas viņam piemērotas reliģijas un zinātnes vienā pēc otras radīsies virs Zemes. VIŅA GRĪAS izpildītāji zemes virsū ir LIELĀ BRĀLĪBA, kas izved dzīvē Viņa Plānu. Pielietojo-

Zīm.21.

Pirms nogrimšanas 9564.g.pirms Kr.

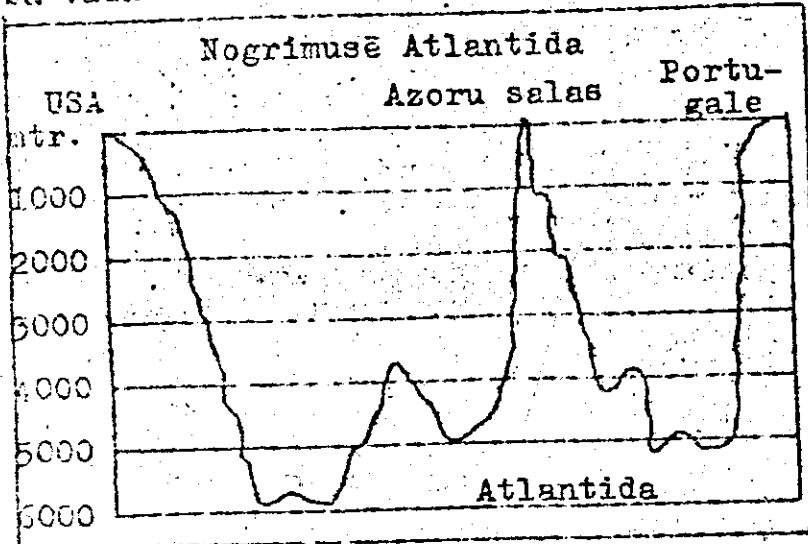
Zīm.22.

trālās Azijas dienvidu piekrastē radās jauna rase - Āriesi, jeb Kaukāzieši, jau agrāk minētais trešais cilvēces tips. Viņi izplatījās uz rietumiem kā indusi un parsi, grieķi un romieši, kelti un teitonī.

Tādā kārtā Lemurijā, Atlantidā un Azijā radās trīs rases, kuru pēcteči apdzīvo tagadējo sauszemi.

Teozofija māca, ka civilizāciju uzplaukums un pagrinšana nav mēchaniska attīstība. Tautas rodās un pazūd atkarībā no Dievišķīgā Plāna. Kopš cilvēces rašanās pirmsākuma Logoss noteica, kādas rases un kādas viņam piemērotas reliģijas un zinātnes vienā pēc otras radīsies virs Zemes. VIŅA GRĪAS izpildītāji zemes virsū ir LIELĀ BRĀLĪBA, kas izved dzīvē Viņa Plānu. Pielietojo-

visus dabas spēkus, kā redzamos, tā arī neredzamos, Adeptu Brālieku vada Zemes evolūcijas procesu jau miljoniem gadu.

Zīm.23.

Pie katras lielās pamatrases liktena, ar viņas noteikto tipu, strādā divi Adepti, - Baltās Brālibas locekļi. Viens no Viņiem saucas "Manu". Viņš pārzin rases fizisko attīstību un rada jaunus rases tipus, pastāvošo pārveidošanas ceļā, saskaņā ar Logosa plānu. Manu vada tau tu pārvietošanos, dod katrai tautai savu politiku un savu noteiktu uzdevumu. Otrs rases vadonis ir Bodhisattva jeb Garigais Skolotājs.

/Meistars/, kurš uzrauga tautu prāta un emocionālo attīstību, dod katrai tautai tādu religiju, tādu mākslu un zinātni, kas pareizāki veicinātu tās lomas izpildīšanu pasaules dramā, kādu tai noteicis Logoss.

Saskaņā ar Logosa plānu, visā pasaules perioda laikā, kurā cilvēce pabeigs savu attīstību uz Zemes, jārodās vienai pēc otras septiņām galvenām rasēm, kurās sauc par "pamatrasēm".

Līdz šim ir radušās tikai piecas pamatrases, pie kam pirmā un otrā dzīvoja tik sen, ka no viņām nav vairs uzglabājušies tieši pēcteči.

Rases un apakšrases

III. Lemurijas	IV. Atlantu	V. Āriešu	VI	VII
4. 5. Nēgeri 6. Negrilosī 7. Negritosi	1. Rmoagali 2. Tlavatli 3. Tolteki 4. Turānieši senie ķīnieši 5. Pirmatnējie semiti 6. Akkadieši 7. Mongoli japani, malajieši	1. Indusi, egiptieši 2. Ārieši-semiti 3. Iranieši 4. Kelti 5. Teitonji 6. Nākošā amerikāņu rase 7.	1.	2.

Zīm.24.

Katra pamatrāse sadalās septiņās apakšrasēs. Katrai apakšrasai ir pamatrāses pamatpazīmes, bet tai pašā laikā arī tieksme uz savu īpatnēja veida pārveidojumiem. Zīm. 24. pievestas tās pamatrāses ar to apakšrasēm, kuru pārstāvju mēs redzējām agrāk minētos trijos rāsu tipos.

Trešā pamatrāse - Lemurijas, kurās pirmā, otrā un trešā apakšrasē nav atstājusi nekādu pēdu. Nēgeri, negrilosi un citas tautas ar sprogaini-vilčainiem matiem ir Lemurijas pamatrāses vēlākās apakšrases.

No septītās Lemuriešu apakšrases ceturtās pamatrāses Manu attīstīja jaunas pamatrāses tipu. Šī jaunā pamatrāse bija ceturtā pēc skaita un saucās par Atlantu rasu. Šai jaunai rasei arī bija septiņas apakšrases. Ceturtās pamatrāses pirmā un otrā apakšrasē nav atstājušas tiešu pēcteču. Tā saucamā „Turfooz-man” skelets pieder pirmai, bet „Cro-magnon-man” - otrai apakšrasai.

Tolteku apakšrase tīrā veidā vēl uzglabājusies peruaniešu un acteku tīros pārstāvjos, kā arī sarkanādainos indiāniešos. Ceturtā apakšrasē emigrēja no Atlantides uz austrumiem, gar Bābeli un gar Dzelteno upi nokluva Ķīnas līdzenumā. Šī apakšrasē sastopama tagadējās Ķīnas dažās vietas kā liela auguma dzeltenādaine ķīnieši, kas viegli atšķirami no septītās ķīniešu /mongolu/apakšrases.

Pirmatnējie semīti, kas sastāda piekto apakšrasu, atstājuši savus pēctečus tīrasinīgos žīdos un Ziemeļ-Afrikas kabilos. Sestā apakšrasē - akkadieši, mums pazīstami kā foiniķieši, kas tirgojūs gar Vidus jūras piekrasti, bet septītā - mongolu apakšrasē izcēlās no ceturtās jeb Turāniešu apakšrases un izklīda pāri Ķīnas līdzenumu, kur pazīstami mums kā tagadējie ķīnieši.

Divas rases - japāni un malajieši nepieder visumā ne pie kādas no minētām apakšrasēm, bet ir dažādu apakšrasu sajaukums. It sevišķi japāni sastāda visas pamatrāses pēdējo sasniegumu, it ka pādējo spriegumu pirms pamatrāses energijas atslābšanas. Tāpēc viņos ir tikdaudz iipašību, kas tos nošķir no septītās apakšrases - ķīniešiem.

No Atlantidas piektās, semītu apakšrases, piektās pamatrāses Manu attīstīja jauno tipu. Piektā - Āriešu pamatrāse arī sadalās septiņās apakšrasēs, no kurām pagaidam radušās tikai piecas. No pirmās apakšrases cēlušies Āriešu indusi, kā arī viens no senās Egiptes tipiem - pie kura piederēja augstākais, valdošais slānis.

Pie otrās apakšrases pieder Āriešu semīti, kuŗi atšķiras no pirmatnējiem semītiem un kuŗu pārstāvji ir tagadējo arābu un māru viņū.

Trešā - Iraniešu apakšrasē, pie kurās piederēja senie persi, kuŗu pēcteči ir tagadējie persi. Pie ceturtās - Ķeltu apakšrases pieder senie grieķi un romieši, un izņemot teitoņus, tagadējie italieši, grieķi, franči, spānieši, kā arī īri, skoti, vallieši, maksi un bretoni.

Pie piektās - Teitoņu apakšrases pieder slavi, skandinavieši, holandieši, vāci, angļi un viņu pa visu pasaulli izklīdusie pēcteči.

Dažādu apakšrasu krustošanas celā pamatrāses Manu attīsta sesto apakšrasu, kuŗu sauc par „Austrālo-amerikānu” apakšrasu. Savienotās Valstis un Austrālijā tagad notiek sestās apakšrases ra-

dīšanas process. Septītā apakšrāsa jau drīzumā radīsies un attīsies pa daļai Dienvid-Amerikā.

Sestās pamatrases Manu nākotnē veidos savu tipu no sestās Āriešu apakšrases un pēc gadu tūkstošiem septītās pamatrases Manu attīstīs savu tipu no sestās pamatrases septītās apakšrases.

Pamatrases un to apakšrases veic savu uzdevumu Logosa drāmā un dod mums iespēju gūt pieredzi. Mēs, Viņa bērni, piedzīstam attiecīgās rasēs un apakšrasēs pēc Logosa gribas. Lūk, kāpēc Manu īenes savās apakšrasēs fiziskās atšķirības un novieto viņas te kalnājos, te jūgas piekrastē, un tāpēc arī pamatrases Bodhi-sattva dod apakšrasēm dažadus vienīgās patiesības aspektus, kas izteiktī religijās un filosofijās, kuras rodās dažādās apakšrasēs zem Viņa vadības.

Rasu raksturojums.	
Atlantu rase.	Āriešu rase.
1. Rmoagali: milži, sarkani	1. Indusi - filozofi Ēgiptieši - praktiķi
2. Tlavatli: kalnieši, sarkani-brūni	2. Semīti-ārieši: dzīvoja gintīs
3. Tolteki: administrātori, vār-sarkani	3. Iranieši - tirgotāji
4. Pirmatnējie turānieši: kolonizā-tori	4. Kelti - emocionāli, ideālisti
5. Pirmatnējie semīti: kareivīgi, baltie, slaveni	5. Teitonji: tirgotāji, zinātnieki, individuālisti
6. Akkadieši: jūrnieki un tirgotāji, baltie	6. Austrālijas-amerikāņu rase: intuīcija, sadarbība, brālība
7. Mongoli: zemes arāji, dzeltenie	

Zīm.25.

Zīm.25. mēs redzam dažādo rasu īpatnības un lai saprastu tabeles nozīmi, iedomāsimies dvēseli, kuļa pēc kārtas piedzimst katrā apakšrasē.

Sākot ar piedzīšanu Atlantidas pirmā apakšrāsā, dvēselei, kas iemiesojusies primitīvā, milzīm līdzīgā cilvēkā, nākās daudzko pārdzīvot. Cik dažādi būs šie piedzīvojumi kalnietim, kas ir kluses un izturīgs, jūtīgs un vērīgs pret saules un mākoņu pārmai-nēm. Iemiesojoties toltekā Atlantidā vai Perū, dvēsele gūs admi-nistrātora piedzīvojumus vienā no brīnišķīgākām patriarchālām pār-valdēm, kas radījušas tolteku slavu.

Tāds administrātors uzņemēs visu rūpju nāstu par kādas pro-vincēs vai sādžas labklājību, pie tam mācoties apslāpēt savu in-dividuālitāti, savu egoismu, stādot pirmā vietā kalpošanu citiem. Kā turāniešu kolonists viņš pierod pie ceļa grūtībām, meklējot pēc jaunām zemēm un cīnoties ar dabu jaunās kolonijās. Kā pirmatnējois semīts viņš klūst par cīnītāju, kas ātri izšķirās un mācās uzvurēties savas tautas labā. Kā akkadietis viņš iepazīstās ar

jūru, jūras tirdzniecību un apkārību sacensībā ar citiem tirgotājiem. Vēlak, kā ķīnietis-zenkopis, viņš iepazīstās ar savu apkārtni, dalās priekos un bēdās ar savas sādžas iedzīvotājiem un ie mācas saskatit dzīves jēgu tālu no kara un tirdzniecības trokšņa.

Iedomājaties, cik gan dažādiem jābūt dvēseles piedzivoju miem, ja viņa iemēsojas sievietes miesā, izpildot sievietes pie nākumus. Viņā attīstās jaunas jūtas un redzes viedokļi, bez kuriem viņas pieredze droši vien būtu vienpusīga.

Sekojojot dvēseles tālākām pārdzīmšanām, apstāsimies pie viņas dzīmšanas āricšu rassē. Droši vien dzīve Indijā būs atstājusi viņā neizdzēšamu iespaidu, dodot kautko ne industriem piemitošā filozofiskā un abstraktā uzskata par dzīvi. Vēlak, senā Ēģiptē, praktiskas un laimīgas tautas vidū, viņa attīsta savas dabas cītu pu si. Un ja cilvēks piedzimst kā arābs, paša tuksneša vidū arī tas viņa dvēselē atstās savu iespaidu.

Kā irāniets viņš iemācisies attapītu, iniciatīvi, jo tirdzniecība bez šīm ipašībām nav domājama. Kā kelts, varbūt grieķis, tas gūs pavism jaunu redzes viedokli. Viņā radīsies pārliecība, ka dievi ir visur, kā ūdenī, tā arī uz sauszemes. Viņš pārliecīnāsies par savu dievišķīgo izceļšanos, kas dzīmis tādēļ, lai pārveidotu dzīvi mākslā, kurās ideāls ir vispusīga zināšana, kas atīsta uzskatu par dabas viengabalainību un dod veseligu sirds noskancojumu.

Kā romietis viņš gūs nesatrīcirāmu pārliecību, ka religija, gimene un valsts ir viens. Ar dziļu likumības izjūtu un gatovību padoties likumam viņš iemācisies valdīšanas mākslu. Kā italiets arī francūzis, kas atri un jūtīgi atbild uz emocijām, aizraujās ar dažādām idejām, viņš gūs atkal jaunu pieredzi. Kā īrs tas klūs sepiņains un intuitīvs, ar īra eksaltāciju, kas mainās ar skumjām.

Kā Teitoru apakšrases pārstāvis Skandinavijā vai Anglijā un arī Amerikā, viņš gūs daudz jaunu spēju: praktiskumu, pāri personīgo spriešanas spēju, godīgumu veikalnieciskā sfairā un individualismu. Vai Bēthovens, Vāgners un Sekspīrs nedos viņam jaunu dzīves izpratni?

Nākamai, sestai apakšrasei, kura tagad rodās Amerikā, Austrālijā un Jaunzelāndē un arī Dienvid-Afrikā, varām pārsegot ūdas ipašības: brālības izjūtu un jaunu izpratni bērnu un vecāku attiecībās, sadarbību un materiālo evolūciju, jaunu pieeju pasaules problēmām, atbrivošanos no vecās pasaules tradīcijām, mīlu uz saules galismu, svātgu galsu un visu, kas tuvina cilvēkus.

Tā rodās un zūd civilizācijas, attīstot cilvēkos vienu vai otru ipašību. Visa pamata ir atkaliemiesošanās/reinkarnācijas/ process. Civilizācijas rodās un zūd tādēļ, ka mums nepieciešams darba lauks, kas dod jaunu pieredzi musu dāndzajās dzīvēs. Mūsu Debesu Tēvs tās rada no pīšliem, liek tām nospēlēt attiecīgu Lomu un pēc tam nogremdē tas jūras dzelme, vai arī iznīcina uguns gās katastrofās. Visas šīs civilizācijas ir tikai vienas lietas drāmas ainas. Šo drāmu Viņš mums radīja tādēļ, lai pēc labi un pa reizi nospēlētas lomas mēs pakāpeniski un neatlaidīgi tuvotos Viņam un kadreiz kļūtu arī līdzīgi.

III

Reinkarnācijas likums.

Re-inkarnācija nozīmē atkal-iemiesošanos, tāpēc arī pareizāki būtu šo likumu nosaukt par atkaliemiesošanās likumu.

Reinkarnācijas ideja atklāj, ka cilvēka iekšējā dzīvība atkārtotā iemiesošanās celā gūst arvien pilnīgākas un cēlākas domu un jūtu īpašības un spējas. Evolūcijas ideja mums māca, ka formas tuvojās pilnībai, topot arvien sarežģītākas savā uzbūvē. Reinkarnācija un evolūcija ir it kā Lielā Architekta, kas būvē pasaule, latā un kreisā roka. Pasaules mīkla tikai pa daļai tiek atklāta šo abu patiesību gaismā. Pārdomājot abas šīs patiesības un uzskatot tās par nešķiramām un savstarpēji papildinošām viena otru, cilvēks radīs sev pasaules uzskatu, kas augs līdz ar viņa paša augšanu.

Parasti donā, ka reinkarnācija piemīt tikai cilvēku dvēselēm. Patiesībā tā attiecas uz dzīvību, kas iemiesota visos organismos. Rozes dzīvība pēc nāves atgriežas rožu "grupas dvēsele", /stādu "grupas dvēseles" nodalījumā "rosaceae"/ un iemiesojas atkal citā rozē. Nomirušais sunītis atgriežās suna "grupas dvēsele" un vēlāk atdzimst kā sunītis citā sugā.

Cilvēka dvēsele pēc nāves neatgriežās "grupas dvēselē", jo viņam piemīt jau individuāla un atsevišķe apziņa. Pie cilvēka atkal piedzīšanas viņš atgriežas fiziska pasaule ar tām pašām spējām, kādas tas bija attīstījis savās iepriekšējās dzīvēs.

Vispārīgi pieņemts, ka ar vārdu "reinkarnācija" apzīmē atkal-iemiesošanās procesu, kas piemīt tikai cilvēku dvēselēm, un parasti to pielieto trijās izpratnēs:

1/ Ka pie bērna dzīšanas Dievs nerada viņa dvēseli, jo šī dvēsele eksistēja jau sen kā indivīds kaut kādā, mums nezināmā, garīgā stāvoklī. Pie piedzīšanas fiziskā pasaule dzīmst uz zemes pirmo un vienīgo reizi cilvēka formā. Šo viedokli sauc par iepriekšējās eksistēšanas doktrīnu.

2/ Ka cilvēka dvēsele ir jau parādījusies iepriekšējos iemiesojumos kā cilvēka, tā arī dzīvnieka un stāda formā. Gluži tāpat arī pēc nāves dvēsele var piedzīmt atkal kā stāds vai dzīvnieks, pirms tā atgriezīsies cilvēka miesā. Šo viedokli plašāk pazīst kā "dvēselu pārceļošanu" vai "metapsihozī". Šo nosaukumu bieži attiecina uz reinkarnāciju, kaut gan pēc būtības katram no šiem apzīmējumiem piemīt pavismā cita izpratne.

3/ Ka cilvēka dvēsele, pirms savas dzīšanas fiziskā pasaule, jau daudzas reizes dzīvoja virs zemes kā vīrietis, vai sieviete, bet nevis kā dzīvnieks vai stāds, izņemot, protams, periodu pirms "individuālizācijas", tas ir laikmetu, pirms dvēsele tāpatstāvīga, sevis apzīnoša individuāla vienība. Pie dzīšanas fiziskā pasaule pēc zināma laika, kuru dvēsele pavada garīgā pasaule, viņa atgriežās uz zemi gan kā vīrietis, gan kā sieviete, bet nekad vairs kā stāds vai dzīvnieks, jo viņa taču ir cilvēka dvēselis. Šo viedokli sauc par reinkarnācijas vai atkaliemiesošanās doktrīnu.

„Ja stāstušu tās, kā mītēja vī mītēja...“

Teozofija māca, ka dvēselei klūstot par "individuālitāti", tas ir, topot par cilvēka dvēseli, viņa vairs nespēj atkal ie-miesoties stādā vai dzīvniekā. Teozofi vārdu "reinkarnācija" jeb "atkaliemiesošanās" lieto tikai pēdējā, trešā nozīmē - atkal ie-miesošanās doktrīna.

Tālāk apskatīsim likumus, pēc kuriem noris dvēselu atkal iemiesošanās fiziskā pasaule, cik tālu šos likumus atklājuši ezoteriskie pētījumi.

Vispirms mums skaidri jāizprot, kas īsti atkal iemiesojas jaunās miesās. Lai to panāktu, mums jāzin, kas ir dvēsele, kādi ir viņas apziņas vadi.

Dvēseles vadi				
Mentālais plāns	Augstākais Zemākais	Kauzālā miesa	Evolūcijai Domāšanai	Ideāli abstraktās domas Idejas konkretās domas
Astrālais plāns		Astrālā miesa	Jušanai	emocijas vēlēšanās
Fiziskais plāns		Fiziskā miesa	Darbībai	sajūtas darbība

Zīm.26.

Cilvēka dvēsele ir individuāla nepārejoša apziņa, kura mit formā vai miesā no neredzamas materijas. Šī dvēsele ir kermenis, kās veidots no tās materijas, kuru sauc par "augstāko mentālo" un moderna Teozofijā tiek sauktas par "nepārejošu kermenī" /causel body/. Šim kermenim ir cilvēka forma, bet nav dzimuma atšķirību un viņš līdzinās tradicionālam engelam. To aptver ovala sfaira, kas veidota no ugunsīgas, spīdošas materijas, kuras topo atgādina savas rieta krāsas.

Šī forma, kuru sauc par "Augoeides", un viņu aptverošais spīdošais ovāls ir pastāvīga dvēseles mitne, viņas nepārejošais kermenis. Šini kermenī dzīvo nemirstīgā un mūžīgā dvēsele. Viņa nav paklauta dzīšanai, bērnībai, vecumam un rāvei. Viņa - nemirstīga dvēsele, kura ar laiku izaug milestības, domāšanas un darbības spēka. Viņa dzīvo tikai tadēļ, lai iegūtu pilnīgu pieredzi kada dzives nozare un atrastu savu visaugstāko laimi, veicinot savu Dievišķīga Tēva evolūcijas Plāna realizāciju.

Dvēseles pilnveidosanas ceļš iesākās apstāklos, kas izveido daudz zemāku dzīves līmeni par viņas īsto mītni. Lai gūtu pieredzi un pilnveidotatos, viņa atkārtoti iemiesojas, tas ir:

1/ viņa ievista sevi zemākās mentālās plāksnes materijā un veido no tās savu mentālo kermenī, ar kura valīdzību var domāt, citiem vārdiem sakot - arejo fainomēnu pasauli pārvērst konkrētu domu un likumu dažādos veidos.

2/ viņa savāc astrālo materiju no astrālās plāksnes un veido savu astrālo kermenī, caur kuru var just, t.i. īsimis pasauli parverst personīgu velesanu un emociju dažados veidos.

3/ viņa iegūst piemērotu fizisku kermenī no piemērotiem fiziskiem vecakiem, tā ir tā palidzību darbotos un parvērtu fainomēnu pasaulli dažāda veida fiziskas ipašības: smagums vai vieglums, siltums vai suuktuma, kustīgums vai nekustīgums un tamliedzīgi.

Dvēseles ieterpānās process šajos trijos kermenos ir reinkarnācija vāl atkal iemiesošanas. Žemes dzīves laikā fiziskā kermenī, katra vibrācija, uz kuru nervi reagē, sakumī izsauc reakciju smadzenēs. Šo reakciju izjūt astrālais kermenis kā patīkamī vai nepatīkumu. Pēc tam mentālais kermenis atzīmē astrālā izjūtu un pārvērš viņa iesspādu domu aspektā. Beidzot, šo domu dvēsele atzīmē nepārejošā kermenī. Pēdējais process pastāv iekš tam, ka dvēsele sāta savu atbildi pretējā kārtībā: caur mentālo kermenī astrālā bet caur astrālo - fiziskās smadzenēs, kurus arī atzīmē fiziskās pasaules fainomēnu. Visu laiku, kamēr darbojas apziņa, nepārtrauktī notiek Šī telegrafešana nepārejošā kermenim un atpakaļ. Pēc tam dvēsele sāk tās analizēt, skirot un apvienot dažas pieredzē, domu un darbības ideālos. Viņa pārrada fainomēnu mūžīgos jēdzienos, kas sestāda daļu no viņas pašas.

Aiziešanas process no fiziskās pasaules, kuru sauc par nāvi, nekādas pārmaiņas dvēseles nepārejošā kermenī nerada. Vispirms tiek atstāts fiziskais kermenis un tadēl dvēsele vairs nereagē uz fiziskiem kairinājumiem. Tomēr viņai vēl paliek mentālais un astrālais kermenis. Pēc tam viņa atbrīvojās no astrālā kermenī un tadēl zaudē sakaru ar astrāliem kairinājumiem un sāk novērot zemākas mentālās plāksnes pasaulli. Beidzot dvēsele atstāj eri pašu mentālo kermenī un paliek savā patiesi "nepārejošā" kermenī, bez zemākiem vadiem resp. kermeniem./Skat.VI nod. - Cilvēks dzīvē un nāve/.

Tādāt dvēsele nokļuvusi atkal mājēs, kent gen pēc būtbas viņa savu mītni nemaz nebija atstājusi. Viņa tikai koncentrēja savas apziņas un gribas daļu caur zemākas resp. rupjākas materijas vadiem jeb kermeniem. Cilvēki to sauc par atkal iemiesošanas. Dvēsele izlietoja šos vadus vai instrumentus ilgāku vai īsāku laiku, un kad tie viņai vairs nebija vajadzīgi, tā tas atstāja.

Tas, ko mēs saucam par dzīvi un "nāvi", dvēselei ir tikai viņas apziņas daļas laicīgā tiekšanās zemākās plāksnēs, un pēc tam apziņas atgriešanās atkal augstākās plāksnēs. Zem plēkenēm" jāsprot dažādus pasaules stāvokļus atkarībā no vibrāciju smalkuma.

Reinkarnācijas līkuma pētišanas metode izteicas dvēseles pēdīmēšanas novērošanā fiziskā kermenī, viņas dzīves pētišanā šīs kermenī, viņas šķiršanās no fiziskā kermenē pēc nāves. Tālāk - viņas atbrīvošanās no astrālā un mentālā kermenē un viņas galīga atgriešanās savā dabīgā stāvoklī nepārejošā kermenī. Viss, kas Šī procesa laikā norisinājas, iezīmējot logosa Atmiņā, un pētnieks, kas spēj pacelties līdz saskāršanai ar šo Atmiņu, var izskot visu dvēseles atkal iemiesojumu virknī.

Šī pētīšanas metode tika pielietota parātnā, tiek pielietots arī mūsu laikos un ir iegūts pietiekīgs faktu daudzums, lai varētu taisit attiecīgus slēdzienu resp. izvest zināmu likumību.

Firmais svarīgākais fakts atkal iemiegsošanai procesā ir tas, ka viņas likumi nedarbojās dažādi uz dažāda tipa dvēselēm. Visas dvēseles, ikviens, vēc patikas pēntā leikmetā, nav vienlīdzīgi pēc savām spējām, jo viņas ir vecākas, otrs - jaunākas. Kāpēc sāda starpība pastāv, to spskatīsim VII nodalā - Dzīvnieku evolūcija.

Atkal iemiegsošanās mērķis ir veicināt dvēseles tuvošanos pilnībai, lai tā kļūtu arvien ātri un ātri pateicoties pierīzei, kas tiek gūta katrā iemiegsojanā. Vienu issa zēnu dzīve ir daudz par Mazu, lai kaut cik jutami pavirzītos uz priekšu pa ceļiem jas kāpnēm. Ir novērots, ka dažas dvēseles ioti ētri un viegli aptver pārdzīvoto pieredzi, citas, turpretim, to spēj ioti īeni un viņam ir nepieciešama viena un tā paša pārdzīvojuma vairākārtēja attārtošanās. Sāda nevienlīdība spēju zīpā izskaidrojama ar dvēselu vecuma starpību un atbilstoši šim vecumam, dvēseles iedalās piecas lielās grupās.

Piektais grupas - visjaunākās dvēseles, neprot kontroleit savu rūpju un emocionālo dabu un nav apveltītas ar prāta attīstību. Mūsdienām pasaulē šīs dvēseles sastopamas starp nežoniem un puscivilizētās rasēs, kā arī attīstībā atpakaļ, palikušos un noziedzīgos civilizētu sabiedrību tipos.

Ceturta grupā ietilpst nodrošināt vairāk attīstītas dvēseles, kurus pacēlušās virs mācīja studijas, bet vēl ar pirmatnēju prātu, bez iedmošanas spējām un ar iniciatīvas trūkumu.

Abas augstāk minētās grupas ietilpst vairāk kā deviņas desmitdalas no visas cilvēces.

Trešā grupā ietilpst vairāk uz priekšu pavirzījušās, kultūras dvēseles visās rasēs, kuru prāta apluka neaprobežojas ar vienu gimeni vai tautu vien, bet tiecas arī uz pilsības ideālu un apzinīgi pūlas to saņeigt.

Otrā grupā ietilpst tās nedaudzās dvēseles, kurus skaidri izpratušas diviņes jēgu un apzinās, ka šī dzīves jēgas izplatnei jāizpaužas pašizlīdzīgā, kalpošanā Vispāribas Labumam. Šīs dvēseles ir stājušās „Cēlā” un apzinīgi veido savu nākotni.

Pirmai grupai ietilpst, kā rets zieds mīsu cilvēces ikakā - Adepti, Gudrības Skolotaji, Varenie cilvēces Vecākie Brāļi, Dieva atspulgs uz zemes, kuri vada zemes evolūciju easkāpā ar Dievišķīgo Plānu.

Atkal iemiesojošos dvēselu tipi.

1. A d e p t i - nav padoti atkal iemiesošanās likumam.
2. „C e l ā” - atkal iemiesojas nekavējoties, zem Skolotāja uzraudzības un atsakās no uzturēšanās Debesu Valstībā.
3. K u l t u r a l i e - a/ atkal iemiesojas divas reizes katrā apakšrasē. Vidēji uzturās 1200 gadus Debesu Valstībā.
b/ vairākkārt iemiesojas tai pašā apakšrasē. Debesu Valstībā uzturas caurmērā 700 gadus.
4. M a z a t t i s t i t i e } Daudzas reizes iemiesojas vienā un tāi pašā
5. N e a t t i s t i t i e } apakšrasē, pirms pāriet nākošā

Atralīcīmiesošanās notiek patrasu apakšrasēs, par kurām mēs jau runājam iepriekšējā nodalā. Pirms parejam pie viņas likumības izpētīšanas, no šī likuma iedarbības sfiras jāizslēdz divas grupas - Adepts un tas, kuri atrodās "Celā". Adepts ir pacēlies pāri nepieciešamībai atkal iemiesoties. Viņš jau ir guvis visu pieredzi, kādu Viņam spēja dot civilizācijas, Viņš jau ir "sasniedzis to mērķi, kura dēļ ir kļuvis par cilvēku". Kaut arī Viņš ir "kļuvis par pilāru Dieva templi" un "neizies vairs no tā", daudzi Adepti tomēr atkal iemiesojas cilvēku vidū, lai darbotos kā Likumdevēji un Vadoņi, un būtu par saiti starp cilvēci un Dievību. Ja Adepts nolēmis iemiesoties, Viņš pats lemj kur un kad Viņš piedzims, jo Viņš ir seva liktena kungs.

"Celā" atrodošies Gudrības Skolotāju mācekļi pēc nāves atkal iemiesojas parasti pēc dažiem mēnešiem vai gadiem, neatstājot sevi mentālo un astrālo ķermenī, kā tas parasti notiek pirms dzimšanas. Vispērējais likums ir tāds, ka pēc fiziskā ķermenā nāves, dvēsele paveda īsu periodu /šķistīšanās laiks/ astrālā plānā. Vēlāk, pēc astrāla ķermenā atstāšanas, viņas paliek dažus gadus simteņus zemākā mentālā plānā.

Šo zemāko mentālo pasauli var apzīmēt kā zemāko apvidu Debesīs, jeb kā to teoscifijā sauc - "Dēvačanu". Tur pilnīgi piepildās visi seņi un tieksmes pēc laimes, kurās tika izjustas zemes dzīves laikā. Gadu simteņus tur pavada lāimīgā darbībā, kamēr tieksmes neizskist un dvēsele neatstās savu mentālo ķermenī kā izdzīvotu. Ar to tad arī nobeidzas dvēseles iemiesošanās un viņa paliek savā nepārejošā ķermenī ar visiem uzkrājumiem, piedzivojumiem un pieredzi, kas pārradīti ideālos un garīgās spējās.

Tomēr joti daudz kas vēl palicis nesasniegts un daudz kas vēl jādara sevis pilnveidošanai, tāpēc dvēsele dzimst no jauna un atkal veido sev trīs jaunus ķermenus: mentālo, astrālo un fizisko. Izņēmuši šeit sastāda māceklis "Celā". Viņš atsakās no svētlīmības perioda "Dēvačanā", lai turpinātu fiziskā pasaule sava Skolotāja darbu, lai kalpotu cilvēcei ar savu darbu. Viņa Skolotājs izvēlas viņam attiecīgu dzimšanas vietu un laiku un māceklis atgriežās uz zemi tikko nobeigtās zemes dzīves astrālā un mentālā ķermenī, atkal ietērpjoties no jauna vienīgi fiziskā ķermenī.

Atkal iemiesošanās likumus, kas attiecas uz parastām dvēselēm, nevis Adeptiem un viņu mācekļiem, var izpētīt, analizējot faktus, kas aprādīti tabulās zīm. 28. - 31. Šīniš tabulās ir sakopoti fakti no četru individu pagājušām dzīvēm. Virgu attālākā pagātnē vēl ir daži iemiesojumu simti, bet šeit nemtas tikai vēlākās, izpētītās dzīves.

Visi četri individi piederēja pie kultūrālo dvēselu klases, bet viņu evolūciju vadošo likumu pētišana dos mums dažus faktus, kuri attiecas arī uz divi citu klasu - pirmatnējo un neattīstīto - iemiesošanos. Šīniš tabulās pamatrass apzīmētas romiešu cipariem, apakšrases - arābu.

No visiem datiem, kas doti tabulās zīm. 28. - 31. attiecībā uz dzimšanas vietu, laiku, dzimumu, rāsēm un attiecībā uz perioda ilggumu starp iemiesojumiem, mēs varam izvest šādus slēdzienus.

I/ Kultūrālo dvēselu grupā novērojam divus izveidojurus: pie viena starp nāvi un dzimšanu piet caurmērā 1200 gadu /subjekti A, B un D zīmojumos 28., 29. un 31./, bet pie otra - tikai 700 gadu /subjekts C zīm. 30./

SUBJEKTS A - pēdējās 20 dzīves.

Vidējais zemes dzīves ilgums: 66 gadi 4 mēneši
Vidējais periods starp iemiesojumiem: 1208 gadi

Dzimšanas laiks	Dzimšanas vieta	Rāse	Dzimums	Vecums	laiks starp dzīvēm
Pirms Kr.					
23650	Z.Amerika	IV.1	vīrietis	56	929
22665	Z.Amerika	2	"	54	1135
21466	Poseidonija	3	"	84	1825
19556	Baktrija	4	"	71	1276
18209	Z.Afrika	5	"	69	1266
16874	Poseidonija	6	sieviete	51	1041
15782	Tatarija	7	"	85	1167
14530	Kanada	1	"	57	819
13654	Poseidonija	2	vīrietis	54	1505
12095	Peru	3	"	82	1266
10747	Kina	4	"	79	1050
9618	Poseidonija	5	sieviete	54	1262
8302	Etrurija	6	"	44	1241
7017	Egipte	V.1	vīrietis	68	619
6330	Indija	1	"	90	605
5635	Indija	1	"	47	1551
4037	Egipte	1	"	70	1143
2824	Kreta	4	"	87	830
1907	Arābija	2	"	45	1338
524	Grieķija	4	"	70	2301
p.K.1847	Anglijā	5	"		

Zīm. 28.

Periods starp iemiesojumiem pa lielākai daļai tiek pavadīts "Dēvačanā" resp. zemākā Debesu plānā, un dvēseles uzturēšanās ilgums tur ir atkarīgs no viņas tieksmju spēka un daudzuma fiziskās dzīves laikā. Attiecībā uz neattīstīto un primitivo cilvēku dvēselēm, fiziskās dzīves ilgums 60 gados rada garigu spēku, kas dod iespēju pavadit Dēvačanā no 5 līdz 50 gadus neattīstītam tipam. Ja zemes dzīve bet no 2 līdz 3 gadu sienteņiem pirmatnējam tipam. Ja zemes dzīve bijusi īsa jeb fiziskā nāve iestājusies bērnībā vai jaunībā, uzturēšanās ilgums Dēvačanā būs daudz īsaks, jo garīgais spēks uzkrāsies nelielā daudzumā.

Kultūrālo dvēselu vairākumam 60 gadus ilgā zemes dzīve rada iespēju uzturēties Dēvačanā no 1000 līdz 1200 gadus, atkarībā no tā, cik daudz tika uzkrāts spēka pārvēršanai garīgā spējās.

Kultūrālo dvēselu vidū sastopama arī maza grupa, kas piedero pie C subjekta tipa, zīm.30. Kaut gan šīs grupas dvēseles atnes sev līdzīgi to pašu uzkrātā garīgā spēkā daudzumu, kā tās dvēseles, kurām jāuzturēs 1200 gadus Dēvačanā, tomēr saisina savas uzturēšanās laiku līdz apmēram 700 gadiem.

SUBJEKTS B - pēdējās 24 dzīves.

Vidējais zemes dzīves ilgums: 53 gadi 6 mēneši

Vidējais periods starp iemiesojumiem: 1017 g. 9 m.

Dzimšanas laiks	Dzimšanas vieta	Rase	Dzimums	ve- cums	laiks starp dzīvēm
Pirms Kr.					
23875	Havaji	IV.2	vīrietis	60	837
22978	Madagaskara	2	sieviete	57	713
22208	Malaka	7	"	56	612
21540	D.Indija	1	"	36	0
21504	D.Indija	2	"	48	0
21456	D.Indija	2	"	64	1775
19617	Baktrija	4	vīrietis	71	1245
18301	Maroko	5	"	67	1006
17228	Poseidonija	6	"	91	1447
15590	Tatarija	7	"	58	1125
14507	Kanada	1	"	56	780
13657	Poseidonija	2	sieviete	38	1543
12090	Peru	3	"	85	2319
9686	Kīna	4	"	13	70
9603	Poseidonija	5	"	39	1239
8325	Etrurija	6	"	65	1502
6758	Tavarija	7	"	52	1007
5629	Indija	V.1	"	62	1552
4015	Egipte	1	vīrietis	71	1208
2735	D.Afrika	2	"	48	803
1879	Persija	3	"	17	341
1521	Mazāzija	4	"	31	991
499	Grieķija	4	"	76	2020
n.Kr.1597	Venecijā	4	"	23	236

Zīm.29.

2/ Pirmā tipa kultūrālās dvēseles, ar pēcnāves periodu apm. 1200 gadu, pamatrases katrā apakšrasē dzimst vismaz divas rases un pie tam šo apakšrasu tekošā kārtībā. Apskatot individu A pirmā tabulā, zīm.28., redzam, ka viņš piedzima 23650.gadā pirms Kristus dzimšanas Atlantu pamatrases pirmā apakšrasē. Viņa turpmākās dzīves norisinājās tās pašas rases citās apakšrasēs pēc kārtas. Pēc dzīves septītā apakšrasē viņš atgriežās atkal pirmā apakšrasē, izmainot dzimumu un vēlāk dzimst nākošās apakšrasēs atkal pēc kārtas, pie kām dzimums mainās nekārtīgi. Ejot otru reizi caur visām apakšrasēm, viņš izlaiž septīto apakšrasu. Ja šādā veidā izlaiž apakšrasu, tad tas nozīmē, ka dvēsele jau kādā citā vietā guvusi to pie redzi un ipašības, kuras parasti būtu jāiegūst tikai dotā apakšrasē. Apskatot gadījumu ar subjektu A redzam, ka viņam pietika ar vienu dzīvi septītā apakšrasē, lai piesavinātos visu, ko tā varēja dot. Tāpat arī ja dvēsele dzimst vienā apakšrasē vairāk kā divas

reizes, tad tas nozīmē, ka viņai bija nepieciešams vēl viens iemiesojums, lai gūtu to pieredzi, kas viņai bija lemta.

Otram tipam, kuru reprezentē subjekts C, arī vajadzēja sekot noteiktam likumam, bet izpētot tabuli zīm.30. mēs nevarām likumiņu konstatēt. Neapšaubāmi, ka izpētot arī citu, tā paša tipa individu dzīves, mēs varēsim arī šim tipam konstatēt zināmu kopēju likumību.

SUBJEKTS C - pēdējās 30 dzīves

Vidējais zemes dzīves ilgums: 72 gadi

Vidējais periods starp iemiesojumiem: 706 gadi

Dzimšanas laiks	Dzimšanas vieta	Rase	Dzimums	Vē- cums	laiks starp dzīvēm
Pirms Kr.	Z.Amerika	IV.2	sieviete	84	819
22662	Indija	6	"	17	275
21759	Indija	2	vīrietis	85	808
21467	Indija	3	"	109	911
20574	Kīna	4	"	69	600
19554	Vidus Āzija	V.1	"	79	597
18885	Z.Afrika	IV.5	"	71	674
18209	Vidus Āzija	V.1	"	60	528
17464	Poseidonija	IV.6	"	84	797
16876	Vidus Āzija	V.1	sieviete	58	555
15995	Indija	1	"	79	772
15402	Indija	1	"	91	809
14551	Poseidonija	IV.2	"	82	692
13651	Indija	V.1	vīrietis	82	702
12877	Peru	IV.3	"	90	821
12093	Indija	V.1	"	71	682
11182	Indija	1	"	73	684
10429	Indija	1	"	86	811
9672	Poseidonija	IV.5	"	83	840
8775	Indija	V.1	"	78	788
7852	Indija	1	sieviete	77	945
6986	Egipte	1	"	17	512
5964	Indija	1	"	47	618
5635	Indija	1	"	69	866
4970	Indija	1	"	75	901
4035	Egipte	1	vīrietis	81	798
3059	Indija	1	"	56	596
2180	Indija	1	"	87	811
1528	Persija	3	"	71	1183
630	Indija	1	"	70	802
p.Kr. 624	Indija	1			

Zīm.30.

3/ Attiecībā uz ķermenā dzimumu, redzam ievērojāmu dažādību pie visiem, tabulās apskatītiem, četriem individu. Iemiesošanās pārmairņus vīriešu un sieviešu ķermenos notiek tādēļ, lai iegūtu

tādas īpošības, kurās vieglāk iegūt vienā, nekā otrā ķermenī. Iemiesojumi skaitu vienā vai otrā ķermenī nav iespējams stingri noteikt, jo pārdzīvojumu un pieredzes ietvēršanas spējas nav visām dvēselēm vienādas. Bez tam mainās arī vajadzība pēc viena vai otra piedzīvojuma pašreiz pārdzīvojamā dzīvē. Parasti gan mēdz būt ne vairāk par septiņiem un ne mazāk par trim iemiesojumiem pēc kārtas vienā un tāni pasā dzimumā, kaut gan ir arī izņēmumi, un mēs redzam, ka subjekts A pēc trim vīriešu kārtas iemiesojumiem divas reizes iemīsojies kā sieviete un pēc tam atkal astoņas reizes kā vīrietis. Ir novērots gadījums, kad dvēsele deviņas reizes pēc kārtas iemīsojās kā sieviete.

SUBJEKTS D - pēdējās 16 dzīves

Vidējais zemes dzīves ilgums: 53 gadi 9 mēneši

Vidējais periods starp iemiesojumiem: 1221 gads

Dzimšanas laiks	Dzimšanas vieta	Rase	Dzimums	Vecums	laiks starp dzīvēm
Pirms Kr. 19245	Kaldeja	IV.6	vīrietis	76	2022
17147	Egipte	5	"	72	1787
15288	Poseidonija	3	"	44	498
14746	Eskimosu zeme	1	sieviete	55	653
14038	Z.Amerika	2	"	62	1187
12089	Peru	3	"	85	2367
9637	Kīna	4	"	12	22
9603	Ž.Atlantida	5	"	39	995
8569	Etrurija	6	"	59	1053
7457	Japāna	7	"	65	1513
5879	Egipte	V.1	vīrietis	75	1772
4032	Indija	1	"	45	1829
2158	Arābija	2	"	68	1517
573	Persija	3	"	12	41
520	Afēnas	4	"	71	1952
.Kr.1503	Vācija	5	"	19	532
1854.		5	"		

Zīm. 31.

4/ Nav arī kopējas likumības attiecībā uz dzīves ilgumu, jaē vecumu fiziskā ķermenī. Dzimšanas laiku fiziskā pasaulē nosaka dzīves izbeigšanās „Debesis”. Miršanas laiku parasti iepriekš norādīj Karmas Valdniekī, tīc Dievišķīgā Plāna Engeli, kuru uzdevums ir novest savstarpējā attiecībā cilvēka radīto labumu un ļaunumu, kā iepriekšējās dzīvēs, tā arī tagadējā, lai pateicoties viņu sadarbībai iegūtu labuma maksimumu. Dzīve fiziskā pasaulē var arī ātrāk izbeigties, pateicoties nelcīmes gadījumam vai arī slimībām, ja Karmas Valdnieki strādā, ka tā būs labāki dvēseles tālākai attīstībai. Turpretī, ja dvēselei nepieciešama ilga dzīve, lai iegūtu zināmas spējas, viņas dzīvi fiziskā pasaulē attiecīgi pagarinās. Kaut arī galvenos notikumus un iemīsošanās beigas jau iepriekš no-

zaska Dievības Priekšstāvji atkarībā no dvēseles K a r m a s, tas ir atkarībā no viņas nopolniem pret citiem un citu nopolniem pret viņu iepriekšējās dzīvēs, tomēr vispārījais plāns var tikt izmai- nīts ar personīgo iniciatīvi vai arī citu cilvēku iedarbību, kas vērsta tieši pret viņu. Piemēram, nāve no nelaimes gadījuma nere- ti ietilpst Karmas Valdnieku plānā dotam iemiesojumam, bet dažu reizi tā nav iepriekš paredzēta un nāvi no nelaimes gadījuma iz- sisic jaunu spēku iejaukšenās dvēseles pašreizējā dzīvē. Tādā gadī- jumā izjaukto plānu izvedis nākošā iemiesojumā. Tādā kārtā dvēse- le neko nezaudē no viņas likteņa laicīgus izmaiņas pateicoties ārējo spēju iejaukšanai.

Pašnāvība nekādā gadījumā neietilpst cilvēka dzīves plānā. Par tādu nōdarījumu cilvēks nes tiešu atbildību un dažu reizi šī atbildība krit arī uz citiem.

Priekš neattīstīto un pirmatnējo cilvēku dvēselēm iemiesoša- nās likums izmainās tādā ziņā, ka viņam vairēkārt jāpiedzimst vienā un tānī pašā apakšrasē, pirms pāriet uz nākošo. Iemesls ir viņu nespēja iegūt vajadzīgo pieredzi viena vai divu mūšu laikā vienā un tānī pašā apakšrasē. Starplaiks starp viņu iemiesojumiem mēdz būt tikai pāris gadus ilgs, bet var arī turpināties divus un trīs gadu simtenus.

Patiesībā kultūralās grupas ir savu evolūciju veidojušas miljoniem gadus kopā ar pārējiem. Ceturtās un piektās grupas at- krišana nav notikusi pateicoties viņu lāvnumam, bet vienkārši tā- dēļ, ka tās ir pārāk jaunas, salīdzinot ar pārējām.

Plašāku redzes aploku un dzīlēkas simpatijas, kas mūsu dis- nās piemīt kultūralai dvēselei, ar laiku iegūs arī pirmatnējo un mazāk attīstīto cilvēku dvēselēs. Agri vai vēlu visi izaugs dvē- seles bezgalīgās dzīves laikā.

Apskatot šos dzīvju plānus un iegaumējot viņos atzīmētās vien- tas, laiku un rases, varētu pacelties jautājums, uz kāda pamata pētnieks balstījis, tos savācot un atzīmējot? Kādā ceļā viņš uz- zināja, ka vīrietis Poseidonijā - subjekts D - un eskinosu sie- viete nākošā iemiesojumā ir viena un tā pati dvēsele? Pieņemsim, ka ir Logosa Atmiņa, bet kādā ceļā var iegūt šos sīkos datus?

Jautājums ir pilnīgi dabīgs un viņa izskaidrojums varbūt no- skaidros, ka ezotēriekās pētišanas metodes radikāli neatšķirībs no modernā zinātnē pielistojamiem parādījumiem. Noteikt vietu uz zemei. Kuri dzīvst individuāl, nav grūti: pētnieks ieraudzis bērna pie- dzīšanu, apskatīs apkārtni, lai noteiktu tās vietu attiecībā uz jūrām, ezeriem un upēm. Tagadējās geogrāfijas zināšana atvieglošas vietas noteikšanu. Ja subjekta dzīšanas laiks attiecās uz sen pa- gājušu laikmetu, kad zemes lodes virsma bija citāda, viņam jāuz- skata šī vieta tānī laikā, bet pēc tam jāsaskarās uz mirkli ar Lo- gosa Atmiņu tānī pašā vietā, tikai vēlākā vēsturiskā laikmetā. Tad pētnieks zinās kā geogrāfijā šo vietu nosauc tagad.

Lai uzzinātu attiecīgo rasu un apakšrasu, vajadzīgas labas ie- priekšējas zināšanas etnoloģijā. Cilvēkiem, kas daudz celojojis, nov- grūti atšķirt kāniņi no japoniņa, vai pat franču kelta no italu- kelta, vai arī norvēgi no angļa. Tāpat arī novērojumi par rasu ipatnībām un sevišķi starpība smallkos, neredačmo kermenu sostāvos dažādās apakšrasēs, palīdzēs pētniekam atrast viņam nepieciešamās ziņas.

Skaitlisko datu noteikšana ir jau grūtāks uzdevums. Kad pētnieks lasa Logosa Atmiņā, viņš var aplūkot notikumus, kas norisi nājušies uz zemes, vai nu lēni, vai arī ātri risinot tos. Sen pagājušo dienu notikumiem tādā kartā var izsekot minūti pēc minūtes. Var arī dažu sekundu laikā atzīmēt vasaru, rudenī, ziemu un pavašri, un atkal no jauna vasaru, vienalga kurā vietā. Tādā veidā var izrēķināt laiku pēc sesonām, it kā šķirstot albumu. Ja pētnieks vēlās gūt pilnīgu noteiktību, viņam jāseko ātri skrejošiem gada laikiem, skaitot pie tam gadu pēc gada.

Kas attiecas uz vēsturiskiem notikumiem, tad novērojumus izdara šādā veidā. Ja novērotājs skatās uz notiekošo, piemēram, Egipťē, un vēlās noteikt laiku, viņam jāizseko kaut kāda galmā notiekoša ceremonija, lai uzzinātu faraona vārdu, kad to min kāds no galma laudim. Tad enciklopedijā var sameklēt attiecīgā faraona valdišanas laiku. Ja vēlās uzzināt kādu vēsturisku notikumu Grieķijā, jāievēro Olimpiādu skaits, vai arī tādi skaitīšanas izejas punkti kā Maratona kauja u.t.t. Skaitīšanu var izdarīt, izejot no kāda ievērojāma notikuma, vai nu uz priekšu, vai arī atpakaļ. Kā ievērojāmu izejas punktu gadu skaitīšanai var pieņemt Atlantīdas nogrimšanu 9564. gadā pirms Kristus dzimšanas.

Kād plenakas skaitit simtiem gadu tūkstošus, pētniekam nepieciešams dažas astronomiskās zināšanas, lai spētu izrēķināt lielos laika apriņķus pēc Polārzaigznes stāvokļa attiecībā pret zemes eci. Fāpat kā tagadnes zinatnieka pētījumos, tā arī ezoteriskās zinātnes pētnieka darba vērtība ir atkarīga no izdarīto novērojumu rūpības, no pētnieka kultūrālā līmena un no prasmes skaidri un tekoši izklāstīt savus novērojumus.

Rūpīgi izdarot novērojumus, ezoterikis nevar kļūdīties attiecībā uz vienas un tās pašas dvēseles noteikšanu viņas dažādos iemiesojumos. Ir pareizi, ka subjekta fiziskie ķermenī katrā iemiesojumā ir savādāki, bet viņa dvēseles ķermenīs — „neparejošais ķermenīs” ar viņā ietvertu „Augoeides” nemainās. Ja pētnieks ir atzīmējis šī neparejošā dvēseles ķermenī attēlu, viņš to pazīs viņas dzīves, kādas arī nebūtu viņa mainīgu fiziskā ķermenī īpatnības. Šis nemainīgais ķermenīs ir tā drosā pazīme, pēc kurās pilnīgi droši var pazīt mūs interesējošo dvēseli neatkarīgi no tā, vai viņa atrodās jaunpiedzinušā bērna ķermenītī, vai arī cilvēka ķermenī, kurš tuvojās kapam.

Šī nodaļa mums vēl jāapskata divas diagrammas, kas atzīmētas zīm. 32. un 33. Dvēseles A, B un C, kurās mēs apskatījām, ir savā starpā saistītas ciešām milēstības saitēm, kas izveidojušās daudzās iepriekšējās dzīvēs. Katrā dvēsele attīstās zem savas atsevišķas mūžības iespaida. Viņa neiet viena pati pa savu Dievišķības sasniegšanas celu, bet gan kopā ar citām dvēselēm, kurās viņa mēcās milēt. Patiesas milēstības saite starp dvēselēm uzglabājās uz visiem laikiem, kādi arī nebūtu viņu zemes dzīves ietēri. Patiesa milēstība izlauzis sev celu visiem zemes ietēriem cauri, kā dzīvīstele no viennes dvēselas uz otru. Fiziskā radniecība nav tik svarīga, patiesas milēstības speks vienmēr izpaudīsies kā milēstība un karosana, nerūgoties uz dvēseles fizisko ietēru. Kādu arī negūtu to nieskriši karķas Valdrieki.

No subjektiem A, B un C, subjekti A un B pieder pie tiem tiem kultūrālo dvēselu starpā, kuri uzturās Dēvačanā ap 1200 gadus,

kamēr C pieder pie otra tipa, ar 700 gadu ilgu starplaiku - starp atsevišķām dzīvēm. Saprotams, ka A un B nevar īemt dalību visās C dzīvēs, vai arī tikai tad, ja viņi abi nomirs katrā dzīvē tādā vēcumā, kas tiem dod tiesību tikai uz 700 gadus ilgu dzīvi Dēvačanā. Kas īstenībā noticis, tas aprādīts zīm.32. Laika spridī, kurā C bija 31 īemesojums, A īemesojās 20 reizes, bet B tikai 24. Šini sērijā A, otrā dzīve satiek C un viņi top vīrs un sieva. Šini dzīvē A nesastop savu otru draugu B. Kad A dzimst no jauna, viņi klūst B vīrs un C mīsas vīrs. Starplaikā A un C abiem bija pā vienai dzīvei, kurā viņi nesastapa B. Iedzīlinoties zīm.32. attēlotā diagrammā, mēs redzam, ka 31 dzīves laikā C satiek A par visam 12 reizes, kamēr A un B kopā viņi satiek tikai 8 reizes.

B	A	A	C
.....	Vīrs	Sieva
Sieva Vectēvs	Vīrs Mazdēls	Svainis Brālis ++	Svainis Brālis ++
.....	Brālis ++	Brālis ++
.....	Sieva	Vīrs
.....
Dāls	Māte
Māte Draudzene	Dāls Draugs	Vīrs Brālis	Sieva Brālis
.....
Draugs	Draugs	Meita	Tēvs
Māte	Meita
.....	Tēvs	Meita
Sieva Draugs	Vīrs Draugs	Brālis Ligavain.	Māsa Ligava
.....
Dāls +	Tēvs
Dāls	Tēvs
Draugs	Draugs	Draugs	Draugs
+ adoptēts, ++ dvīni			

Zīm.32.

viem īemesojumiem B, sieviešu kārtā, adoptē mazu meitenīti A. Vēlāk A, vīrieša īemesojumā, adoptē mazu puisēnu B.

Otrā diagrammā, kas pievesta zīm.33., apskatītas subjektu E un F četrpadsmit dzīves, kurās viņi sastopās un mēs varam konstatēt, cik dažadi izpaužas mīlestības saites starp viņiem.

Kad E maina dzimumu un divas reizes īemesojās sievietē, viņas mīlotais subjekts F pirmā gadījumā īemesojās kā vīnas dāls, bet otrā - kā vīnas vīrs. Kad F maina dzimumu un triju īemesojumu laikā ir virietis, viņš trešā dzīvē sastop E arī kā virieti, un viņu starpā rodas neparastu savstarpēju simpatiju un draudzības jūtas. Cītā īemesojumā E ir priesteris un viņam atnes mazu meitenīti-bārenīti F iesvētišanai kalpošanai templī. Pēc tās laika viņu starpā rodas karstas draudzības jūtas un priesteris top par

viņas garīgo tēvu un vadoni. Tālāk seko atkal viena dzīve, kurā viņi ir virs un sieva. Divās turpmākās dzīvēs mīlestība atkal uzliešmo un iedegās viņu sirdis, bet viņu jūtas risinās grūtos apstākļos. Tālāk seko dzīve, kurā F nesastop E un tikai jaunā iemiesojušā Romā, viņi atkal savienojās kā virs un sieva. Tagadējā viņu

dzīvē tie nav sastapušies. Neraugoties uz to, vai Karmas Valdnieku Plānā tiem lemts dzīvot šķirti, vai arī atkal savienoties, - mīlestības saites starp dvēselēm paliek stipras un nesaraujas arī turpmāk un, bez šaubām, viņi atkal sastapsies turpmākās dzīvēs kā lezulāts pāris, kā tēvs un dēls, vai arī kā draugi. Katrā ziņā, turpmāk sastopoties, viņi viens otru mīles, būs spējīgi izpaust visu mīlestības daudzpusību, kas izteicās uzticībā un spējā uzpurēties milotās būtnes labā, neatkarīgi no ķermējiem, kādos viņi iemiesojušies un kādus

Sубјекти E un F		
Dzimšanas vieta	E	F
Atlantida	Brālis	Māsa
Indija	Vīrs	Sieva
Skandināvija	Vīrs	Sieva
Peru	Tēvs	Meita
-	Māte	Dēls
Persija	Sieva	Vīrs
Z. Amerika	Draugs	Draugs
Asirija	Priesteris	Bārenīte
Indija	Vīrs	Sieva
Egipte	Līgavainis	Līgava
Grieķu kol.	-	Sieviete
Roma	Vīrs	Sieva
Iagadnē	Vīrietis	Sieviete
	"Cēlā"	
	/nav sastapušies/	

Zīm. 33.

Viņiem nolēmuši Karmas Valdnieki.

Atkal iemiesošās mācības gaismā nāve zaudē savu dzeloni, bet kaps - savu uzvaru pār dzīvību. Cilvēki virzas uz priekšu, uz Dievišķību, roku rokā ar tiem, kas dārgi viņu sirdim, nebaudoties nōgrīšanas.

Dzīvē, bez reinkarnācijas, kā viņas noslēpumu atslēgas, tiešam liekas kā drausmīgā, mežonīga drāma, kāda tā tēlojās angļu dzējnieka Tenisona garīgo acu priekšā, neraugoties uz viņa kristīgo ticību. Evolūcijas process liekas drausmīgs, jo ļoti saudzīgi tas izturēs pret tipu, bet nesaudzīgi pret atsevišķu dzīvi. Pielaižot, ka nemirstīgā un neiznīcināmā dzīve arī evolūcijā, katra individuālā nākotne kļūst gaišāka.

Mirstība ir tikai pagaidu loma, kurū dvēsele tēlo, un kad šī loma ir notēlota, kad izdzīvotas visas dzīves un iziets cauri visiem nāves vārtiem, tikai tad dvēsele atrod savu isto aicinājumu, kā Gudrības Skolotājs, kā Dieva atspulgs uz zemes, kā "Vārds, kas kļuvis par miesu".

Priekš katra un priekš visiem, kultūrāliem vai arī vēl arvien mežonīgiem, lūk - nākotne, kas gaida mūs, slava - kas atklāsies mums.

Karmas likums.

Līdz ar pamazām pieaugošām zināšanām cilvēks sāk uzlūkot pasauli, kurā viņš dzīvo, kā tādu, kuru regulē noteikti likumi. Ikkviens dabas likums, kad mēs to sākam pazīt, arvien vairāk atbrīvo mūsu gribu, kaut arī pirmā acumirkli varētu likties, it kā tas ierobežo mūsu darbibu. Tā kā darbība ir cilvēka iekšējās pasaules domu un jūtu kompleksa rezultāts, tad arī cilvēkam nepieciešami jāiepazīstās ar šo pasauli, kas tomēr ir likuma un kārtības pasaule. Lielais Karmas jeb Darbibas Likums, kuru Teosofija apskata, atklāj cilvēkam kaut ko no viņa būtnes iekšējās konstrukcijas, tādā kārtā palīdzot cilvēkam klūt par apstāklu kungu, bet ne vergu.

Modernā zinātnē mums māca, ka visa pasaule ir energijas izraudums. Kā elektrons ir energijas krājums, gluži tāpat arī katrā zvaigzne ir energijas krājums, tikai daudz lielākā apjomā. Šī energija pastāvīgi mainās, kustība pārvēršas siltumā vai elektribā, tā atkal magnētismā u.t.t. Viens energijas veids pārvēršas citā. Arī māts cilvēks ir energijas krātuve. Viņš smēj energiju no ierentās varības, un to pārvērš sava ķermenā kustībās. Cilvēka energija, ja viņš to izlieto labiem darbiem, dod pozitīvus rezultātus un mēs šo energiju saucam par „labu”. Turpretī, ja šo energiju izlieto negatīvi, t.i. sliktiem darbiem, mēs to saucam par „launu”.

Savas dzīves laikā cilvēks ir it kā starpnieks, viņš pārvērš viņā ieplūstošo pasaules energiju vai nu lietderīgai kalpošanai, — vai arī to izlieto kaitīgiem darbiem.

Karmas likums ir cēlonu un sekū likuma izpausme, skatoties kā cilvēks pārveido caur viņu plūstošo energiju. Karmas likums ieved ro ne tikai redzāmo pasauli un viņas spēkus, kā to dara mūsu zinātnē, bet arī daudz plašāko neredzāmo pasauli un viņas spēkus. Šī neredzamā pasaule ir cilvēka darbibas īstā sfaira. Kā ar vienu acu plakstīpa kustību cilvēks raida pasaulei spēku, kas iespaido visu citu spēku līdzsvaru mūsu fiziskā kosmosā, tā arī ar ikvienu domu un izjūtu viņš maina savu attiecību pret visumu un visuma attiecību pret sevi.

Cenšoties izprast Karmu, vispirms vajaga uztvert, ka mums ir darīšana ar spēku un viņa sekām. Šis spēks pieder fiziskai kustību pasaulei, astrālai jūtu pasaulei vai arī mentālai domu pasaulei. Mēs pielietojam visus trīs šī spēka veidus. Pirms — kad darbojamies savā fiziskā ķermenī, otrs — kad sajūtam mūsu astrāli ķermenī, trešo — kad domājam konkrēti vai abstrakti mūsu mentālā un nerārejošā ķermenī. Tiecoties, sappojot, domājot, jūtot, darbojoties — ar visām šīm norisēm mēs iedarbinām triju pasaulu spēkus. Atkarībā no tā, kā mēs pielietojam šos spēkus, mēs vēl nu veicinām, vai arī kavējam vispārējo pasaules norisi. Spēks, kuru mēs pielietojam visos būtības plānos, ir Logesa Enerģija un šo enerģiju mēs dažādi pārveidojam. Izmantojot un pārveidojot šo enerģiju mums jāzin, ka Viņa Griba ir, lai šī enerģija tiktu Viņa evolūcijas plāna veicināšanai. Ja mēs šo plānu veicinām, tad mūsu rīcība un darbība ir „laba”, pretējā gadījumā — „sliktā”. Tā kā mēs pastāvīgi un nepārtrauktī izlietojam Viņa energiju, tad mums arī nepārtrauktī jāveicinā vājākavē Viņa plānu.

Mēs zinām, ka cilvēks nav atsevišķs indivīds pats par sevi, bet ir viena vienība no vairākiem miljoniem cilvēku indivīdu. Tādēļ katra doma, katra izjūta un katra darbība, ko cilvēks domā, izjūt un dara, atstāj iespaidu uz pārējiem cilvēkiem atkarībā no viņu lielāka vai mazāka tuvuma viņam, kā spēka izplatītājam. Katra šāda spēka izlietošana no cilvēka puses, kurš palīdz visumam vai arī aizkavē visuma kustību, kaut gan arī pats ir šī visuma dala, rada noteiktu rezultātu, kas atstāj savu iespaidu uz viņa likteni. Seit pievestā diagrammā, zīm.34., redzēm īsu cilvēka darbību un no tām radīto pretdarbību rezultātu apskatu.

Darbība un pretdarbība				
Augstākais mentālais plāns	Tiekšanās	Ideāli		125
Zemākais mentālais plāns	Novērtējums	Iedvesme	○	25
	Kritika	Uztraukumi	◎	25
Astrālais plāns	Simpatijas	Prieki	○	5
	Neapmierinātība	Bēdas	●	5
Fiziskais plāns	Labi darbi	Apmierinājums	⊕	1
	Slikti darbi	Ciešanas	⊗	1

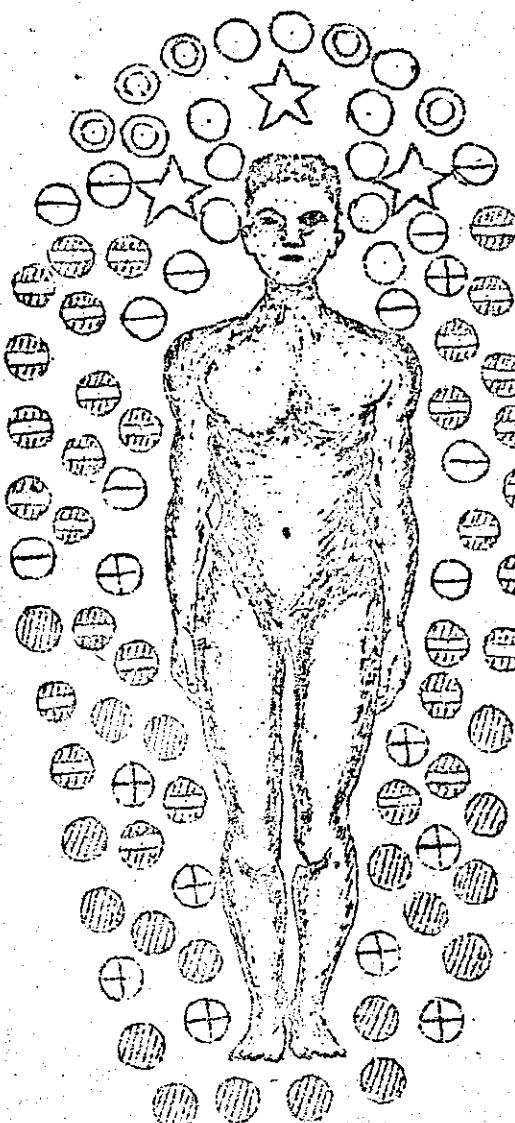
Zīm.34.

Katra kaitīga darbs, priekš kurja patēriņjam zināmu daudzumu Visuma raidītā spēka, pārvērsēs tik pat lielā kaitīga iespāida daudzumā /zīmējumā apzīmēts ar melnu zīmi/, kas vērst pret citu. No tā izriet, ka Visuma līdzvars attiecībā pret šo citu ir izjaukts no apvainotāja puses un tādēļ līdzvaru jāatjauno uz pēdējā rēķina. Viņa „karma”, pateicoties izdarītam launumam, izpauðīsies ciešanās, bet spēks, ar kurju šis launums bija nodarīts, izlādēsies caur cietušā, kā šī spēka pielikšanas punktu. Tādā kārtā izjauktais līdzvars atjaunosies. Tas pate arī notiek ar labiem darbiem. Cilvēka „karma” vai reakcija ir spēks, kas materiālos apstāklus ievirzīs tā, lai tie radītu apmierinātību viņam, kā labā darba izdarītājam.

Pasaule, kurā valda likums, katrs spēka veids darbojās savā plānā. Cilvēks pāsniedz dāvanu nabagam ar ūžluma un līdzjūtības izjūtu, cits to dara tāpēc, lai tiktu no viņa valā, kā no nepātikamas parādības. Abi viņi izdara labu darbu uz abiem šī labā darba karma izpauðīsies fiziskā plānā kā materiāla apmierinātīns. Bet pirmam radīsies papildus karma astrālā plānā par viņa ūžlumu un līdzjūtību, un tā izpauðīsies priekš viņa priešgā emocijā. Turpretīm otram tādas karmas nebūs. Ja nav nekā vairak ko cietējam dot, kā tikai līdzjūtību, tad ar to tiks iegūta emocionāla „laime”, bet bez fiziska apmierinājuma.

Lai izskaidrotu šo sarežgito jautājumu, ktrs spēka veids apzīmēts ar sevišķu simbolu /ekat. zīmējuma pēdējo aili/. Šis zīmējums ir tikai simboli. Augstākā mentālā plānā, kur cilvēka dvēsele mīt savā „nepārejošā” kermenī, ļaujuma nav. Tur nav sliktas pretdarbības dvēseles tieksmēm. Sliks cilvēks nav sliktā dvēsele, viņš ir tikai neattīstītas dvēseles pārstāvis fiziskā kermenei, vienīgi ir tikai neattīstītas dvēseles pārstāvis fiziskā kermenei, vienīgi un šis dvēscles spēki vēl ir par vāju, lai kontrolētu savu fiziskās izpausmes vadu resp. fizisko kermenī.

Ieviens no mums ierodas šīni dzīvē no tālas pagātnes, kura aptverē jau daudzas dzīves. Kad mēs no jauna kāramies pie mūsu zīmējuma uzdevuma pildīšanas, mēs atnesam sev līdz savu labo un ļaujo karmu. Kā jau bija iepriekš sacīts, šī karma sastāv no dažāno diem spēkiem. Zīm.35. ir mēgināts attēlot individu. kā viņa pasaidevumi labo un ļaujo spēku pielikšanas punktu. Zīmējumā mēlnā krāsa nozīmē ciešanas, skumjas un uztraukumus, bet baltā krāsa - iedvesmi, laimi un apmierinājumu.

Zīm.35.

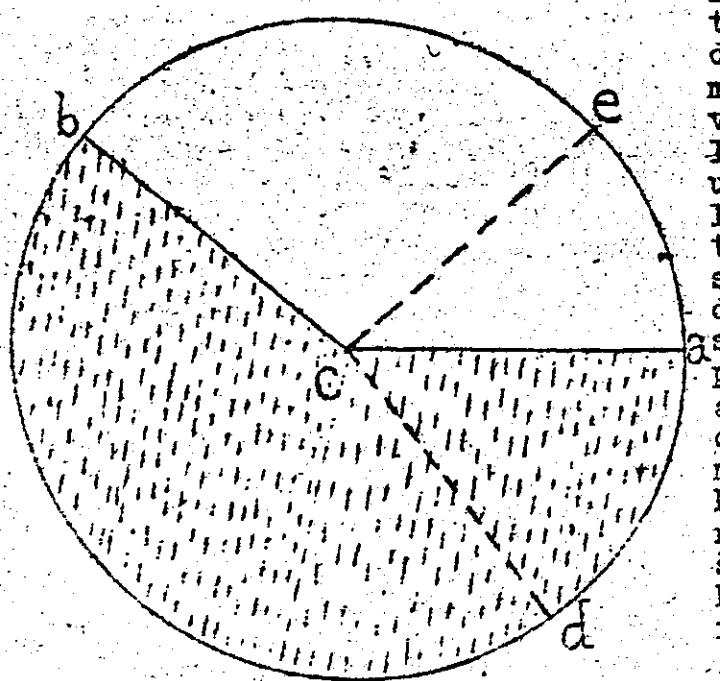
Novērojot ap mums esošo cilvēku dzīvi, nebūs pārspīlēts, ja teiksim, ka šo dzīvju lielākā daļā izpaužas vairāk „sliktas” kar-

Iespējams, ka uzlūkojot zīmējumu, mūs vispirms pārsteigs lielais daudzums „ciešanu, bēdu, nemiera”, kas sastāda cilvēka mantojumu, un tiktai trīs „ideāli”. Atcerēsimies, ka dažādu plānu spēkiem vienādas spējas, lai panāktu pārmaiņas cilvēka liktenī. Fiziskā spēka vienībai, kas rada fizisku apmierinājumu, varbūt ir tikai simtā daļa no tās varenības, kas piemīt tai mentālā spēka vienībai, kura veido „ideālus”. Ja fiziskā spēka vienību apzīmēsim ar 1, tad nebūs pārspīlēti, ja astrālo vienību apzīmēsim ar 5, zemāko mentālo ar 25 un augstākās mentālās pasaules „ideālu” - ar 125.

Ja cilvēkam ir daudz „bēdu, ciešanu, nemiera” viņa karma, un tikai neliels skaits „ideālu”, viņa dzīve tomēr būs sekmīga, bet ne neveiksmīga. No otras pusēs, karma var atnast cilvēkam augstu sabiedrisku stāvokli un bogatību, kas viņam dos daudz „apmierinājumu, laimi”, bet ja viņš no pagātnes nav atnests līdz „iedvesmi” savam prātam, viņa dzīve būs patikama nectība.

mas, nekā "labās". Visumā, mēs redzam vairāk nogurdinoša darba, bēdu un ciešanu, nekā laimīgas darbības un prieka. Cilvēces evolūcijas pašreizējā līmenī mēs esam kopīgi savāktā spēku krājumā uzņēmuši vairāk ciešanu, nekā labpatikas. Mūsu sliktos darbus bilance pārsniedz labo, jo pagājušās dzīvēs mēs neesam vadījušies no guārības, bet devuši priekšroku egoistiskam dzīves veidam, nerūpējoties par to, vai ar savu egoismu mēs nekaitējam citiem. Bet katram karmiskam spēkam ir jāizlādē sava energija, jo "ko cilvēks sēj, to viņš ari plauj". Cilvēka karmiskie spēki tiek rūpīgi pielāgoti, lai no savstarpējās sadarbības starp viņa labo un ļaunu, gala rezultātā iznāktu kaut neliels pielikums pie viņa labās karmas. Ja pie mūsu dzīmšanas fiziskā pasaulē tiktu iedarbināti visi mūsu karmiskie labie un ļaunie spēki, tad ļaunu spēku pārsvare būtu tik nospiedošs, ka mūsu dzīve pietu vienās ciešanās un bēdās un mums trūktu spēku izsisties cauri dzīves cīņā. Tādēļ, lai mūsu dzīves cīņa būtu sekmīga, lai mēs varētu pavairot savu labo darbu daudzumu, tiek izdarīta loti rūpīga apstākļu pielāgošana pie katras dvēseles iemiesošanās.

Sādu apstākļu pielāgošanu izdara "Karmas Valdniesi", tās labās Būtnes, kurās Logosa Plānā darbojās kā karmas sadalītāji un pielāgotāji. Viņi nevienu neapbalvo, neatalgo un nesoda, bet tiem kai piemēro paša cilvēka spēku darbību tā, lai viņa karma veicinātu viņa virzišanos uz priekšu pa evolūcijas ceļu. Tipisku pielāgošanas panēmienu var apskatīt zīm. 36. Žīmējumā mēs redzam rīnķi, kuŗa laukums apzīmē cilvēka karmas kopsummu, jeb viņa pagājušo dzīvju spēku. Aploce ir divi segmenti: baltais un svītrotais. Baltais apzīmē labās karmas daudzumu, bet svītrotais - sliktās. Ja piegēsim, ka individuā labās karmas daudzums attiecās pret viņa sliktās karmas daudzumu kā 2 pret 3, tad ar segmentu ACEBA apzīmētās labās karmas daudzums sastādis 40% un ar segmentu ADBCA apzīmētās sliktās karmas daudzums sastādis 60% no visa karmas daudzuma. Visu šo visās pagājušās dzīvēs uzkrātās karmas kopsummu Indus filozofijā sauc par "Sanchita" jeb uzkrātā karma.

Zīm. 36.

mē zināmu daļu dvēseles jaunai dzīvei. Iedomāsimies, ka Viņi dētās dvēseles darbam jaunā dzīvē nozīmē $1/4$ no visas kopsummas. Šī $1/4$ apzīmēta zīmējumā ar segmentu ECD. No šī segmenta ECA apzīmē labo ar $10,7$ vienībām, un ACD ļauno ar $14,3$ vienībām. Proporcija starp labo un ļauno vairs nebūs $2:3$, kā kopsumā, bet $3:4$, tādā kārtā dodot individuām pie iemiesošanās jaunai dzīvei vairāk no

No uzkrātās karmas kopsummas Karmas Valdniesi nozī-

viņa aktīva, nekā viņš to sagādājis visās savās iepriekšējās dzīvēs.

Šī karmas daļa, ar kuru dvēsele uzsāk savu iemiesojumu, saucās sanskrita valodā „Prarabha” vai „pirmatnējā” karma. Šī karmas daļa arī ir tas liktenis, kuru pēc muhamedāņu jēdzienu Dievs uzkar kaklā katrai dzimstotai dvēselei.

Zīmējumā 37. attēlota šī pirmatnējā karma kā pilnas aploces laukums. Viņas labo daļu attēlo baltais segments FIGHF, bet sliktoto - svītrotais segments. Kā jau tika augstāk minēts, iemiesojošai dvēselei piešķir labās karmas vairāk, nekā to atļauj kopējās karmas proporcija, par visām iepriekšējām dzīvēm kopā. Tas ir parādīts zīmējumā, kur segments FIHF izteicē labuma proporciju attiecībā pret visu karmu, bet segments FIGHF apzīmē labuma proporciju, kas izdalīta jaunai dzīvei.

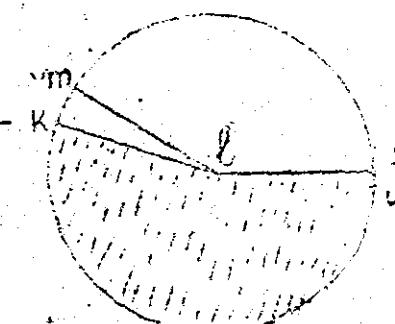
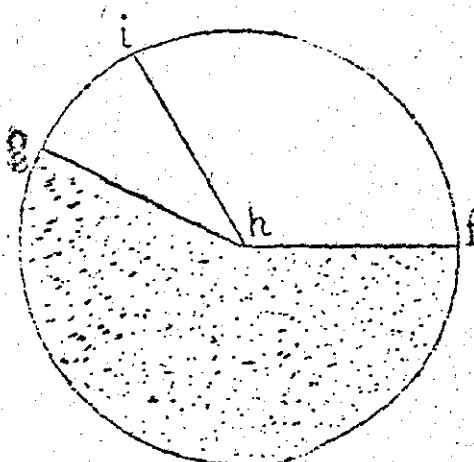
Karma ir spēks. Kad spēks tiek patērtēts, tas pastrādā darbu un šis darbs izsauc cilvēka dzīvē tās reakcijas, kas bijzīmē aprādītas tabulā zīm. 34.

Līdz ar cilvēka dzīves pakāpenisku nodzīvošanu, zīm. 37. apzīmētā karma tiek dzēsta. Bet cilvēka darbības rezultātā rodas atkal jauna karma. Šīs jaunās karmas kvalitāte ir atkarīga no cilvēka gudrības. Ja viņa ciešanas iemācis viņu nekurnēt pret likteni, ja viņa „sarūgtinājumi” un „uztraukumi” pamūdinās to izlabot savas klūdas, ja viņš „samaksās savus karmiskos parādus” saprātīgi, tad viņa jaunā karma būs laba. Turpretī, ja viņš pretojas savu parādu samaksai, klūs nežēlīgs un radīs postu citiem, viņa karma būs slikta. Patiesībā lielais vairums cilvēku, maksājot vecos karmiskos parādus, rada jaunu, jauktu karmu, kurā sovijs jaunais ar labo. Gudrākais no mums, protams, centīties radīt pēc iespējas vairāk labās karmas.

Sādu jaunradīto karmu sanskrita valodā sauc par „Agami” vai „Kriyamana”, tas ir „nākotnes” karma. Viņa attēlota zīm. 38. Tai pašā laikā, kad tika izdzīvotas labās un sliktas karmas 25 vienības, pieņemsim, ka tika radītas 36 vienības jaunas, labās un sliktās karmas. Dzīves sākumā labās un jaunās karmas attiecība bija 3:4, dzīves beigās jaunās karmas attiecība būs: labās 16 sliktā 20, t.i. kā 4:5. Zīm. 38. radiusi ME un KE parāda vecās izdzīvotās un jaunās karmas segmentu samēru.

Zīm. 39. mēs redzam divus zīmējumus: 37 un 38, kas uzlikti viens uz otru. Mēs tālīt redzam, ka šeit ir lielāks radītā spēkā daudzums un ir lielāks arī labuma pārsvars pār jauno.

Atgriežoties vēl reizi pie zīm. 36, mēs redzam, ka segments AECDA ir izdzīvots. Viņa vietā jāliek jauno karmu, kas redzama

zīm. 38.

zīmējumā 38. Tas ir izdarīts zīm.40. Ārējā aploce apzīmē jauno karmu, kopsummā ar 111 vienībām, bet iekšējais rīngis apzīmē vajadzīgo summu ar 100 vienībām. Radiusi OP un RP mums rāda, ka nākotnē būs lielāka labuma proporcija attiecībā pret jauno, t.i. kā 45,3 pret 65,7. Tas, pēc būtības, dod attiecību 41:59. Ja mēs pieņemsim, ka vecās kopsummas proporcija bija 40 pret 60, tad pārmainīja izrādīsies mazliela: labai karmai pieciešķīgs viens vienība, bet sliktā karma saudēja vienu vienību, kā viena iemiesojuma rezultāts.

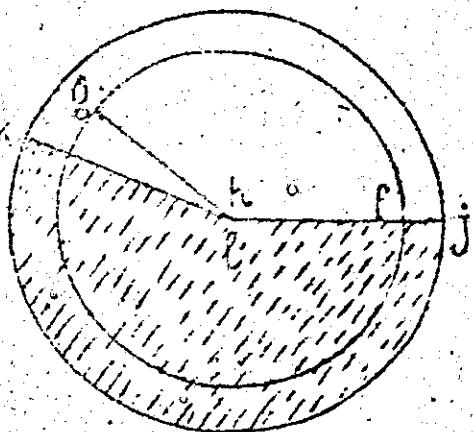
Kamēr cilvēks nepiegriezīsies evolūcijas plānam apzinīgi, priekš viņa nevar būt lielu pārmainītu no dzīves dzīvē. Veiksmīgi un neveiksmīgi likteņa kāpumi un kritieni, sarūgtinājumi un prieki seko viens otram no dzīves dzīvē. Tikai

tad, kad cilvēks pilnīgi apzinīgi un noteiktā secībā sekot Logosa Plānam, dzīvot nevis priekš sevis, bet priekš saviem brāļiem - cilvēkiem, tad notiek lielas pārmainīnas viņa karmā un sāk paātrināties viņa evolūcija. Tad viņa progress top ātrs un arvienu palielinās it kā geometriskā progresijā.

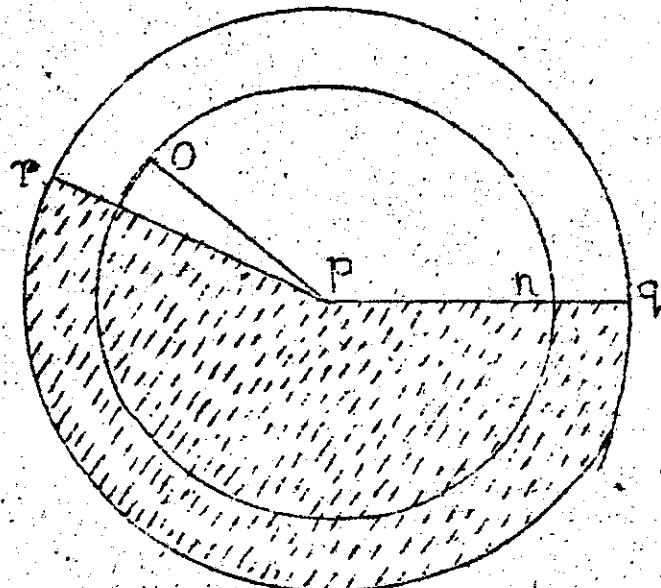
Togad mēs varam saprast, ka katrs cilvēks tiešam ir savas likteņa kungs. „Liktenis” ir tas labās un sliktās karmas daudzums, kas nozīmētais priekš viņa dotās dzīves no Karmas Valdniekiem. Viņa vecāki, viņa iedzīmtība, visi tie, kas viņam palīdz un arī tie, kas traucē, afgūtina un kavē viņa iespējām, viņa fiziskā nāve - viens tas ir viņa „liktenis”. Kaut gan šie spēki ir jāizdzīvo, tas, kā viņš reagēs uz tiem, pilnīgi atkarājas no cilvēka paša. Cik maza arī netūtu cilvēka griba, to mērā tā ir brīvi griba. Cilvēks var reagēt uz savu veco karstu tā, lai rastos vairāk labās, nekā sliktās karmas nākotnei.

Protams, cilvēku lielā mērā traucē viņa bijuēs tiesības, apķartīgā, un tomēr Dievišķīgais Gars dzīvo viņā un ja tikai viņš vēlēsies atmosties, viņš būs spējīgs līdzdarboties Dievišķīgai Gribai, nevis pretoties tai.

Cilvēka skolotāju, vecāku un arī valdības, kurās aizsardzībā viņš dzīvo, pienākums - radīt viņam tādus apstāklis, pie kuriem viņam visbieglāk būtu sadarboties ar Dievišķīgo Gribu, nevis traucēt to. Par to agri vai vēlu būs jāpadomā visiem. Kamēr tas nav

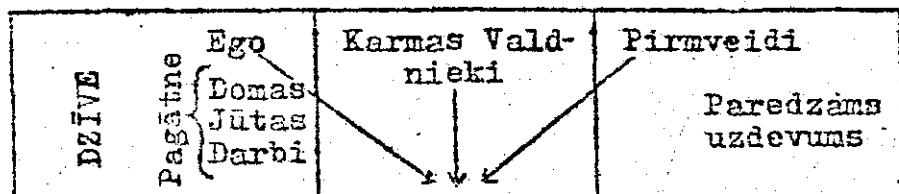
Zīm.39.

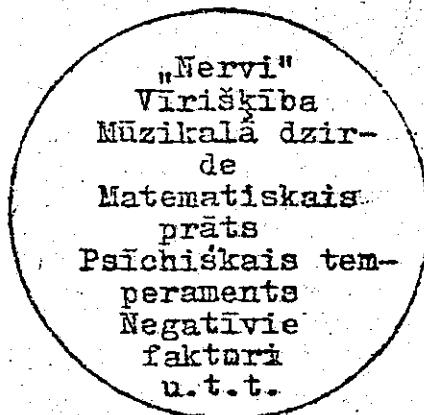
Zīm.40

noticis, katru reizi, kad cilvēks klūp, bet pie viņa klupšanas ir līdzvainīga arī apkārtnē, visiem mums, kas palīdzējuši radit Žo apkārtni - jāpiedalās viņa krišanas karmā. Tāds ir likums.

KARMAS LIKUMS

Faktori

Zīm.41.

dzīvot" savu karmu attiecībā pret viņiem. Līdz ar to viņa dzīve ir tikai viena no veselas dzīvju serijas, kurās beigās viņam jūcēs piedzīgās Gudrības Skolotāja vai Pilnīgā Cilvēka pakāpe. Viņam jāizjūst līdzīgam tam Pirmēlam, kuru priekš viņa radīja Bogoss. Sakarā ar to Karmas Valdniekiem jāpielāgo cilvēka karma tā, lai viņš varētu negrozāmi attīstīties, tuvojoties savam Pirmēlam.

Mēs zinām, ka cilvēka darbībā daudz kas atkarīgs no viņa fiziskā ķermenē. Tā kā pēdējei viņam tiek dots no tēva un mātes, tad ļoti svarīgs faktors ir vecāku iedzīmība.

Mūsu laikmetā mēs stādamies sev priekšā iedzīmību Mendela "faktoru" iespaidā, t.i. tās fizisko īpatnību vienības, kas atrodas vecāku diglīšiniņās. Tāpēc Karmas Valdniekiem jāizvēlās tādi "faktori", kas visvairāk atbilst tam ķermenē tipam, kādu *prasā* individuālā karma. Sakarā ar to pievedu šeit izvilkumu no "Theosophy and Modern Thought", no kurā nents arī zīm.41.

Vēl reizi šis uzdevums tiek atrisināts ar to, kas notiek divās pasaules, redzamā un neredzamā. Redzamā formu pasaule citvēkam ir ķermenis, kurā radījuši "faktori". Šie "faktori" nedz būt labvēlīgi vienam un nelaibvēlīgi otram. Viens cilvēks dzimot skaitā ķermenī, kamēr citu piemēklē aklums un slimīgums. Vienam var būt mūzikāla dzirde, otrs piedzīmst kā kurlīmens. Gimē, ar tieksmēm uz daltonismu, viens dēls izrādās normāls, bet trīs ir padoti ņīm defektam. Varētu jautāt - kāpēc skārti trīs, bet ceturtais nē?

Kā jau tika aizrādīts, kad karmiskie spēki darbojās, tad Karmas Valdnieki piešķir tiem vajadzīgo virzienu. Tagad ir jāizprot tie principi, no kuriem Viņi vāddas. Tie ietverāmā attēloti zīm. 41. Karmas Valdniekiem jālieto paša individuālu spēku krājums. Viņi nevar ne pielikt, ne atņemt. Cilvēks ne pagūtnes ierodās karmiski saistīts ar noteiktiem cilvēkiem un noteiktū sabiedrību un tautu. Tāpēc viņam jādzīmst tājos apstākļos, kuros viņš var "izdzīvot" savu karmu attiecībā pret viņiem. Līdz ar to viņa dzīve ir tikai viena no veselas dzīvju serijas, kurās beigās viņam jūcēs piedzīgās Gudrības Skolotāja vai Pilnīgā Cilvēka pakāpe. Viņam jāizjūst līdzīgam tam Pirmēlam, kuru priekš viņa radīja Bogoss. Sakarā ar to Karmas Valdniekiem jāpielāgo cilvēka karma tā, lai viņš varētu negrozāmi attīstīties, tuvojoties savam Pirmēlam.

Mēs zinām, ka cilvēka darbībā daudz kas atkarīgs no viņa fiziskā ķermenē. Tā kā pēdējei viņam tiek dots no tēva un mātes, tad ļoti svarīgs faktors ir vecāku iedzīmība.

Mūsu laikmetā mēs stādamies sev priekšā iedzīmību Mendela "faktoru" iespaidā, t.i. tās fizisko īpatnību vienības, kas atrodas vecāku diglīšiniņās. Tāpēc Karmas Valdniekiem jāizvēlās tādi "faktori", kas visvairāk atbilst tam ķermenē tipam, kādu *prasā* individuālā karma. Sakarā ar to pievedu šeit izvilkumu no "Theosophy and Modern Thought", no kurā nents arī zīm.41.

Vēl reizi šis uzdevums tiek atrisināts ar to, kas notiek divās pasaules, redzamā un neredzamā. Redzamā formu pasaule citvēkam ir ķermenis, kurā radījuši "faktori". Šie "faktori" nedz būt labvēlīgi vienam un nelaibvēlīgi otram. Viens cilvēks dzimot skaitā ķermenī, kamēr citu piemēklē aklums un slimīgums. Vienam var būt mūzikāla dzirde, otrs piedzīmst kā kurlīmens. Gimē, ar tieksmēm uz daltonismu, viens dēls izrādās normāls, bet trīs ir padoti ņīm defektam. Varētu jautāt - kāpēc skārti trīs, bet ceturtais nē?

Lai izprastu cilvēka liktena noslēpumu, mums jāpēta nevis forma, bet viņu apgarojošo dzīvību. Bez tam jājēm vērā trīs elementi. Pirmais ir tas, ka cilvēks ir Ego, neiznicinams riņķis Dievišķības sfairā. „Sen, tik sen ir tiešam dzimis viņš un tagad vēl patiesi dīglī viņš”.

Daudzas dzīves cilvēks nodzīvojis zemes virsū. Šinīs dzīvēs viņš domāja, juta, darbojās te labi, te slikti. Viņš radīja spēkus, kas palīdzēja vai arī traucēja viņu un citus. Viņš ir saistīts, viņš nav brīvs. Bet viņš dzīvo no mūža uz mūžu, lai sasniegtu to ideālu, kas ir viņa Pirmtāls.

Kā stādu un dzīvnieku dzīvē ir savi prototipi, tā arī dažādām cilvēku dvēselēm ir tādi paši. Viens klūs par dižu svēto, otrs par Fatiņas Skolotāju, trešais par cilvēku vadoni. Artista un zinātnieka, veikalnieka un domātāja - katra priekšā stāv tā Pirmtāls, paša Logosa Doma, kurā katram cilvēkam jārealizī līdz pilnībai. Katrs Ego sasniedz savu Pirmtālu ar to, ka atrod tam atbilstošu dzīves darbu. Lūk, kādēļ mēs, kā Ego iemiesojamies: lai atrastu mūsu darbu un atbrīvotu iekš mums apslēptos spēkus, pateicoties cīnai ar šķēršļiem šī darba izpildīšanas laikā. Bez šķēršļu pārvarešanas nav garigas augšanas un neviens nevar pilnveidoties bezdarbībā.

Lai veiktu savu darbu, mums vajadzīgs fizisks ķermenis. Par cik šis ķermenis atvieglo vai apgrūtina mūsu darbu, atkarājas no viņu sastādošiem faktoriem. Arī seit, pie faktoru sakopošanas, nevadās no akla gadījuma, jo Dēvas-Celtnieki nāk cilvēkam palīgā, lai viņš varētu sasniegt savu likteni. Tie ir Karmas Valdniesi, tās neredzāmās Saprātīgās Būtnes, kurās vada lielo taisnības likumu, kas nosaka, ka cilvēks plaus tikai to, ko viņš ir sējis. Viņi izvēlēs un izmeklē no faktoriem, kurus piegādā vecaki, tikai tādus, kas visvairāk var veicināt un sadarboties ar Ego, lai viņš labi izmācītos to uzdevumu un to darbu, kuru viņam dotā ķermenī jāpilda un kuru viņam noteikusi karma.

Karmas Valdniesi nevienu nesoda un neapbalvo. Viņi tikai pieņēro spēkus, kas nāk no cilvēka pagātnes tā, lai tie sāvā jaunā sagrupējumā veicinātu un palīdzētu cilvēkam kaut cik tuvoties viņa Pirmtēlam. Ko arī Karmas Valdniesi cilvēkam nedotu, - priekus vai bēdas, labklājību vai nelaimi. Viņi vienmēr patur acu priekšā tikai cilvēka patieso mērķi. Šis mērķis cilvēka pašreizējā attīstības stādījā pastāv nevis iekš tam, lai cilvēks būtu laimīgs vai nelaimīgs, bet lai sasniegta savu Pirmtālu. Vēlak cilvēku sagaida vārdiem neizsakama svētlaimība, bet gan tikai tad, ja viņš reālizēs savu paraugtēlu resp. Pirmtēlu. Līdz tam laikam Karmas Valdniesi pienākums ir vadīt un virzīt cilvēku no vienas pieredzes uz otru.

Pēc tam, kad radusies iedīgļa pirmā šūniņa, Karmas Valdniesi izmeklē vajadzīgos faktorus, jo Ego vēl nav spējīgs to izdarīt pats. Ja uz nākošās evolūcijas pakāpes cilvēkam ir lemts sasniegt kaut kāda talanta attīstību, piemēram mūzikalā, tad viņam savāks visus piemērotus faktorus. Mūzikām vajadzīga loti attīstīta nervu sistēmas jūtība un sevišķa dzirdes šūniņu attīstība, tādēļ Karmas Valdniesi izvēlēsies un izlasīs tieši tādus faktorus pie dīglā rādišanas. Ja tai pašā laikā jāpalielina cilvēka iekšējo spēks pretdarbības ceļā, vai arī ja viņa daba ir jātīra un jāšķista ar cie-

šanām, tad radīsies attiecīgs faktors, varbūt kaut kas, kas ienesīs vīrišķības un drošsirdības trūkumu vai arī vāju pretošanos slimībām. Ja Ego jau piemīt matemātiskas spējas un dotā dzīvē tām jāklūst par matemātikas geniju, tad digļa ūniņā tiks izmeklēti tādi faktori, kas ir labvēlīgi attiecīgu smadzeņu attīstībai augošā diglī.

Atkarībā no Ego uzdevuma, Karmas Valdnieki izmeklē piemērotus faktorus tā izpildīšanai. Drošsirdību - pionieriem jaunās zemēs, psichisko temperamentu tiem, kuŗi var būt noderīgi sazināšanai ar neredzāmo pasauli, kroniskas slimības tiem, kuŗiem jāaug caur ciešanām un tamlīdzīgi, faktors pēc faktora. Tā Viņi sadala cilvēku karmu.

Ar bezgalīgu līdzjūtību un bezgalīgu gudrību, bet arī neatkāpjoties ne par matu no taisnīguma, Viņi vienai dvēselei veido ķermenī, kas vajadzīgs genijam, bet otram - ķermenī, kas līdzīgs bālkim. Nav Viņu uzdevums rūpēties par cilvēka laimi vai nelaimi, viņa labu vai ļaunu raksturu. Viņu vienīgais uzdevums - pievest cilvēku kaut vienu soli tuvāk viņa Pirmtēlam jeb Paraugveidam.

Sadarbība un apgrūtinājumi, prieki un sarūgtinājumi, iespējamības un trūkumi - tie ir ķiegeli, kurus gatavo Ego savai pagaidu mitnei fiziskā pasaulē. Karmas Valdnieki neko nepieliek un neko neatnem, Viņi šķiro un sadala soekus, ko dvēsek rada, tā, lai sagligais cilvēka mērķis, Paraugveida jeb Pirmtēla sasniegšana, tikt pēc iespējas ātrāk sasniegts viņa dzimšanu un miršanu cikla caurišanas periodā.

Neiedomāsimies, ka šis individuālais izmeklētais "liktenis" ne padodās izmaiņai. Cilvēks var grozīt savu likteni, neparastā veidā reagejot uz apstākļiem. Piemēram, pašnāvība neietilpst cilvēka liktenī, kaut arī redzamie un neredzamie apstākļi varētu izlikties mums, un arī viņam ne pa spēkan. Cilvēka liktena plānā ir paredzēts - iet cīņā ar ciešanām, sarūgtinājumiem, uzbrukumiem un dažāda veida šķēršļiem, bet nevis bēgšana un izvairīšanās no tiem.

Var arī gadīties, ka individuāls izlieto iespējomību, kas nebija speciāli viņam iepriekš paredzēta. Iespējams, ka kāds reliģijas skolotājs, kura ierašanās nav sevišķi saistīta ar viņu, var tomēr atstāt savu iespaidu uz to un viņam radīsies jauna iespējamība. Ne reti arī cilvēka karma var tikt aiskāta no citu cilvēku darbiem, kas neietilpa viņa karmas plānā, jo neaizmirsisim cilvēka gribas brīvību. Visos tamlīdzīgos gadījumos, vai tas būtu individuālais kaitīgs vai noderīgs notikums, vienmēr paliek liels karmas krājums, kas vēl nav iegājis darbībā un jaunā karma šo krājumu var palieeināt vai pamazināt, tā kā rezultātā neizrāks nekāda netaisnība.

Jāatzīmē, ka visstiprāko karmu cilvēks rada ar savām domām, - tāpēc nepieciešama stingra un neatlaidīga domu kontrole. Domas un griba - karmas veidotāji.

Interesanti arī atzīmēt, ka pastāv dažādi karmas veidi un ka individuāls var būt saistīts ar vienu vai vairākiem viņas veidiem, un ne visiem. Pati parastākā "karmiskā saistība" ir millestības vai naida saistība. Pastāv arī rases saistība. Cilvēks, kas dzimis zināmas tautas vidū, tiek aizkavēts vai arī gūst palīdzību pateicoties karmai, kuŗu radījusi šī tauta daudzu gadsimtu laikā. Pastāv arī karma, kas piesaista cilvēku noteiktam darbā veidam: Periklis uzticības vīrs vai karavīrs Cēzara pulkos tik karmiskiem pavedie-

niem pievilkts savam vadonim, kad šis vadonis no jauna strādās pie savas dzīves sapņa reālizēšanas. Tādos gadījumos var būt un arī ne-būt personīgu jūtu saistību starp tiem, kas savienojušies kopējam darbam. Saite, kas savienojusi šos cilvēkus kopējam uzdevumam, ir karmiskā darba saistība.

K a r m a s l i k u m s
"Karma" - darbība

Pagājušās dzīves		Tagadējā dzīve
Pakalpojumi citiem	r a d a	labvēligus apstāklus
Koītīgie darbi	"	sliktus apstāklus
Tieksmes un vēlešanās	"	spējas
pastāvīgas domas	"	raksturu
Sekmes	"	entuziasmu
piedzīvojumi	"	gudrību
smagi pārdzīvojumi	"	sirdsapziņu, apziņu
vēlešanās kalpot	"	garigumu

Zīm.42.

Tik plaša tēma, ka cilvēka karma, šini īsajā apskatā var tikti aplūkota tikai ļoti vispārīgos vilcienos. Lai izprastu karmu viņas pilnīgā darbībā un visā viņas nozīmē, nepieciešama Adepta gudrība. Karmas pamatlīkumu izprāšana spiedis cilvēku pilnīgi grozīt savus uzskatus par dzīves iespējamībām un arī par sevi pašu.

Vēlreiz jāpāstrīpo tā milzīgā nozīme, kāda piekrīt cilvēka domām. Lielāko... savas karmas vairumu cilvēks rada ar savām domām, tāpēc tās pastāvīgi jāturi tīras un jāvirza uz Vispārīgo Labumu. Ar domu un savas gribas spēku cilvēks var karmu pārveidot.

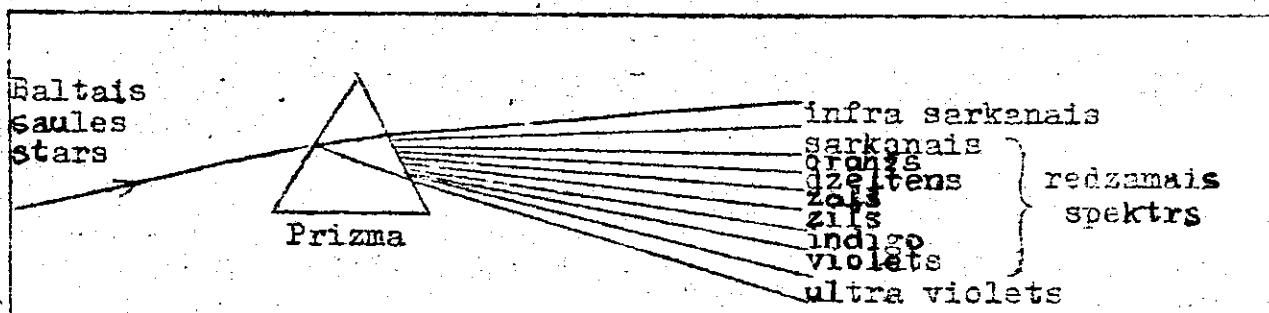
Patiens ir Viens, Kas radījis šo "lietu schemu" saskaņā ar Milestības un Skaistuma plānu. Bet uz cilvēku evolūcijas tagadējās pakāpes šis Plāns ir vēl "debesis", un nevis "uz zemes". Bet Viņš gaida to dienu, kad VIŅA GRIBA būs "kā debesis, tā arī viņs zenes" Sī diena nepienāks tik ilgi, kamēr ikviens no dvēselu miljardiem, kurās visas ir dalīnas no Viņa, nebūs gatova strādāt ar Viņu, izveidojot un izstrādājot Viņa īsto schemu un pārradot to tuvaki Viņa vēlešanai. Viņš - Lielais Atjaunotājs, kas iznīcina to, ko Pats kādreiz ir radījis, un pārbūvē, tuvojoties Savas Sirds vēlešanai. Jo viņa pasaule - Viņa karma, Viņa darbība. Mums tikai jāseko Viņa aizrādījumiem, kas sadzirdami mūsu siržu dzīlumos. Mums jāiznīcina mūsu lietu schema un jāpārrada to tuvāk savas sirds bāsij. Kad ikviens no mums patiesi saskatīs savas sirds īsto vēlešanos un gribēs iznīcināt visu savu schema tādēļ, lai labāka un dievišķīgāka schema tiktu reālizēta priekš visiem cilvēkiem, tad cilvēks gūst atzinu, kādā veidā radīt savu karmu tā, lai katra viņa darbība būtu Logosa darbība, kas atbilst VIŅA SIRDZ vēlešanām.

Karmas izpratne mums rāda, ka cilvēks ir pats savas laimes kalējs, pats savs tiesnesis, un ko viņš sēj, to arī plauj. Tāpēc, lūk, vienmēr ir tikusi uzsvērta nepieciešamība stādīt Vispārējo Labumu pāri savam personīgam, nedarīt nevienam ļautu, dzīvot ar visiem mierā un saskaņā un nemītīgi tiekties uz GAISMU.

Neredzamās pasaules.

Ikviena cilvēka dzīvē viņa apkārtējai pasaulei piekrit ļoti liela nozīme. Mēs ievērojamā mērā klūstam par to, ko no mums izveido mūsu pasaules pazīšana. Mēs uztveram pasauli ar saviem jutekļu orgāniem, kuru mums ir pieci. Ja kāds no šiem jutekļiem ir bojāts, tad ar to mūsu pasaules uztveres aploks tiek samazināts. Kaut gan mēs visu laiku pielietojam savus jutekļus un ar te pa līdzību redzam, dzirdam, izjūtam, ožam un garšojam tās pasaules priekšmetus, kurā mēs dzīvojam, tomēr mēs vāji apjēdzam. **kāds sa režgits apzinās process ietverts mūsu pasaules „zināšanā”.** Mēs neaptveram, ka mums ir zināma tikai daļa no tā, kas patiesībā ir un kas jāizprot mūsu apkārtējā pasaulei.

Iztirzāsim, piemēram, mūsu pasaules uztveri ar redzes pedīdzību. Ko nozīmē „redzēt” priekšmetu? Tas nosīmē, ka mūsu acis reagē uz tādām gaismas vibrācijām, kurās raida pret mums vērstā priekšmeta puse un ka mūsu apziņa pārvērš šīs vibrācijas formas un krāsas priekšstata. Tas, ko mēs redzam, ir tikai priekšmeta priekšējā puse, mēs neredzam visu veselo, kas sastādās no visām priekšmeta daļām. Tā tad mūsu redzes speja ir gaismas vilnu ie spaida rezultāts, uz kuriem reagē mūsu acis. Bet kas tad īstenībā ir gaisma? Atbildot uz šo jautājumu mēs redzēsim, cik maza ir mums redzamā pasaules daļa un cik plaša ir no mums neredzamā pasaules daļa.

Zīm.43.

43.zīmējumā attēloti galvenie fakti no gaismas lauka. Gaisma ir vibrācija ēterī un atkarībā no vilņu gaiguma un viņu svārstību skaita rodas attiecīga krāsa. Mums pazīstama gaisma iziet no mūsu saules, kurā raida izplatījumā dažāda svārstību ātruma staru kūlus. Sos staru kūlus mēs saucam par „balto” gaismu.

Ja mēs noliksim stikla priimu baltās gaismas starā **celā**, tad stikla daļinas staru kūli sadalīs viņu sastādošās vibrācijās. Šīs vibrācijas, iedarbojties uz mūsu acs tīkleni, izsauc mūsu apzināmā krāsas eajūtu. Mūsu acs var saskatit septiņas krāsas: sarkanu, oranžu, dzeltenu, zaļu, gaišzilu, tumši zilu un violetu. Šīs septiņas krāsas un viņu sejaujumu nokrāsas veido visu to pasaules krāsu dažādību, kurā mēs dzīvojam. Bet mums redzamās krāsas nav vienīgās, kas eksistē. Mēs varam redzēt tikai tās krāsas, kuras uztver mūsu acis, bet mūsu acu, uztvere ir ļoti sprobezota.

Gaismas spektrā mēs varam redzēt krāsu gammu no sarkanā līdz gaiši zilam, bet pēc tam violeto krāsu un tikai nedaudzi cilvēki var saredzēt zilo starp gaiši zilo un violeto. Kamēr ētera vibrācijas nepārsniedz 15000 uz centimetra, radot sarkanu krāsu, un ne mazāk kā 25000 uz centimetra, radot violetu krāsu, mēs varam redzēt uz saules vibrācijām un uztvert tās kā krāsas.

Neliels mēģinājums mums pierādis, ka pirms sarkanā un aiz violetā spektrā ir vibrācijas, kurās izsauktu mūsu apziņā dažādas krāsas, ja mēs varētu uz tām atbildēt. Ja mēs novietosim vairojamo stiklu tanī vietā, kur krit infra sarkanie stari, bet acs neko neredz, un staru laušanas fokusā novietosim gabaliņu fosfora, tas aizdegsies no izsauktā karstuma acimredzot tāpēc, ka blakus vibrācijām, kas rada infra sarkanu gaismu, spektrā atrodas arī tādas vibrācijas, kas rada siltumu. Tāpat arī spektra otrā gads - ja mēs aizklāsim violetos starus un aiz violetās krāsas, kur mūsu acs neko vairs neredz, novietosim ar platina cianidu apkāto disku vai ekrānu, mēs novērosim, ka pateicoties ultra violeto staru iedarbībai disks sāks spīdēt. Tā tad saules staros ir mūsu acij neredzama infra sarkanā un ultra violetā krāsa. Ja mēs spētu tās redzēt, tad priekšmetu nokrāsa parādītu mums ne tikai jaunas krāsas, bet arī jaunas krāsu kombinācijas.

Tik pat aprobažotas ir mūsu dzirdes spējas. Dabā eksistē stipri zemas un stipri augstas skaņas, ko mūsu dzirde nespēj uztvert. Skaņas rada gaisa viļņi. Viszemākā, ar normālo dzirdi uztveramā note, veido 32 skaņu viļņus sekundē, visaugstākā - 4224 skaņu viļņus sekundē. Mūsu ausis uztver skaņas starp šim robežām. Bet eksistē gaisa viļņi, kas ir lēnāki par 32 sekundē un arī ātrāki par 4224 sekundē. Priekš mums viņi neeksistē, jo mēs tos nedzirdam, kaut arī no tiem veidotās skaņas ietvers mūs no visām pusēm.

44. zīmējumā attēlota vibrāciju tabula, kas dod vispārēju sajēgu tām dabas parādībām, kurās izsauc gaisā un ēterī notiekšķas vibrācijas. Ja mēs iedomāsimies pendeli, kas svārstās divas reizes sekundē, palielinot kustības ātrumu līdz 4 sekundē, pēc tam uz 8 u.t.t., ar katru vēzienu divkāršojot ātrumu, mēs izsauksim zināmu skaitu vibrāciju sekundē.

Gaisā esošos viļņus mēs sākam uztvert ar savu dzirdi tikai no vibrāciju skelas 5. pakāpes un izbeidzam starp 13. un 15. pakāpi. Tālāk seko elektriskie viļņi ēterī, bet tos mēs "redzam" tikai tad, kad tie iedarbojas pietiekoši stipri uz ēteru, lai izsauktu gaismu. Elektriskā staipule, kas vada strāvu ar milzīgu voltažu, nav caurredzama mūsu acij. Bet kad elektriskā strāva sastop pretestību un izsauc ēterī visaugstāko vibrāciju pakāpi, no 45. līdz 50. pakāpei pēc tabulas, tikai tad mūsu acs redz elektrību. Pievestā diagramma pietiekoši apgaismo šo jautājumu.

Kā zinātnie noskaidrojusi, vibrācijas sastāv no viļņiem, kuru samērs svārstās no 400 - 250.000 vienā collā. Pēdējais skaitlis rodās pie ūdenraža izstarošanas zem elektrības izlādēšanās ie-spaidā. Mēs reagējam tikai mazliet vairāk kā uz 1/9 daļu no šīm vibrācijām. Citiem vārdiem sakot, no visas mūsu apkārtējās pasaules, ko zinātnie atklājusi, mēs pazīstam tikai apmēram 1/8 daļu, bet 7/8 daļas ir mūsu apziņai pagaidām apslēptas.

Vibrāciju tabula.

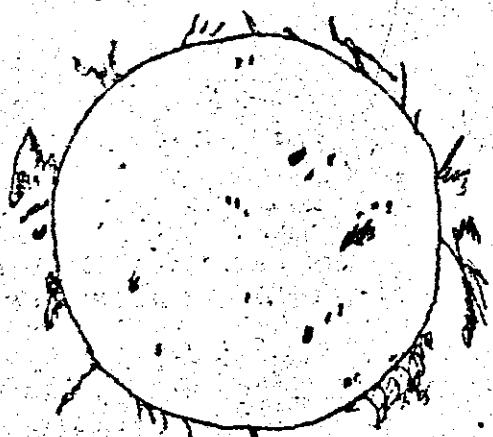
Sākuma punkts	Sekundārais pendelis	2 vibrācijas sekundē
1		
2		4
3		8
4		16
5		32 skaņa, ko uztver cilvēka auss
6		64
7		128
8		256
9		512
10		1 024
15		32 768 skaņa, ko cilvēka auss vairs nespēj uztvert
20		1 046 576 rodas elektriskie vilņi
25		33 554 432
30		1 073 741 824
35		34 559 738 368 elektriskie vilņi izbeidzas
40		1 099 511 627 776
45		35 184 372 088 832 gaismas vilņi, kurus uztver cilvēka acs
50		1 125 899 906 842 624 gaismas vilņi, kurus vairs neuztver cilvēka acs
55	36 028 797 018 963 968	
56	72 057 594 037 927 936	
57	144 115 188 075 865 872	
58	288 230 376 151 711 744	rodas X stari
59	576 460 752 303 423 488	
60	1 152 921 502 606 846 976	
61	2 305 843 009 213 693 952	
62	4 611 686 018 427 387 904	
63	9 223 372 036 854 775 808	

Zīm.44.

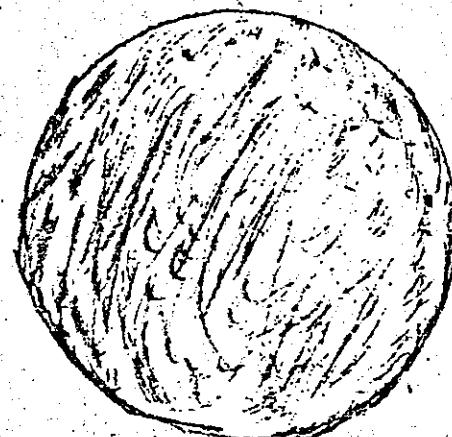
Pieņemsim, ka mūsu nervi ir citādi iekārtoti. Pieņemsim, ka tie reagē īevis uz gaismas vilniem, bet gan uz elektriskiem. Kā gan tad pārvērtīsies visa mūsu apkārtējā redzamā pasaule. Kad spīdētu saule, nebūtu saules gaismas, mūsu apkārtējā atmosfēra būtu necaurspīdīga. Bet visur, kur sastopāmi elektriskie fainomēni, mēs tos varētu "redzēt". Elektriskā vai tēlefona staipule būtu apalš caurums, caur kuru mēs vērotu pasauli. Mūsu istabas nebūtu apgaismotas ar elektrisko spuldžu gaienu, bet staipulēm, kas izstieptas gar sienām. Patiesībā, ja mūsu sajūtas reagētu uz elektriskiem vilniem, mums nebūtu vajadzīgi elektības vadi. Mēs "redzētu" pateicoties gaismai, kuru izstaro elektroņi, kas ietilpst atomos. Mums nebūtu dienu un nakšu maiņas, bet gan nūžīga "diena" līdz tam laikam, kamēr elektroņi turpinātu savu darbu.

Zīmējumā 45. un 46. mēs redzam, cik dažāds liekas priekšmeti, ja to uztver kā dažādu vibrācijas tipu izpausmi. Abos zīmējumos ir attēlota saule, uzņemta ar fotografisko aparātu. Zīm.45. uzpē-

mums izdarīts uz parastās plates, kas reagē uz baltajiem saules stariem. Zīm.46. saules attēls uzņemts ar spektrohēliografu, ko izgudrojis prof. Hale, kurā plates, pateicoties speciāli pielāgotam spektram, reagē tikai uz dažām saules vibrācijām - izslēdz visas pārejās. Lai dabūtu šo attēlu, kamerā pielaida tikai tās gaismas vibrācijas, kuras rada kalcija tvaiki. Tādā kārtā ieguvām divus dažādus saules attēlus, kas abi uzņemti ar foto aparātu. Ja vienā un tai pašā laikā vērstu uz sauli divus teleskopus, vienu ar parasto kamерu, otru ar spektrohēliografu, kas pielāgots speciālām vibrācijām, mēs dabūtu divas, vienas un tās pašas saules fotografijas, tikai katru savādāku detaļas. Kopējas paliks tikai apalās kontūras.

Zīm.45.

Zīm.46.

Tas ir tas princips, uz kura pamatojas gaišredzība. Ap mums ir daudz vibrāciju, uz kurām ikdienišķis cilvēks nespēj reagēt. Viņš nerēdz un neaptver visu to pasaules daļu, kura mums atklātos, ja mēs spētu reagēt uz attiecīgām vibrācijām. Gaišregis spēj reagēt uz tām un tāpēc viņš "redz" vairāk no tās reālās pasaules, kurā mēs pavadēm mūsu dienas. Saprotams, ne visi gaišregi vienādā mērā reagē uz nerēdzamās pasaules vibrācijām. Daži "redz" nerēdz, citi - daudz vairāk.. Daži skaidri apzinās to, ko redz, citi uzņem redzēto neskaidri un nekārtīgi. Gaišredzības princips pilnīgi līdzinās parastās redzes principam. Kādai jābūt nervu un smadzeņu centru sociālai attīstībai, lai reagētu uz nerēdzamās pasaules vibrācijām, mēs vēl nezinam. Nākotnes zinātna plaši izpētīs smadzeņu fizioloģiju un izskaidros gaišredzības mehanismu ar daudz lielāku pilnību, nekā tagad.

Par apkārtējās nerēdzamās pasaules parādībām es runāju nevis no citu vārdiem, bet gan no personīgām zināšanām un novērojumiem. Nepārtraukta apziņa mani pārliecina, ka mani aptver no visām pusēm, no iekšienes un ārienes, nerēdzamā pasaules priekšmeti, kurus loti grūti sprakstīt. Gandrīz nav vajadzīga gribas piepūlešana, lai redzētu šo nerēdzamo pasauli. Nerēdzamā pasaule nav skatāma ar parastām acīm un nav no svara, vai tās ir aizvērtas vai atvērtas. Fiziska un garīgā redze nav atkarīga viena no otras. Tomēr tās var darboties vienā un tai pašā laikā.

Šī nerēdzamā pasaule mirdz un liekās, it kā katrs viņas punkts staro pats no sevis, un šī gaisma atšķiras no fiziskās

pasaules gaismas. Visa šī telpa ir pilna kustības un brīnišķīgā, neizteicamā kārtā iedvēš domu par ceturto telpas izmērijumu. Man tomēr jāapliecina, ar visu man pieejamo energiju, ka prieš manas apziņas, priekš manas "es", šī neredzamā pasaule ir daudz reālāka par fizisko pasauli. Raugoties "neredzamā" pasaulei, fiziskā pasaule izliekas priekš manis pilnīga illūzija un tai nepiemīt it neviens no tām īpašībām, kurās mana apziņa varētu nosaukt par reālām. "Mūsu pasaule", ja es to salīdzinu ar to gaišo reālitāti, ko rada "neredzamā pasaule" vai pat tikai viņas maza daļīņa, kuru es redzu, - ir tikai miraža, ēna vai sepnis. Tomēr mūsu fiziskā pasaule, kamēr mēs viņā uzturamies, ir pietiekoši "reāla".

Teozofisko tradīciju pētnieku savāktie fakti mums vēsta, ka mūsu fiziskā pasaule ir tikai daļa no īstās pasaules. Mums apkārt ir daudzas neredzamas pasaules un tomēr katra no šīm pasaulem ir materiāla, t.i. tā izteic ne tikai priekšstatu pašu par sevi, bet arī kaut ko pagatavotu no materijas. Kaut gan neredzamo pasaulu materija, pēc savām īpašībām vienītīgā, ir daudzreiz smalkāka, nekā mūsu fiziskās pasaules materija, pie kurās mēs esam pieraduši.

Mēs pazistam cietu un šķidru materiju, bet gāzveidīgu materiju, līdzīgu mūsu gaisam, parasti mēs neaptveram, un ievērojam gāzes tikai tad, kad tās mūs kaut kādi apgrūtina, piemēram, loti stiprs vējš vai arī indīgās gāzes, kas apgrūtina elpošanu.

Vēl smalkāku materijas veidu, ko atklājusi modernā zinātne, sauc par "starveidīgo" materiju. Tālāk ir vēl noslēpumainais spīdīcīgais ēters, kam piemīt visas materijas īpašības un kurš tomēr tik loti atšķiras no visiem mums pazīstākiem materijas veidiem.

Viss šīs plašais smalkāko materijas veidu lauks ir teozofu izpētīts un aprakstīts. Zīmējumā 47. mēgināts dot dažus faktus ne neredzamo pasaulu iaukā.

Pastāv septīgi plāni jeb pasaules, ar kurām cilvēks atrodas speciālās attiecībās un katrs indivīds pavada zināmu savas dzīves posmu kādā no tiem. Trijos zemākos plānos cilvēkam ir pavadonis - kermenis, kas veidots no šo plānu materijas, un šis kermenis noder kā darbības un pazišanas līdzeklis šīniņ plānos. Tādā kārtā katram no mums ir fiziskais kermenis, kas veidots no septiņiem fiziskās materijas veidiem. Ar šo kermenī mēs gūstam vietas fiziskās pasaules gudrības un pieredzi.

Tāpat katram no mums ir kermenis, kas veidots no astrālās materijas. Šo materiju sauc par astrālo tāpēc, ka viņa mirdz kā zveigznes un kermenī no šīs materijas nosauc par "astrālo". Bez tam katram no mums ir vēl mentālais un nepārejošais kermenis, kas abi veidotī no mentālā plāna materijas. Katram šim neredzamam kermenim ir tāda pat organizācija, kā fiziskam kermenim. Katram no tiem ir savā anatomija un fizioloģija, ne mazāk komplikēta kā fiziskam kermenim. Augstākā par mentālo pasauli, cilvēciskā apziņa ir vēl digļa stāvokli un viņa kermenī šīm pasaulem gaida saņemuši izveidošanu un noformēšanu.

Kā diagrammā parādīts, katras pasaules plāns atšķiras no citiem. Dabiskie fainomēni, kā siltums, gaismu un elektrība, kas pieņemt mūsu fiziskai pasaulei un tās materijai, neiespējot citu plānu materiju. Līdzīgi tam, ka fiziska materija var būt sabiezēta,

Šķidrā un gāzveidīgā stāvoklī, tā ir trīs materijas veidi - arī citoš plāns. Katra plāna materija dalās septiņos apakšiedalījumos,

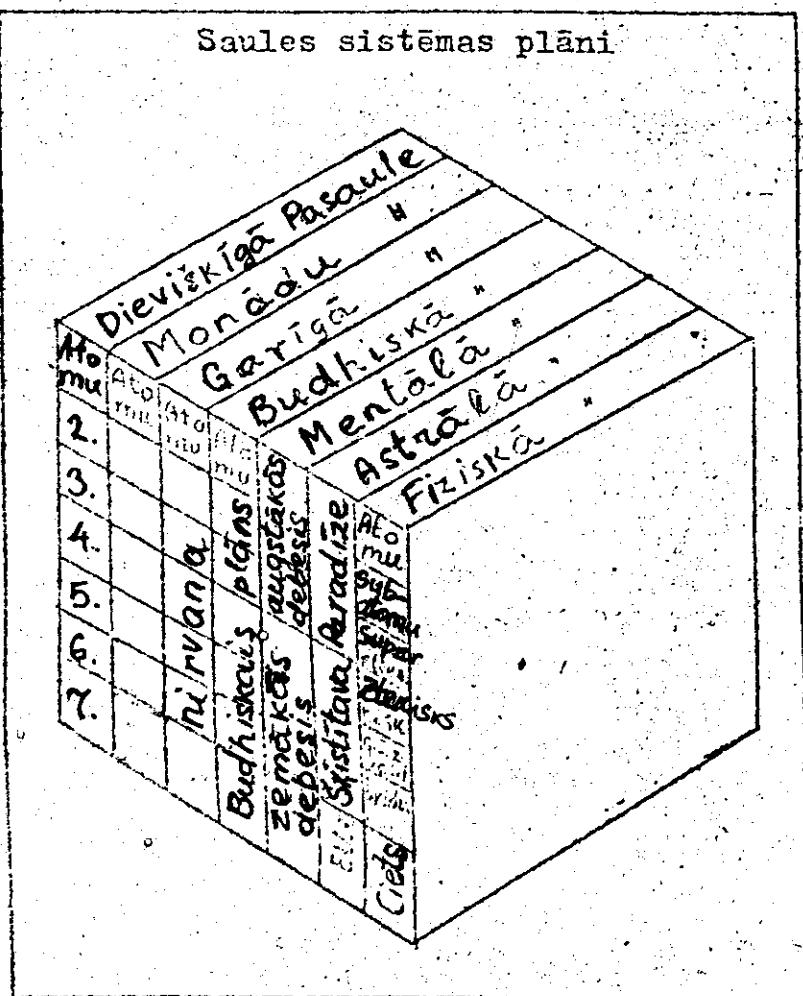
kurus sauc par apakšplāniem. Mūsu fiziskai pasaulei piemīt ne tikai trīs stāvokļi, par kuriem jaū runājam un kas mums ir labi pazīstami, bet vēl citi četri, kurus sauc par ēterisko, apakšatomisko un atomisko. Šeit ir jāievēro, ka vārds "ēteriskais" attiecas uz zināmu fiziskās materijas stāvokli, bet ne uz zinātnisko ēteri, t.i. substanci, kas piepilda starpplanētu izplatījumu un pārraida tālo zvaigžņu gaismas vilņus.

Mūsu pasaules sistēmas augstākais apakšplāns katrā no septiņiem plāniem tiek sauktς par "atomisko", jo viņa daļīnas nesastāv no molekulām, kā pārējo sešu apakšplānu, bet no dotā plāna tālakās sastādalās nedalamām vienībām.

Visas neredzamās pasaules appņem mūs no visām pusēm un tās nav tālākās sastādalās nedalamām vienībām. Tāpēc, ka mūsu fiziskā pasaule ar saviem iemītniekiem vienmēr ir ap mums, kaut lielākais vairums cilvēku to nemaz nenojauš. Tāpat arī tā neredzamā pasaule, kuru pēc tradīcijas sauc par "Cebecīm", ir tē pat ap mums, nevis kaut kur aiz zvaigznēm. Debesu godība mūs aptver no visām pusēm, būtu mums tikai acis, lai to redzētu un ausis, lai dzirdētu. Kā gan tas var būt, ka mūsu istabās, dārzos, ceļos, mūsu pilsetās - ir arī vēl citas pasaules? Kā var vairākas pasaules ieņemt vienu un to pašu telpu?

Šīs pasaules var eksistēt vienā telpā tāpēc, ka katras augstākā pasaule sastāv no smalkākas materijas, nekā zemākā. Ja mēs salīdzināsim triju zemāko pasaulu materiju ar trim fiziskās materijas stāvokļiem, kurus mēs pazīstam kā cietu, šķidru un gāzveidīgu, un ja mēs uz mirkli iedomāsimies fizisko pasauli kā cietu vielu, astrālo - šķidru un mentālo - gāzveidīgu, tad mums kļūs skaidrs, kā šīs trīs pasaules var ieņemt vienu un to pašu telpu. Var piepildīt pudeli ar smiltīm līdz pat augšai, un tomēr viņa nebūs pavism

Saules sistēmas plāni

Zīm.47.

telpiski nošķirtas no mūsu fiziskās pasaules. Astrālā pasaule ar saviem iemītniekiem vienmēr ir ap mums, kaut lielākais vairums cilvēku to nemaz nenojauš. Tāpat arī tā neredzamā pasaule, kuru pēc tradīcijas sauc par "Cebecīm", ir tē pat ap mums, nevis kaut kur aiz zvaigznēm. Debesu godība mūs aptver no visām pusēm, būtu mums tikai acis, lai to redzētu un ausis, lai dzirdētu. Kā gan tas var būt, ka mūsu istabās, dārzos, ceļos, mūsu pilsetās - ir arī vēl citas pasaules? Kā var vairākas pasaules ieņemt vienu un to pašu telpu?

Šīs pasaules var eksistēt vienā telpā tāpēc, ka katras augstākā pasaule sastāv no smalkākas materijas, nekā zemākā. Ja mēs salīdzināsim triju zemāko pasaulu materiju ar trim fiziskās materijas stāvokļiem, kurus mēs pazīstam kā cietu, šķidru un gāzveidīgu, un ja mēs uz mirkli iedomāsimies fizisko pasauli kā cietu vielu, astrālo - šķidru un mentālo - gāzveidīgu, tad mums kļūs skaidrs, kā šīs trīs pasaules var ieņemt vienu un to pašu telpu. Var piepildīt pudeli ar smiltīm līdz pat augšai, un tomēr viņa nebūs pavism

pilna, jo starp smilšu graudinjiem paliek brīva, ar gaisu pildīta telpa. Mēs varam pudele ieliet ūdeni un ūdens daļinās ienems tās tukšās vietas starp smilšu graudinjiem. Arī tagad vēl pudele nebūs pilna, jo ūdeni var piesātināt ar gaisu, t.i. ar gāzes daļinām var piepildīt tukšos laukus ūdeni, jo ūdens pilnīgi neaizpilda visu telpu un starp viņa daļinām paliek starpas. Tā, smiltis, ūdens un gāze vienā laikā var atrasties vienā un tanī pašā telpā.

Nemēsim vēl kādu piemēru. Iedomāsimies lielu istabu, kas pildīta vecmodīgām, apalām lielgabalu lodēm, kas sablīvētas pēc ie-spējas cieši. Pateicoties šo ložu apalai formai, cik tuvu vienu otrai tās arī nenovietotu, starp tām vienmēr atradīsies tukša telpa. Pieņemsim, ka tagad mēs piepildam istabu ar smalkām okrotīm, kurām piemīt noslēpumaina pārvietošanās spēja. Skrotītes varētu novietoties starp lielgabalu lodēm un pārvietojoties nesa-stapt nepārvaramu šķērsli no ložu puses. Pieņemsim, ka istaba ir pilnīgi pieblīvēta ar skrotīm un tām vairs nav iespējams pārvie-toties starp lodēm. Tomēr pateicoties tam, ka skrotītes ir apa-las, starp viņām būs tukša telpa, un ja mēs uzsūtīsim mikrobu ar-miju, tiem būs pilnīgi iespējams pārvietoties starp skrotēm, tās nebūs mikrobiem nepārvarams šķērslis.

Apmēram tādā pat veidā sadzīvo mūsu fiziskā pasaule ar astrālo, mentālo un augstāko pācculi. Mūsu fiziskā pasaule, savos stāvokļos: cietā, šķidrā un gāzveidīgā, ir poraina un starp vi-nās daļinām ir lieli tukšumi. Šīnis tukšumos atrodās augstākā plānu materija.

Nebļūvas atmosfairiskās gāzes atoms, līdzīgi argonam, var brīvi pārvietoties caur metalla sietiņu, nesastopot viņā nekādu kavēkli, un tā kā argons ne ar vienu vielu nesavienojas, tad viņš Šīni telpā uzturēsies neatkarīgi no sīta, pat nenojaučot šī sī-teiņa klātbūtni, lai gan sīteiņš un gāze ierēm vienu un to pašu telpu. Astrālās un citu pasaļu būtnes ir ap mums, dzīvojot savu dzīvi un mēs nenojaušam viņu klātbūtni tāpat, kā viņas mūsu, iz-nemot sevišķus, pārnormālos gadījumus.

Pieņemsim, ka ir kāds, kas spēj reagēt uz astrālās un men-tālās pasaules vibrācijām, un tādēļ "redz" tās. Pieņemsim arī, ka viņš ir zinātniski sagatavots šo pasaļu pētišanai. Ko gan viņš redzēs? Viņš redzēs daudzas parādības, kas prasīs ilgu laiku to izprāšanai un ietveršanai. Pirmais, ko viņš ieraudzīs un kas vi-nu visvairāk pārsteigs būs tas, ka viņš redzēs tos savus draugus un paziņas, kurus viņš uzskatīja par mirušiem. Tomēr izrādis, ka šie "mirušie" dzīvo citās pasaules, ja tikai tie nav telpiski no-vietoti tālajās debesīs, šķīstītavā vai arī ellē. Viņi ir te, fi-ziskās pasaules turpinājuma - Smalkā Pasaulē. Viņš redzēs "miru-šos" vai nu laimīgus, pieticīgus, vai arī garlaikojošus, vai arī bezgalīgi nelaimīgus. Viņš ievēros arī, ka būtnes tādā apziņas stāvoklī novietotas dažādos astrālās un mentālās pasaules apakš-plānos. Viņš ievēros, kā šie apakšplāni izplatās no zemes virsas un tādā kārtā var rast priekšstatu par herēzāmo pasaļu "geogra-fiju". Viņš ievēros, ka astrālā pasaule, **sevišķi viņas zemēkos iedelījumos, pagaidām dzīvo daži nelaimīgi cilvēki un liekas, šī astrālās pasaules daļa ir tā "elle"**, par kuru runājis pasaules religijas. Acīnredzot, augstākā astrālās pasaules daļa ir tā

Saukta „šķistītava”, bet nākošā, vēl augstākā – „Gaismas Valsts”. Ar vēl vairāk attīstītām spējām novērotājs redzēs to nerедзамās **pasaules** daļu, kur „mirušie” dzīvo tādā pilnīgā laimē, uz kādu ikviens no tiem ir spējīgs. Viņš nāks pie slēdziena, ka tā acīm-redzot ir „paradīze”, kaut gan tā daudzos punktos nesakrit ar to, kādu mums tēlo religija. Dzīvības un nāves noslēpums priekš viņa atklāsies, skatoties kā viņš novēros nerедзамās pasaules, tādēļ joti nepieciešami jau tagad, zemes dzīvē, šķistīt savas domas un mācīties domāt skaidri, noteikti un pozitīvi. Nerедзамās pasaules domai ir milzīga nozīme un joti daudzi astrālās pasaules iemītnieki nozīlo, ka neviens viņiem nav aizrādijis par domāšanas milzīgo nozīmi jau šeit, zemes dzīvē. Astrāla pasaule nevar uzsākt domāšanas attīstību, tā jāsāk šeit, bet tur var tūpināt.

"Trīju pasaļu" iemītnieki

„Trīju pasaļu” iemītnieki				
Augstākās debesis	adepti un iesvietītie attīstītās dvēseles videjās dvēseles	pirmā elementā- lā esence	Arupa-Dēvas	
Zemākās debesis	cilvēki un filozofi individuālizētie māksliniek dzīvnieki filantropi „Dēvačanā” religiozie milosie	otrā elementā- lā esence --- domu-tēls	Rupa-Dēvas	
Astrāli pasaule	cilvēki dzīvnieki niegā un pēc nāves --- astrālie ķermeni „spoki”	tresā elementā- lā esence --- domu-tēli „elementāli”	Kāma-Dēvas --- Dabas gari Silfi	
Piziska pasaule	atomiskais sub. atom. super-ēte- riskais ēteriskais	kapsētu rēgi cīlveki	zemākās ēteris- kās formas „elementāli”	Dabas gari 1. Mākoņu ga- ri 2. Uguns gari salamandri 3. Ūdens gari undini 4. Zemes vir- sas gari 5. Zemes gari gnomi
	gāzveidīgs šķidrs ciets	dzīvnieki augi	mineralā dzī- vība	

Zim. 48.

Zīm.42.ir mēģināts klasificēt iemītniekus trijās pasaulei, t.i. fiziskā, astrālā un mentālā. Trīs dažādi attīstošo būtnu tipi kopīgi izlieto trīs pasaules:

1. Cilvēciskā – sastāv no cilvēkiem un dzīvniekiem,

2. Dēvu jeb Engelū pasaule ar dabas gariem jeb fejām,
3. „Elementālās Esences” un minerālu dzīve.

Visgrūtāk ir saprast trešo tipu, jo tā ir dzīvība, kas neizpaužas stingrās un ilgstošās formās. Astrālās un mentālās pasaules materija kā tāda, t.i. ārpus tām dvēselēm, kurās viņa ietērpjās, dzīvo savu atsevišķu, smalki jūtīgu un ātru dzīvi, tomēr neindividuālizētu. Ja mēs spēsim stādīties priekšā, kā var just ūdens dalinas, kas iesprostotas glāzē, kad caur ūdeni laiž elektrisko strāvu, tad mēs gūtu vāju nojautu par astrālās un mentālās materijas dzīves spēju un energiju, kā tādu, kad visu minēto triju tipu „elementālā essence” iedarbojas uz to. Šī elementālā essence atrodas it kā „kritiskā stāvokli”, gatava strauji pārvērsties „domu-tēlos” tik līdz domājošā cilvēka vibrācijas iespaidi viņu. Atkarībā no domu spēka, veida un īpašībām elementālā essence veido domu tēlus no astrālās un mentālās materijas. Šādi domutēli mēdz būt acumirkliji, vai arī ilgstoši, kas eksistē dažas stundas, mēnešus, vai pat ilgus gadus. Tādēļ tos patiesi var uzskatīt kā nerēdzamo pasaulu iemītniekust[/]. Pie saucas par elementāliem.

Apmēram tam pašam diferencētam dzīves tipam piedero formae no fiziskās materijas ēteriskām gradācijām. Turpreti minerālu dzīve ir vairāk diferencēta. Minerāliem piemīt divējāda eksistence: kā formai un kā dzīvībai. Kā forma minerāls sastāv no dažādiem ķīmiskiem elementiem. Kā dzīvība viņš ir tā attīstotās dzīves pakāpe, kas tiecas no materijas veidot dažādu geometrisku formu kristallus.

Apskatot diagrammas otru aili, mēs redzam, ka minerāli, stādi, dzīvnieki un cilvēki ir fiziskie iemītnieki. Pie īslaicīgiem iemītniekiem, kas sairst pēc dažām nedēļām vai mēnešiem, piedero fiziskā kermenja smalkās ēteriskās daļas, kuras sauc par „ēteriskiem dubultniekiem” un kuri līdinās virs kaptem, kuros paglatāti viņu fiziskie kermenji. Tā kā ēteriskie dubultnieki patur sava fiziskā kermenja formu, un arī tāpēc, ka tie līdz zināmajai pakāpei vēl ir no fiziskās materijas, tos dažreiz redz sensitīvi cilvēki, kapos un nepareizi apzīme tos, kā mirušo cilvēku dvēseles.

Astrālā pasaule kādu laiku mitinās visas zemos būtnes, cilvēki un zvēri, kuru augstākie kermenji naktīs miegā, atstāj savu fizisko mājokli. Miegā mēs visi uzturamies astrālā kermenī, darbojāmies astrālā plānā vai nu pilnīgi apzinīgi un aktīvi, vai arī neapzinīgi, it kā pusmiega, atkarībā no mūsu sasniegumiem evolūcijas ceļā. Kad mēs esam nomodā, mūsu fiziskais kermenis atkal savienojas ar augstākiem kermeniem, un uz astrālās pasaules kairinājumiem vairs nereagējam. Kas attiecas uz „mirušiem”, tad vienī astrālos kermenos „pagaidam” uzturās astrālā pasaule, kā tas mīnēts diagrammā, jo pēc zināma perioda viņi pāriet „debesu” pasaulei, mentālā un augstākā plānā, kuru sauc par Ugunīgo Pasauli un kas ir ikvienas dvēseles īstais miteklis. Dzīves uzdevums ir saņiegt Ugunīgo Pasauli pilnā apzinā un ar visu pieredzi. Tomēr pāgaidu uzturēšanās astrālā plānā var ilgt dažas dienas un arī da-

+/ Skat. A.Klizovskis.Jaunā laikmeta pasaules izpratnes pamati,
III nod. — Domas.

žus gadu simtejus.

"Nometie astrālie kermenī" - tiek izsmēloši un skaidri apzīmēti ar šiem vārdiem. Ģluži tāpat, kā „mirstot” mēs nometam savu fizisko kermenī un uz laiku pārejam dzīvet astrālā pasaule, tā ori atstājot astrālo pasauli un pārejot mītālā, t.i. domu pasaulei, mēs atstājam savu astrālo kermenī. Nometie astrālie kermenī atskiras no fiziskiem ar to, ka tie uzglabā zināmu daļu no aizgājušās dvēseles apziņas, kas palikusi saistīta astrālā kermenē daļiņās. Tāpēc atstātieni astrāliem kermeniem piemīt zināma atminas spēja un uzglabājot kādu laiku arī zināmas kustības spejas, līdzīgi autonomām, tie atdarina aizgājušā cilvēka izteiksmes un paradumus. Viņus sauc par „rēgiem”, „spokiem” un tos bieži vien pievelk spiritiskos seansos un nepareizi apzīmē par iestām dvēselēm, kaut gan tie patiesībā ir tikai šo dvēselu ēnas. Ja tos māksligi neuztur, ko spiritiskos seansos tomēr dara, tad viņi saīrst pēc dažām stundām, mēnešiem vai gadiem, atkarībā no tū, vai augstākā plānā pārgājušā dvēsele bija ar materiālam, vai garīgam tieksmēm. Jāatzīro, ka spiritisks nekādi nosnei staties sakaros ar iestām dvēselēm, izņemot „astrālās čaulas”. spiritiskos seansos var pievilk garus no zemākās astrālās pasaules, kas var beigties foti slikti priekš visiem seansu dalībniekiem. Māksligā iespiešanās zemākā astrālā pasaulei ir briesmu pilna. Cilvēks, kas patiesi nekļē celu uz gaismu, nekad un ne zem kādiem apstākļiem nepiecalīsies spiritiskā seansā, jo tas var atnest viņam neizlabojamu launumu.

Septiņi debesu pasaules apakšplāni sastāda divus lielus nodalījumus: trīs augstākie apakšplāni sastāda augstekās debesis, bet četri zemākie pazīstāmi zem kopējā noslēkuma „Dēvačans”-dievu mitne jeb gaismas un svētlaimības vieta, jo viņa četros zemākos nodalījumos uzturēs mirušo dvēseles svētlaimības stāvokli, kas apjokstīts dažādās religijas kā paradižē. Tur arī atrodas pirms nāves individualizējusies dzīvnieki, kas sasniegusi cilvēka dvēselēs pakāpi. Apaksējā apakšplāna dzīvo vīrieši, sievietes, bērni, kuri izcelus ipašību ir bijusi savstarpējā simpatija zemes dzīvē, kaut arī tā nav varējusi pietiekosi izpausties ārējo apstākļu dēļ. Viņi dzīvo svētlaimībā veselus gadu simtejus, satiekoties ar tiem, kurus mīlējuši par vistem vairāk. Nākojā, otrā, apakšplānā dzīvo tie, kas bez mīles izjutuši arī svētu godbijību un pādevību noteiktam religiskam ideālam. Tālāk, trešā apakšplānā dzīvo tie, kuri savu mīlu un religiozās jūtas pielietojuši filantropijā. Ceturta apakšplānā atrodās tie, kuriem bez jau minētām teicamām ipašībām vēl piemīt vai nu filozofiskās, mākslinieciskās, vai arī zinātniskas spējas viņu zemes dzīves laikā.

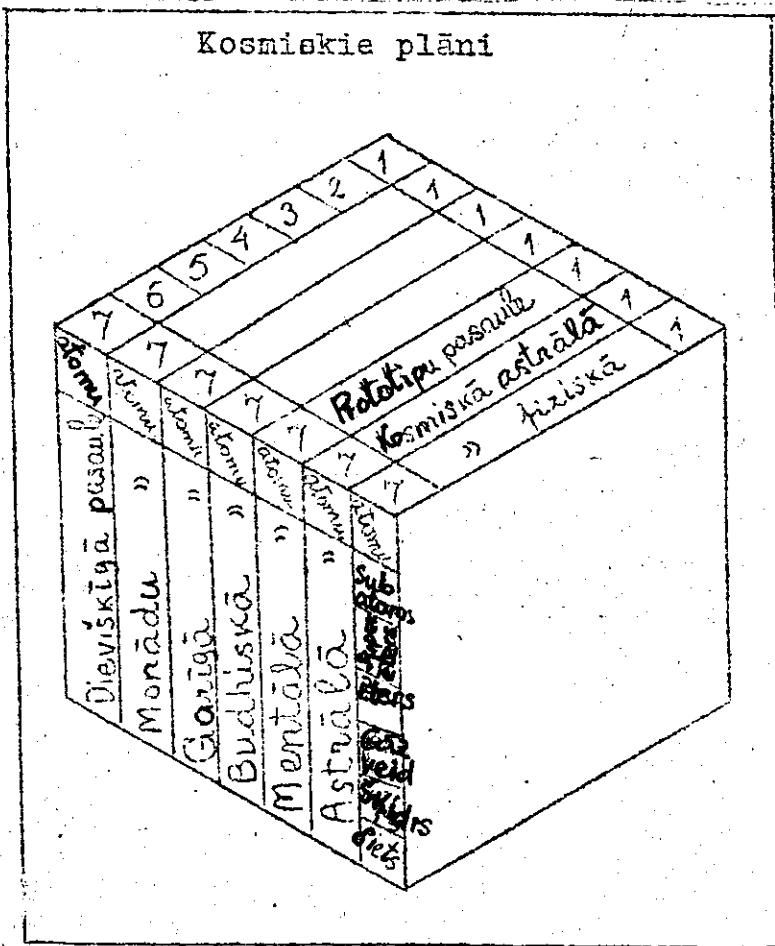
Irijos augstākos apakšplānos, augstekās debesis, atrodās visu to dvēselu pastāvīgā dzīves vieta, kurās sastāda mūsu cilvēci. Viņi tur dzīvo kā „individuālitātes, kā visu spēju un apziņas kopība, kas attīstījusies visā ilgajā evolūcijas ceļā. No ņejienei katra dvēsele kā individuālitāte nonāk zemes dzīvē; lai no jauna iemiesotos, izpaužot dalīnu no sevis, kā „personību”, lai zemākos plānos gūtu dzīves pieredzi”. Visaugstākā apakšplānā dzīvo Adepti un viņu tuvākie skolnieki. Otrā apakšplānā, skaitot uz lejū, uzturēs dvēseles, kas sasniegusi augstu evolūcijas pakāpi, kas izpau-

Žās viņu zemes dzīves laikā kā iedzīmta kultūrālai un dabīga izsmalcinātība. Tālak uz leju, tresa apēkspiana, atrodas viss milzīgais vairums, ap 60 miljardu dvēselu, kas sastāda evolūcijā atnakaļpalikušo cilvēces massu.

Pavisam cita, nekā tikkö aprakstītā redzamās un neredzamās pasaules dzīve, ir Dēvu jeb Engolu evolūcija. Augstākā debesē apvidū dzīvo augstākais Dēvu tips - „Arupa”, kas nozīmē - „bez formas”. Tā viņus sauc tāpēc, ka viņu ķermeni veidoti no trīs augstāko apakšplānu mentālās materijas, ko techniski sauc „bez formas”, jo šīni materijā domu spēks neietērpjas noteikti apzīmētās formās, bet izteicas kā komplīcētas starojošās vibrācijas.

Cetras zemākos apakšplānos, kurus sauc par „Rupa” vai „Forma” tādēļ, ka domu spēks rada tur domu tēlus, kuriem ir noteiktas

Kosmickie plany

Zim. 49.

gūst dvēseles atkaliemiesošanās spējas, pateicoties savai pie-
persnai mums.

Neredzamās pasaules, kas attēlotas zīm.49., atrodas mūsu saules sistēmas robežās. Šīs pasaules ir attistošās cilvēces gudrības un pieredzes iegūšanas lauks. Bet ir arī citi esības plāni ārpus saules sistēmas, kurus sauc par „Kosmiskiem Plāniem”. Kām kosmiskiem plāniem ir savī septīji iedalījumi jeb apakšplāni

formas un apzīmējumi, - dzīvo „Rupa-Dēvas”, zemākie Engeli. Astrālā pasaule uzturās zemāko pakāpju Engeli, kas paziņatai zem nosaukuma „Ra-ma-Dēvas” vai „vēleša-nās” Dēvas, jo astrālā pasaule, kura tie mūt, pēc savas būtības ir se-vi koncentrēts emociju apvidus.

Sini plānā, kā arī fiziskā plāna augstākā ēteriskā apvidū, atrodas dabas gari jeb fejas. Šo garu attiecības ar Dēvām ir līdzīgas mūsu millo mājas dzīvnisku attiecībām pret mums. Neaugoties uz to, ka augstāku pakāpu fejām ir augsts saprātīgums, tas vēl nav individualizētas, tas ir viņas vēl sastāda grupas dvēseles daļu. Lēni viņas tuvojas individuāli zācijai, pateicoties viņu padevibai individuālam Dēvām, tāpat kā mūsu mīlotie suni un kaki ie-

un katra kosmiskā plāna zemākais, septītais apakšplāns veido šo septīnu plānu visaugstāko atomisko apakšplānu mūsu saules sistēmas robežas. Šīs idejas moskaidrošanai aplūkosim diagrammas, kas attēlotas zīm. 47. un 49.

Piekta kosmiskā, Montālā Plānā atrodas, kā noteikts Domu - Tāls, visu dzīves tipu un formu evolūcionālais plāns priekš višiem mūsu septījiem plāniem. Šīs plāns ir Paša Logosa Doma par to, ka evolūcijai jānorisindūjas no sākuma līdz beigām. Šīsī kosmiskā plāna atrodus „Paraugveidi”, par kuriem runāja Platons. Tur teiciena - „kā bija sākumā, kā ir tagad un kā būs vienmēr” - ir objektīva realitāte.

Aplūkojot saules sistēmas un kosmisko plānu diagrammas, mēs redzam, ka mūsu mentālās pasaules visaugstākais apakšplāns sastāda kosmiskā mentālā plāna zemāko nodaliju. No tā izriet apbrīnojams fakts, ka tas, kas var pacelt savu apzinu līdz kosmiskam plānam, nonāk tiešā sakarā ar viņa Paraugtēlu iedvēsmojošo spēku. Tāpat, kā debesu dailums atspogulojas dzīļās akos gludā limeni, kaut gan izplatījuma mākoņi un ūdens ir tajā viens no otra, tāpat apskaidrotais prāts un dvēseles garīgās emocijas redz, jūt un zin to, kas mūs gaida.

Tādas ir neredzamās pasaules, kuŗu zemākā un mazākā daļā mēs izpildam savu laicīgo lomu. Bet mūsu nemirstīgais „Es” mantos plānu, neredzamu pasauli, kuŗā noritēs mūsu daudz pilnīgāka dzīve, skatoties pēc tā, kā mēs augsim apzinā un spēkā, pārdzīvojot veselu rindu dievišķīgu notikumu starp dievišķīgiem šedevriem. Pat vismazākais priekšstats par šo plašo neredzamo pasauli izlabo mūsu aprobežoto redzes aploku un sniedz dzīves un evolūcijas perspektīves, kuŗu iēspaids un apburošā iedarbība arvien dzīļāk iešķējas mūsu apzinā.

Visas cilvēcīgā prāta ēaubas izgaist kā migla pirms saules lekta, ja cilvēks pats var redzēt un ar tiešu pieredzi uzīvert, nevis tikai ticēt. Lai gan lielākam cilvēku vairumam šī tiešā uztvere vēl nav pieejama, tad tomēr ir cīta, apskaidrota prāte un apgaismotes intuīcijas pieredze, kas līdzīgi bākai vada mūsu gaitas pa laicīgas pasaules ceļiem.

Ja arī teozofija tūliņ nevar visiem dot tiešu redzamību, tā tomēr var dot vairāk, nekā ikkura filozofija. Tā var dot visu lietu būtības izpratni, kas iedvesmo uz visu labu un padara mūsu dzīvi bagātāku ar entuziasmu. Kamēr nebūs iespējams visiem redzēt to, ko tagad redz tikai daži, teozofija nevar pretendēt ne uz ko vairāk, ka tikai dot līdzīgu apskaidrotību neredzamo pasaļu patiesiem meklētājiem.

VI

Cilvēks dzīvē un nāvē.

Moderna evolūcijas izpratne pieņem kā aksiomu; jo dažidākais ir organismu funkcijas, jo komplikētāka viņa uzbūve. Tāpēc pilnīgi dabīgi, ka cilvēkam ir daudz komplikētāka uzbūve, nekā mazāk attīstītiem organismiem. Komplikētais cilvēka organismus, kādu to pazīst anatomija un fizioloģija, ir tikai maza daļina no pilnīgā komplikētā cilvēka. Pat tas, ko vēsta modernā psicholoģija, dod tikai nedaudz no tās cilvēka sarežģītās dabas, kuru mums atklāj teozofija.

Zīm.50. mēs redzam galvenos faktus par cilvēku, kā to apskata teozofija. Pie individua dzimšanas ir dažādi elementi, kas sastāda cilvēces vienību, kuru mēs saucam par "cilvēku". Šie elementi ir sādi: vispirms cilvēka dvēsele, Ego; kas fiziskā ķermenī var izpausties tikai viena daļa no viņas. Šāds Ego ir individuālitāte.

Personība		Individuālitāte	
pagājušā dzīve	mentālais elementāls	mentāla miesa	elementālā esence
pagājušā dzīve	vēlēšanās elementāls	astrālā miesa	elementālā esence
iedzīmība	fiziskais elementāls		dzīvnieku augu minerālu

Zīm.50.

nās mistērijās. Virkne apzīmēja individuālitāti, un sevišķas personības viņu iemiesošanās kārtībā. Zīm.50. ir pirms cits simbols.

Ja mēs pemsim trīs-dimenziiju geometrisku ķermenī ar 20 līdzīnām plāksnēm, tā saucamo ikosaedru, individuālitātes apzīmēšanai, tad personība līdzināsies vienam no divdimenziiju trijsūriem, kas sastāda figūras virsmu. Visi divdesmit virsmu veidojošie trijsūri, ja tos pemsim kopā, nekad nevar izveidot to figūras īpatnību, kuru izteic ķermenē trešā dimenzija. Turpretī, ja trijsūrim ir tikai divas dimenzijas, bet blīvam ķermenim viņas ir trīs, tad var dabūt no ikosaedra bezgalīgu trijsūru skaitu. Līdzīgā kārtā katrā personība, tāpat kā visas Ego radītās personības, pie atkārtotām dzimšanām nevar izteikt zināmus Tstō Ego.

Otrkārt - individuālitātes daļina, kas izpaužas dotā iemiesojumā, laikā un rase kā vīrietis vai sieviete. Tā ir personība.

Attiecības starp individuālitāti un personību tika izteiktas ar daudziem simboliem. Viens no tādiem simboliem - pērtu virkne, tika lietots ja-

atributus. Tāpat Ego var radīt tikdaudz personību, cik viņam pietiek spēku, pie tam neizpaužot pilnīgi savu debu.

Darbibai katrā iemiesojumā individuālitāte rada tikai vienu personību.

Personība /zīm.50. trešā ailē/ pie iemiesošanās ietērpjas mentālā, astrālā un fiziskā ķermenī.

Ikvienam augstāk minētam ķermenim ir sava personīga dzīve, sava personīga apziņa, kas atšķiras no valdošās personības, dzīves un apziņas. Šo triju ķermenī apziņu sauc - "mentālais elementāls" mentālam ķermenim, "vēlēšanās elementāls" astrālam ķermenim un "fiziskais elementāls" fiziskam ķermenim. Šī apziņa ir mentālās un astrālās materijas "elementālās esences" dzīve, kā arī fizisko ķermenī veidojošo minerāļu, stādu un dzīvnieku dzīves plūsme.

No vecākiem dotais fiziskais ķermenis sastāda visu to mentālo īpatnību krātuvi, kurās gūtas no vecāku senču puses. No tādām mantotām īpatnībām pie ķermenēja uzbūves izvēlās tās, kurās atrodas saskaņā ar individuālitates karmu un būs noderīgas personības darbam.

Mentālam un astrālam ķermenim arī ir sava iedzīmtība, bet tā nav mantota no vecākiem. Tā ir paša Ego uzkrājums. Astrālais un mentālais ķermenis, ar kuriem bērns ierodas fiziskā pasaulē, ir to ķermenēju atspulgs, ar kuriem izbeidzās iepriekšējās dzīves iemiesojums, kad ieprickšējās dzīves personība atstāja savu astrālo ķermenī, lai ieietu debesu pasaulē, un savu mentālo ķermenī - pēc debess dzīves perioda beigām.

No sacītā klūst saprotams, ka cilvēks, ja to aplūko teozofijas angaismojumā, ir ļoti kompliēta vienība, it kā daudzu spēku parallēlogramma diagonāle, kuŗi darbojas trijos plānos. Skaidrības labā mēs varam šos spēkus sadalīt trijās grupās:

1. Individuālītāte, kas dzīvo "nepārejošā" ķermenī no vienas dzīves otrā, pie kam patur atmiņā visu savu personību pieredzi.

2. Personība, kā individuālītātes lielākas vai mazākas daļas izpausme.

3. Individuālītātes ķermenēju "apziņa", viņas triju izpausmes līdzekļu elementāli - mentālais, astrālais un fiziskais.

Vispirms aplūkosim fiziskā ķermenēju "apziņu". Viņam ir sava apziņa, kaut arī aprobežota, tomēr pietiekoša viņa dzīves mērķim un funkcijām. Šī apziņa zin, kā vērst savu iemītnieka uzmanību uz savām vajadzībām, kad tas viņam nepieciešams. Kad ķermenis ir nogiris, tas mudina cilvēku atpūsties. Kad viņam vajadzīga barība un dzēriens, tas izsauc vēlēšanos ēst un dzert. Kad tanlīdzīgas fiziskas vajadzības liek sevi manīt, tad nevis Ego grib ēst un dzert, bet tikai fiziskais elementāls. Pateicoties ilgam un iedzīmtam paradumam, viņš ir pietiekoši spējīgs pašaizsardzībai. Kad viņam uzbruk slimības izzaucošie baciļi, viņš raida tiem virsū savu fuzocitu /balto aizinsķermenīšu/ armiju, lai tos nonāvētu. Pie ievainojumiem viņš rūpējās par šūniņu šādziedēšamu. Kad ķermenis gūl /tas ir kad viņa īpašnieks to atstāj un ietērpja savā astrālā ķermenī, bet fiziskais ķermenis paliek neaizņemts/, viņš uzvelk segu, lai aizsargātos pret aukstumu, vai arī pagriežas, lai ienēmentu jaunu stāvokli. Katrā draudošā gadījumā viņš tūlin dara visu, ko vien spēj, lai sevi aizsargātu. Kad norib šāviens

vai ar troksni aizkrit durvis, viņš atlec nost. Viņa apziņa nav pietiekoša, lai saprastu briesmas, kas izpaužas šāviens un spētu nereagēt uz viņa dzīvību neapdraudošo durvju rībieniem.

Daudzas fiziskā elementāla izpausmes ir pilnīgi dabīgas un neprasa ķermenē īpašnieka apziņas iejaukšanos. Tomēr dažreiz tāda iejaukšanās ir nepieciešama. Tā tas ir gadījums, kad jāizpilda kāds uzdeyums, bet ķermenis ir noguris un pretojas, vai arī jāizpilda riskanta darbība un elementāls, baidīdāmies par savu dzīvību, grib aizbēgt, bet tiek atturēts ar sava īpašnieka grības spēku. Fiziskais elementāls spilgti izpaužas bērnošajā bērns raud un kliedz, tad tas ir elementāla protests, saprotans viņam, bet ne mums, un nevis bērna dvēseles izpausme.

Tāda fiziska elementāla dzīve un apziņa ir visas garās, viņa fizisko priekšteču rindas prieku un ciešanu pieredzes rezervuārs. Tālā pagātnē viņa dzīve ir bijusi mežoju "iegribu elementāla" izpausme. Viņam ir dažādas iedzimtas atmiņas un ieradumi, pie kuriem viņš bieži vien atgriežas, kad atsiābst pār viņu valdošā Ego apziņa. Šo fizisko apziņu pētījumu ceļā atklāja mūslaiku zinātnieki-psichologi, kuri pieder pie Zanē, Freida un Junga skolām. Fiziskā elementāla apziņas svaidīšanās izpaužas mūsu nesaķirigos un nenozīmīgos sapnus.

Astrālā un mentāla ķermenē elementāls ir elementāls esences dzīve. Tā ir Logosa dzīves fāze pasaules izcelšanās un veidošanās stādījā, pirms minerālu dzīves rašanās. Tā ir vēl lejup ejošā dzīves līnija, "iegrīmšana materijā", lai pēc tam kļūtu par minerālu dzīvi, tad par stādu un dzīvnieku dzīvi. Galvenā elementāla vajadzība - just sevi dzīvu, pie tam arvien jaunos un citādakos veidos, par cik tas iespējams. Viņš vēlās vibrāciju dažādību un jo tās klūst rupjākas, t.i. materiālākas, jo viņš top apmierinātāks. Tas ir tas "manu locekļu likums, kas cīnās pret mana prāta likumu", par ko runā Apustulis Pāvils, - "grēks, kas mani mit".

Iegribu elementāls vēlas, lai astrālais ķermenis uzbudinātos. Dažādība, pārmaiņas, uzbudinājums - lūk, kas viņam vajadzīgs dzīves lejup ejošā līnijā. Mentālais elements negrib, ka prāts paliek ilgāki saistīts pie vienas domas, viņš ir nemierigs un tiecas iegūt pēc iespējas vairāk domu vibrāciju, iegūstot tās no valdošā Ego. Tādēļ arī rodas mūsu grūtības koncentrējoties un mūsu prāta "nepastāvība".

Astrālā un mentāla ķermenē īpašnieks - Ego - atrodas uz augšup ejošās dzīves līnijas. Miljoniem gadu atpukal viņš dzīvoja kā minerāls, stāds, dzīvnieks, un tie iespādi, kuriem domu un iegribu elementāli savā lejup ejošā līnijā dod priekšroku, nav tie, kurus Ego savā augšup ejošā līnijā atrodi par derīgiem savam darbam dzīve. Tāpēc arī notiek pastāvīgācīna starp Ego un viņa izpausmes līdzekļiem - ķermeniem, pēc varas, kā to skaidri izteicis Apustulis Pāvils: „Laburu, kas man jādara, es nedaru, un ļaunu, ko nevajaga darīt, es darū”.

Cilvēka uzdevums dzīve un nāvē - kontrole pār saviem izpausmes līdzekļiem un viņu spēkus izlietot tā darba veikšanai, kuru viņam nozīmējuši Karmas Valdnīci sazināt ar Ego. Viņš var gūt sekmes, un arī neveiksni, atkarībā no prāsmes pielietot te. Sākumā 51. attēlots dzīves un pieredzes cīņas laiks.

Individuālītāte ir augstākais Es, Platona "Daimons". Viņam ir trīs pamata atributi, kas pazīstāmi kā Atma-Gars, Buddhi - intuičija, augstākais manass - abstraktais prāts. Gudrība, griba un darbība arī izteic šo augstākā Es pamata trejādību.

"Daimons"		* Atma
Augstākais Es		* Buddhi
		* Manass
snaudošā griba	normāla apzina	darbojošā griba
zemāpriņa aizspriedumi	mentālais idejas	pārānzīna jēdzieni
neapmierinā- mas iegribas	astrālais velešanās	pieķeršanās simpatijas
no agrākām dzīvēm man- totie iera- dumi	fiziskais funkcijas	pašsavaldiša- nās tirība

Zim.51.

ieliktu to darbā, kas pieredzi pārvērš spējās.

Tālāk viss atkarījas no tā, cik liels bus Ego gribas spēks un par cik tas izpaužies kontrole pār saviem izpaužmes līdzekļiem - ķermeniem. Kad Ego griba valda pār mentālā, astrālā un fiziskā elementāla instinktiem, iemiesojums izrādīsies sekmīgs. Ja, turpreti, šie trīs elementāli nems pārsvaru, iemiesojums būs velti izšķiestas pūles. Pa lielākai daļai cilvēki nav pilnīgi savas gribas valdnieki, ne arī pilnīgi viņas vergi. Dažreiz mums izdodās uzvarēt, dažreiz mēs kritām. Kas notiek ikvienā šādā gadījumā, redzams no diagrammas.

Ķermenja funkcijas nav ne labas, ne skiktas. Ķermenim jāēd, lai dzīvotu, un jādzēzer, lai remdinātu slāpēs. Īaunums sākās tad, kad dabīgās ķermenja funkcijas pārkāpj, atdarinot dabas iegribu ar doto funkciju. Kad astrālais ķermenis nododās tirī dzīvnieciskai baudai no ēdiena un dzēriena, fiziskais ķermenis paliek rījīgs un prasa uzbudinošus līdzeklus. Sākumā astrālais ķermenis diktē savas iegribas un kā tās apmierināt, bet pēc kāda laika fiziskais elementāls padara astrālo ķermenī par savu ieroci. Ir pilnīgi dabīgi priekš primītīva mežona pāresties un būt rījīgam, bet kai civilizēts cilvēks pielaiž tirī fiziskai funkcijai hipnotizēt viņa vēlešanās dabu, viņš uz laiku klūst par mežoni. Pārvēšanās procesu labi ilustrē japānu paruna par dzērienu: "Vispirms cilvēks nem dzērienu, tad dzēriens nem dzērienu, pēc tam dzēriens papēm cilvēku".

Ja pārsvarā ir griba, tad no fiziskām funkcijām Ego attīsta pastāvīgas paškontroles un tirības ipašības. Priekš Ego ir ļoti svarīgi iegūt pilnīgu kontroli par fizisko ķermenī, lai ķermenja tehnika būtu pilnīgi viņa vara dzīves darbības laikā. Saaprātīga un tirē dieta, laba vegetātība, kontrole pār muskuliem un īcēkļiem, fizisku vīnarīnījumu cēlā, ir neatsverami funkciju pārvēšanai paškontrolei un tirībā.

Glūži tāpat priekš astrālā ķermenja ir dabīgi kaut ko vēlēties. Tik pat dabīgi priekš viņa ir protestš pret sliktu smaku un

-discinancēm, būt apmierinātam harmoniskā apkārtnei, kur nav nepatikamu skāpu. Astrālā kermenē iegribu daļa ir smalks uztveršanas instruments. Viņš klūst sliks tad, ja iegribu elementāls nēm pārsvaru un uz laiku Ego zaudē varu. Tad dabīgā vēlēšanos klūst par nepiepildamu tieksmi un astrālais kermenē top nepaklausīgs. Ja cilvēks sadusmojas tādā mērā, ka uz laiku zaudē savas cilvēcīgās īpašības un klūst par piесigu zvēru, viņš tanī brīdi atgriežas uz agrākās evolūcijas pakāpes, pamudināts no savā astrālā kermenē, kas izgājis no paklausības.

Mums nepieciešami jāizprot, ka mēs neesam astrālā kermenē iegribu elementāla ieradums, bet ka dvēseles labā **mums jāatfista** tādas spējas, kādas mums būs noderīgas. Dažreiz pateicoties ciešanām, mēs paši atklājam šo mūsu divējādību. Kad mēs apjēgsim to, ka mēs neesam astrālā kermenē/izjūtas, bet gan ņo izjūtu **valdniekī** un ka mēs ar tām varam rīkoties pēc sevas patikas, tad tikai mēs noteiktī zināsim, par cik var kaut valu savām izjūtām.

Ja astrālā kermenē jūtas neiziet no mūsu kontrolei, tad tās paliek jūtīgas un smalkas un pārvēršas skaistās dvēselas īpašībās, mīlas un simpatiju jūtēs. Tad astrālais kermenēs **klūst** par skaistu instrumentu, uz kuru mēs varam spēlēt, izplatot ap mums neredzamā pasaulē iedvesmojošus un apskaidrotus emociju **viļnus**.

Viss agrāk sacītais attiecībā uz astrālo kermenī. Vēl daudz vairāk piemērojams domu kermenē elementālam. Viņa dabīgā funkcija ir atbildēt uz domām. Bet doma, kad tā iziet no Ego, ir līdzeklis pasaules pazišanai un cilvēka apkārtnes pētišanai. Konkreta doma apsver un izmēro pasauli, bet abstraktas domas funkcija izpaužas visu mentalo un zemāko kermenē pieredzes pārvēršanā mūžīgā izpratnē, kas spējīga ietverties dvēselas dabā. Tikai nedaudzām mūsu domām piemīt šādas īpašības; vispirms tādēļ, ka mentālais elementāls pieķeras mūsu pagātnes domām un piespiez par tām domāt, neraugoties uz mūsu pūlēm domāt par kaut ko citu, un otrkārt, tāpēc, ka mūsu domas ne tikdaudz ir mūsu personīgais rodījums, kā piesavinājums no citiem. Pie pirādī domu veida pieder dažādi aizspriedumi, kas ir bijuši kādreiz derīgi mūsu **agrākās dzīvēs** dažādu uzdevumu veikšanai, kaut ori tie nebūtu pareizi. Tagad šīs domas mums jau ir nederīgas un būtu lati, ja ne tām tiktū valā, bet mentālais elementāls aiztur spēku, kuru mēs esam vienas ieliķusi, un savu mērķu sasniegšanai iedveš **mums**, it kā tās vēl arvien ir mūsu domas. Cilvēku pārliecība attiecībā uz vienas vai otras rases pārākumu, ticību, kārtu un šķiru, vai ori ādas krāsu, vispārīgi pieder pie šīs domu **Šķiras**.

Pie otra veida pieder citu cilvēku domas, kas pastāvīgi top raiditas mentāla atmosfārā un atsītētīs pret mūsu mentālo kermenī automātiski izsauc līdzīgas mūsu domas. Ja šādos domas ieļaužas mūsu mentālā kermenī, mums jāklūst uzmanīgiem to izvēlē, pielaičit tikai tādas, kas derīgas mūsu dvēseles darbam un radīt pretparū visām citām.

Dažas no augstāk minēto veidu domām ieturās kā **laundabīgi audzeji** cilvēka kermenī, piemēram vēris. Ir domas, kuras mentālā kermenī izveido noteiktus centrus, savac ap sevi līdzīgas domas, uzstūcot to dzīves spējas un klūst par **laundabīgiem** mentāliem audzējiem domu kermenī.

Neliels audzējs smadzenēs sākumā izsauc tikai vieglas sāpes un tikai vēlāk, audzēja apmēram paplašinoties, rodas traucējumi daudzīs ķermeņa funkcijās. Tas pats notiek arī ar jau minētiem īaundabīgiem mentāliem audzējiem. Sākumā tie gandrīz nav sajūtamā un iepriuzās tikai neprātīgā fantāzijā un nemierā. Vēlāk, pakāpeniski attietoties, šīs domas izsauc noteiktas psīchiskas slimības, kā **dāzāda** veida uzbāzīgas idejas un pat vājprātu.

No sociālā izriet nepieciešamība stingri sekot savu domu gaīto, tās pastāvīgi kontrolēt, kā arī rūpēties par to, lai izplatījumā raidītu pēc iespējas labas un cēlas domas.

To pieredzējumu ietvēršana, kas iegūti ar dōmāšanu, ar jūtām un darbibu, un transmuļēšana mūžības izpratnē sasniedzama tikai pa daļai zemes virsū un arī astrālā pasaule pēc nāves. Šis process turpinājas debesu sfairā. Tur visideālākos un vislabvēlīgākos apstākļos individuāls rada visu to laimi, pēc kurās tas ilgojies. **Zem Logosa Prāta** brīnišķīgās palīdzības iespāida, iedarbojoties uz individuālo mentālo ķermenī un liekot viņam veidoties cilvēks savā noliktā uzturēšanās laikā debesu pasaule attīsta savu gribu, kā arī pārrada visu savu pieredzi mūžības izpratnē un īpašībās, kurās arvien vairāk atspogulo viņā apslēpto Dievišķo Dabu.

Cilvēka „debesu pasaule” radītais darbs ir atkarīgs no viņa garīgo tieksmju spēka un arī no to spēju apmēriem, ar kādiem tas ķerķe cie pārradišanas darba. Tas nosaka viņa uzturēšanās laiku Dēvačanā, kur viņš aug laimībā.

Starplaiki starp atsevišķām dzīvēm									
T i p i	Dege-nerat.	Mežo-nis	Mēcha-nikis	zem-nieks	Tirgo-tājs.	Ārsts	Idea-lists	māce-klis.	
Gadu skaits	5	40	200	300	500	1000	1200	2300	
Augstākās dabesis	-	-	-	-	-	īss	50	150	
Zemākās dabesis	-	-	160	260	475	975	1150	2150	
Astrālais plāns	5	40	40	40	25	25	5	-	

Zīm.52.

Zīmējumā attēlotā vidējā Dēvačana ilguma tabula dažādiem Ego tipiem. Kad iestājas fiziskā ķermeņa nāve, cilvēks kādu laiku dzīvo astrālā pasaule un pēc tam pāriet debesu pasaules zemākā plāna. Viņa Dēvačana dzīves beigas, pēdējo pēsonības atlīkumi - mentālo ķermenī - nomet un Ego atkal nāk visā savā pilnībā un ar visiem saviem spēkiem debesu pasaules augstākos plānos. Pēc zināma perioda, neskaidri vai arī pilnīgi apzinīgā atdzimšanas procesā, Ego atkal iemīesojumā ienes daļu no sevis un kļūst par jaunu personību.

Diagrammā redzams, ka degenerāts - zemākais cilvēka tips, uzturās astrālā pasaule apmēram 5 gadus, un tā kā viņam trūkst garīgo īpašību, kas nepieciešamas attīstībai Dēvačanā, tad viņš iemīesojās tūlin. Nosaukumi „mēchanikis”, „zemnieks” un citi ļemti tikai zinamo tipu apzīmēšanai. Nosaukumu „ārsts” lieto brīvo pro-

fesiju laudīm. Bet „zemkopis” vai „tirgotājs” var būt augsti kulturāli ļaudis un patiesībā piederēt pie augstāka Ego tipa, nelielto norāda viņu nodarbošanās. Kulturālais cilvēks un tāns sat līdz kā arī ideālists, nezdams upurus sava ideāla vārdā, vēd apzinīgi darbīgu dzīvi augstākos plānos kā individuālitātē.

Cilvēks, kas atdevies kalpošanai zem Gudribas Skoločiju vadības, ja viņš nav atsacījies no Dēvačana, jau tādā mērā ķīstījis savu astrālo dabu pirms nāves, ka viņam vairs nav vajadzīga dzīve astrālā pasaule un tādā kārtā viņš tūliņ var pāriet savā Dēvačanā.

Diagrammā redzams, ka periods starp iemīesojumiem var būt dažāds, sākot no pieciem gadiem un līdz pat divi tūkstoši un trīs simts gadiem. Ja nomirst bērns, viņam ir islaicīga astrāla dzīve un arī savs Dēvačans, kas ilgst līdz nākošai dzimšanai. Laiks starp viņa dzīvēm var ilgt no dažiem mirkliem līdz dažiem gadiem, atkarībā no vecuma, kā arī mentālās un emocionālās bērna dabas.

Daudzi jau minēti fakti par cilvēka apslēpto dabu un viņa smalkākiem vadītājiem no jauna attēloti 53.zīmējumā. Pirmā ailē

Cilvēka uzbūve

Adi				Monādas akords
Anupadaka			Monāda „dēls tēva klēpi”	
Atmiskais plāns /Nirvāna/		Gars		
Buddhi plāns		Intuīcija	Pārdzimstosais Ego Individuālitāte	Augoeides akords
Augstākās debesis	nepārejošais kermenis	Idejas		
Zemākās debesis	mentālais kermenis	Konkrētas domas		
Astrālais plāns	astrālais kermenis	Personīgās emocijas impulsi	Personība „maska”	Cilvēka akords
Fiziskais plāns	ēteriskais un blīvais fiziskais kermenis	Miesīgās darbības		

uzrādīti septiņi Saules sistēmas plāni. Otrā - četri ķermenī, kuri lieto mūslaiku cilvēks. Trešā un ceturtā ailē redzam, ka cilvēks eksistē savā augstākā dabā kā „monāde” par trim plāniem augstāk, nekā mentālais plāns. Bet viņam vēl nav vadītāja, t.i. attiecīju ķermenē uztverei un darbībai šinīs plānos.

Vispārīgas izpratnes labā jāatcerās, ka cilvēka dvēsele ir individuālitāte „nepārejošā” ķermenī. Lai iemiesotos, individuālitāte rada personību un personībai ir trīs uztvērēji: mentālais, astrālais un fiziskais. Katrs no šiem zemākiem uztvērējiem pēc savas būtības ir viens no Ego aspektiem. Tā kā Ego, atrazdamies nepārejošā ķermenī, dod pamattoni jeb temperamentu iemiesojumam, tad varum spriest par Ego un viņa trim zemākiem uztvērējiem, kā par cilvēka „akordu”. Individuālitāte nepārejošā ķermenī dod tikai daļiju no priekšstata par visām savām īpašībām. Aiz viņas augstākā manasa jeb abstraktā prāta ir Buddhi - Dievišķīgā Intuīcija, bet aiz tās - Atma jeb Dieva Gars cilvēkā. Atma, Buddhi, Manass ir tikai atspidurs no augstākiem monādes atributiem, „Dēls Teva klēpī”.

Logosa dzīves pamattonis dod virsotni monādei, bet trīs monādes atributi Adi un Anupadaka plānos un augstākā Nirvānas plānā, sastāda „monādes akordu”. Pēc tam monāde rada individuālitāti. Monādes pamatnotis ir valdošā un viņas, kā arī Atmas, Buddhi un Manasa pamattonis sastāda „Augoeides akordu”. Kad individuālitāte rada personību, iznāk „cilvēka akords”.

Cilvēka uzdevums dzīvē un nāvē ir izprast, kas viņš ir, kas ir pasaule un kas ir Logoss, ar ko „mēs dzīvojam, kustamies un eksistējam”. Vajudzīga gadsimtenu pieredze, pirms cilvēks sāk izprast „Dievišķīgo gudrību Mīsterijā” un sasniegs „Dievišķīgo Plānu”, t.i. evolūciju. Viņa mūžīgais darbs ir izprast sevi pašā un arī citos - pīčlus, zvēru un Dievu. Dzīve ir tā darbnīca, kurā cilvēku māca darbā un daudzi skolotāji palīdz viņam mācīties. Šie skolotāji ir viņa dzīves laika religija, filozofija, zinātnes un māksla. Tādi paši audzinātāji, kaut arī ne visai patikāmi, ir ciešanas. Visvēlamākais audzinātājs ir Dievišķīgā Gudrība, kas pazīstama zem nosaukuma - „Teozofija”, kas atver Dievišķīgo Plānu, ar lielu iedvesmi, sirdij.

VII

Dzīvnieku evolūcija.

Novērojot dabu skaidri redzams, ka nosalīdzināmi dzīvo organismu skaits atrodas nevis cilvēku, bet gan stādu un dzīvnieku valstī. Tagadnes zinātnes teorijas māca, ka formu evolūcija ir tilts, kas ved no stāda uz dzīvnieku un no dzīvnieku uz cilvēku. No tā izriet, ka, ja cilvēks ir visaugstākais rodījums evolūcijā, tad visām formām, zemākām par cilvēku, vajaga tiekties uz viņa tipu. Augstākais dzīvnieku valsts tips, kas visvairāk tuvojas cilvēkam, ir "iztrūkstošais locēklis". Cilvēkveidīgais pērtikis visvairāk tuvojas šim iztrūkstošam locēklim.

No fizisko formu viedokļa mēs diezgan skaidri varam saskaitīt pāreju no cilvēkveidīgiem pērtikiem uz cilvēku, bet ja mēs nemam vērā prātu dzīvnieku valstī, mūsu priekšā rodas zināma ne-skaidrība zinātniskā evolūcijas uztverē. Pie dažiem mājas dzīvniekiem, kā suna, kaka un zirga, var skaidri novērot cilvēka pāra un jutu iepatnības. Daudzi suni pēc savai iekšējās dabas cilvēkam ir jūvaki, nekā cilvēkveidīgais pērtikis. Acīmredzot, no formu viedokļa nav iespējama pāreja no suna uz cilvēku tāpēc viņas augstakas cilvēka ipašības, attīstītas māju mājas dzīvniekos būtu nelietderīgs energijas pāterīns, ja evolūcija neatlaicīgi sekotu tam formu izmaiņām. Lūgus nosēcīc zinātne.

Lai labāk izprastu dabas parādības, formu evolūcijas ideju dzīvnieku valstī jāpapildina ar dzīvības evolūciju un tikai šī pādēji izpratne mūsas palīdzēs noslēdzot to lomu, kādu dzīvnieku valsts spēlē evolūcijas procesā.

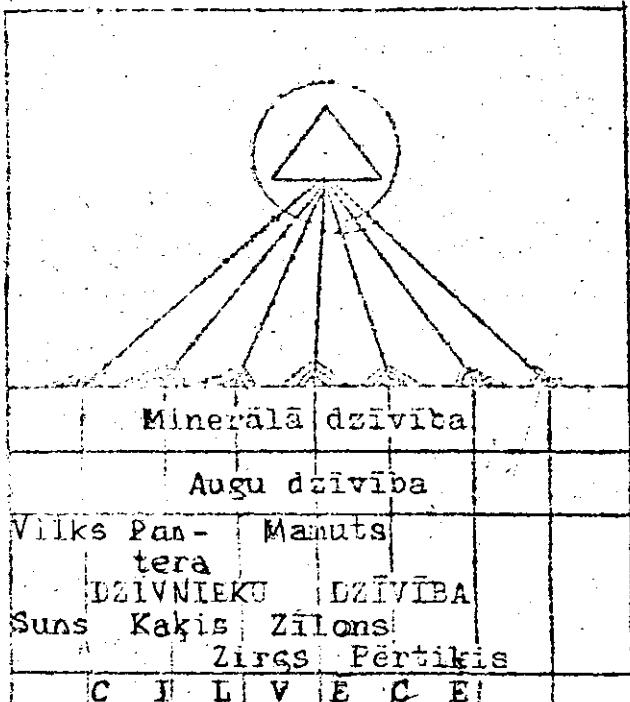
Ikvienā dzīvībā, neatkarīgi no tā, vai viņa īzpaudēs minerāla, stāda, dzīvniekā vai cilvēkā, savas pamatos ir vienīgā Dzīvība, kas izteicīgo debu un darbību. Šī Dzīvība savas īpašības īzpaudē vairāk vai mazāk pilnīgi, atkarībā no visiem tiem ierobežojumiem, kādiem tā pakļauta evolūcijas laikā. Viņas izteiksmes ierobežotība vislielākā ir minerālos. Pakāpeniski šī ierobežotība samazinājas stādū, tad dzīvniekā, un beidzot cilvēkā. Cilvēka īpašību evolūcija visiem šiem ierobežojumiem iziet cauri pakāpeniski, pārcešot minerālās materijas ierobežojumus un iemācoties sevi izteikt geometrisko formu urbuvē pateicoties kristallisācijai. Tālāk viņa klūst par stādu valsts dzīvību, paturot visas tās spējas, kurās dzīvība ieguva ar minerālās materijas pālīdzību. Stādu valsts Dzīvība pievieno iopriekšējai pieredzei jaunas spējas, rod jaunus pašizsteiksmes veidus.

Kad evolūcionālais darbs stādu valstī nobeigts, Dzīvība, ar visiem minerāla un stāda iegūtiem pieredzejumiem sāk veidot dzīvnieku valsts organismus, lai pilnīgākai varētu izteikt savas apslēptās īpašības ar komplīcētu un lokānu dzīvnieciskās dzīvības formu palīdzību.

Kad nobeigšies Dzīvības evolūcionālais darbs dzīvnieku valstī, nākošā viņas pašizsteiksmes pārkāpe norisināsies cilvēku valstī.

Viss Šīnīs kosmiskās pakāpēs - minerāla, stādu, dzīvnieku un cilvēku - darbojas Vienīgā Dzīvība, kura ceļ, īrda, pārveido,

pastāvīgi radot arvienu pilnīgākas formas. Šī Vienīgā Dzīvība jau ilgi pirms sāvas darbības sākuma minerālā materijā, sadalās septiņas lielās strāvās, pie kām katrai no tām ir savā nemainīga ipatnība./Zīm.54/ Vienīgais Dzīvības Avots di-

Vienīgāis Dzīvības Avots diagrammā simbolizēts ar trīsstūri, kas ieslēgts lokā. Katra no šīm septiņām strāvām, savukārt, dalās septiņos veidos. Ja mēs attēlosim šīs septiņas lielās strāvas ar skaitliem 1,2,3,4,5,6 un 7, tad vīnu veidi sastādīs šādu tabulu:

1.1	2.1	3.1	4.1	5.1	6.1	7.1
1.2	2.2	3.2	4.2	5.2	6.2	7.2
1.3	2.3	3.3	4.3	5.3	6.3	7.3
1.4	2.4	3.4	4.4	5.4	6.4	7.4
1.5	2.5	3.5	4.5	5.5	6.5	7.5
1.6	2.6	3.6	4.6	5.6	6.6	7.6
1.7	2.7	3.7	4.7	5.7	6.7	7.7

Tabulā skaidri redzams, ka pirmam dzīvības tipam, pirmais no viņa septiņiem variantiem - viņa atsevišķā speciālā izteiksme ir divkārdi uzsvarota, turpretī pārējos sešos variantos viņa pārmainās ar sešu citu pamattipu īpatnībām. Tas pats princips piemēro-
piem, kā tas parādīts tabulā. Šie
tari"

Katrs no šiem Vienīgās Dzīvības četrdesmit deviņiem varian-
tiem ir padots sevišķai, personīgai attīstībai, cauri visām lie-
lām Dzīvības valstīm, kā minerālo, stādu, dzīvnieku un cīlvēku.

Dzīvības tips, kas pieder dzīvnieku valstij – pie varianta 3.2, pāriet no minerālu valsts stādu valstī pa to pašu sevišķo kanālu un stādu valstī arī piederēs pie varianta 3.2. Kad pienāks Jaiks šim variantam pāriet dzīvnieku valstī, arī tur tas parādīsies kā dzīvnieku dzīvības variants 3.2, pie tam ietērpts tādās dzīvnieku formās, kādas nozīmētas tikai minētā dzīvības tipa attīstībai.

Kad minētā dzīvnieku dzīvība nokļūs līdz pakāpei, no kurās tā pāriet cilvēku valstī, viņa radīs individu pēc tipa 3.2, t.i. cil-
veciņu būtni, kas atbilst tieši šim un nevis kādam citam varian-
tam.

Minētie Vienīgās Dzīvības Straumes 49 varianti iet cauri vi-siem saviem Četrdesmit devinjiem kanāliem, pie kām viens dzīvības tips nekad nesajaučās ar cītu.

Kad ātrīsmit deviņas dzīvības straumes no dzīvnieku valsts ir gatavas vāriet cilvēku valstī, katra no septiņiem pamāttipa veidiem koncentrē savas dzīvnieku dzīves augstākās fāzes dažās, iespējķe nozīmātās dzīvnieku formās. Dievišķīgais Plāns paredz, ka šim dzīvnieku formām jānāk ciešā sakarībā ar cilvēci, kā cilvēku mājas dzīvniekiem.

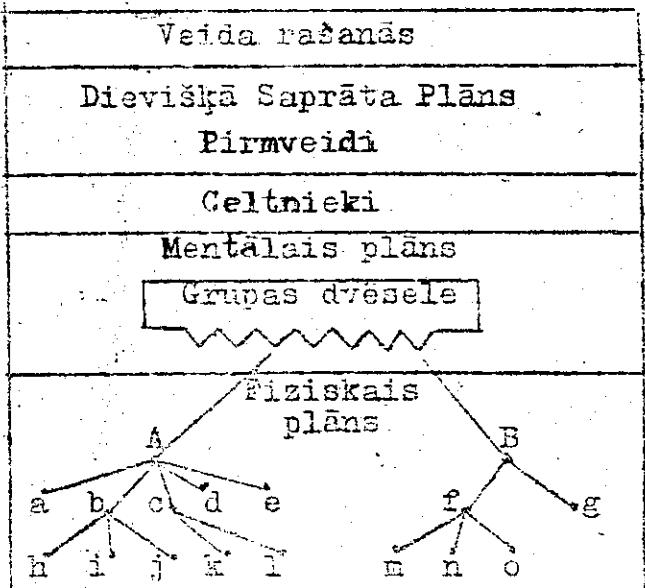
Pateicoties cilvēku rūpēm un gādībri, dzīvnieku dzīvība atver savas ansleptus iepriekš, attīsta tās un pariet cilvēku veisti. Ari musu laikos ir zināmi dzīvnieku tipi, kas atrodas uz pakāpes, kas ved uz cilvēku valsti. Tā šādiem tipiem piedero suns, kakis, zirgs, zilonis un laikam arī perteķis.

Pāreja no dzīvnieku valsts uz cilvēku valsti var notikt pie labvēlīgiem apstākļiem, tas ir ja cilvēks atstāj labvēlīgu ietekmi uz dzīvniekiem. Kaut gan dzīvība, kas iestiegtā sumā un kāku formās, ir attiecīga "Stara" viasmugstākais tips, tomēr vīnu pārēja var notikt tikai tad, ja sumi vai kaki, kas sasniegusi individualitāti, sava brāta un padevības attīstību sasniegusi zem cilvēgas butnes tiesā iespēida.

Mūsu mājas dzīvnieki celušies no agrākiem, mežonīgākiem dzīvnieciskās dzīvības pārstāvjiem. Suni ir vilka pēctecis, bet kakis-panteras un tigera.

Tagadējā dzīves plūsma, kas izpaužās sumi dzīvības straumē, canidāe, koncentrē savus spēkus mājas sumos, kuru mērķis ir pārēja cilvēku valsti. Tāpat felidas tipos dzīvības straume koncentrējās tagadējos mājas kacos. Nākotnē mums būs citādi mājas dzīvnieki, kuri arī atradisies uz evolūcijas slieģēra, kas ved uz cilvēci.

Lai saprastu dzīvnieku evolūciju, nepieciešami izprast, kas ir dzīvnieku "Grupas Dvēsele". No Teozofijas viedokļa individuālais cilvēks nav fiziskais ķermenis, bet gan neredzama garīgā vienība, kurai ir fiziskais ķermenis. Tāpat arī dzīvnieks nav ķermenis, bet neredzama dzīvība, kas attiecas pret dzīvnieku formu tāpat, kā cilvēka dvēsele pret cilvēka ķermenī. SE neredzamā Dzīvība, kas atdzīvina dzīvnieciskās formas, saucas par Grupas Dvēseli +/- Grupas Dvēsele ir noteikts mentālos materijas daudzums, kas pildīs ar logosa enerģiju. Šī mentālā materija satur sevi noteiktu, uz dzīvnieku evolūcijas pakāpes atrodošos dzīvību, un šīs dzīvību ir ietvertas visas dzīvnieku attīstības iespējamības. Šī dzīvnieku Grupas Dvēsele iepriekšējos ciklos bija stādu Grupas Dvēsele. No saņēmā izriet, ka

Zīm.55.

+/- Tulkotāja piezīme. "Tāpat nobeigsim ar grupas dvēseli sajukājo izpratni. Saskaņas gars sevišķi stipri izpaužās dzīvniekos, kas individuālītātē vēl nav izveidojusies. Bet saskaņā esotē dvēsele nepareizi nosaukta par grupas dvēseli. Tulkojumi un izskaidrojumi rada sajukumu. Tāpēc nelietosim nepareizo nosaukumu - grupas dvēsele, bet atvietosim to ar garīgo saskauju. Ari cilvēkos šī saskaņa ir vērtīgs sasniegums, jo rada individualitāti." /Ugunīgā Pasaule, I daļa, § 376./

tagad, kad mēs ar to sastopamies, dzīvnieku Grupas Dvēsele ir jau ieguvusi diezgan daudzas specifiskas ipasības, jo tā ir kļuvusi bagata un pieredzi stādū un mineralu materiālā.

Tagadējā evolūcijas pakāpē nav vienas dzīvnieku Grupas Dvēseles viciem dzīvniekiem, kā arī nav viena fiziskais tips visiem dzīvniekiem. Kā formu evolūcijā mēs redzam dažādas gintis, gimenes un individus, tā arī dzīvnieku Grupas Dvēselē ir līdzīgi nodalījuši.

Diagramma, kas attēlota zīm.55, dod pārskatu par to, kā norit Grupas Dvēseles darbība. Iedomāsimies, ka mentālā plānā atrodas zināmas dzīvnieku sugas dzīvības Grupas Dvēsele. Šāda Grupas Dvēsele virs zemes atkal un atkal iemiesosies attiecīgu dzīvnieku formās. Šīs Grupas Dvēseles divu dzīvnieku dzīve virs zemes būs dažāda tik ilgi, kamēr šie dzīvnieki ir dzīvi. Pēc viņu nāves, abu dzīvību atgriezīsies Grupas Dvēselē un sajauksies ar visām citām, grupā ietilpst ošām dzīvībām, kas atgriezušās no iemiesojuma un sastādu daļu no šīs sugas Grupas Dvēseles. Ieskatoties mūsu diagrammā un apskatot A un B, kā divus vienas sugas Grupas Dvēseles pārstāvus fiziskā plānā, mēs redzēsim, ka ja no viņiem rodas pēcnācēji - no A - a,b,c,d,e, bet no B - f un g, tad dzīvība, kas iešķījusi jaunās paaudzes ķermenī, nāk no tās pašas Grupas Dvēseles, kas atrodas mentālā plānā.

Picnemsim, ka A pēcnācēji, apzīmēti ar burtiem a, d un e, nemirs agrā jaunībā vai arī tiks iznīcināti un ka tāds pats likteņis ķers arī B pēcnācējus, kas apzīmēti ar burtu g. Kad šie dzīvnieki nomirst, viņu dzīvība atgriežas tieši Grupas Dvēselē, ienesot viņas pieredžu krājumā to nelielo pieredzi, ko viņam izdevās iegūt savā īsajā dzīvē.

Diagrammā mēs redzam, ka pie dzīvības pālikušie b rada pēcnācējus h, i un j; c - pēcnācējus k un l, bet f - pēcnācējus m, n un o. Dzīvība, kas dota otrās paaudzes ķermeniem, arī nāk tieši no Grupas Dvēseles, bet viņi paturēs prātā arī to pieredzi, kas bija iegūta no iepriekšējām paaudzēm, kas nomira pirms otrās paaudzes ielīdzināšanas.

Tādā kārtā katru reizi, kad dzīvnieks nomirst, viņa ķermenī esošā dzīvība atgriežas Grupas Dvēselē paturot kā iedzimto atmiņu visu to pieredzi, kuru tā guvusi dzīvojot dažādos fiziskos apstākļos. Šo fizisko pieredžu atminas sastāda dzīvnieku instinktu, bet grupas Dvēseles apzinā lēnām mainās, atkarībā no tiem guvumiem, ko viņas zemes dzīves pārstāvji ienes pēc atgriešanās.

Acīmredzot b, c un f palika pie dzīvības tikai tāpēc, ka veļēja piemēroties apkārtnei, kas ap viņiem pastāvīgi mainās. Turpretī a, d un g gāja bojā tādēļ, ka nespēja piemēroties apkārtnes apstākļiem. Pirmie palika pie dzīvības, jo bija izturīgāki apkārtnei, kas pilna cīņas un sacensības. Būdami vispiemērotāki, tie palika pie dzīvības un kluva par Grupas Dvēseles izpausmes līdzekļiem, bet pēc tam viņi deva pēcnācējus, kas bija spējīgi piemēroties apstākļiem.

Šai dabīgā formā izlasē, meklējot pēc formām, kas būtu vispiemērotākas, ievērojamu lomu spēlē neredzamo pasauly iemītnieki, kas diagramma apzīmēti kā "Celtnieki". Šīs Saprātīgās Būtnes piedero pie augstakās valsts, nekā cilvēki, un pazistami zem Dēvu jeb Eņģeļu nosaukumā. Viņai daļai šo "Gaisme Izstarotāju" piekrīt dzīvības procesa virzišana dabā. Viņi vada cīņu dēļ eksistencei

un raugās uz to, lai viņiem padotos tiktū attīstītas tādās iepāšības, kas veicina ideālu formu ražanos zināmai sugai. Viņi attīsta Mendela „faktorus”, kas tik cieši saistīti ar formā atrodās dzīvības apslēpto īpatnību izpausmi.

Šiem Celtniekiem ir zināmi ideāli tipi, kādiem vajudzētu attīstīties dabā, lai vislabāki kalpotu dzīvības mērķiem. Paturot vērā šos ideālos paraugus, viņi novēro un formē neredzamo pasauli organismus tā, lai tie būtu vispiemērotākie. Šis fakts grūti izskaidrojams ar parastām evolūcijas teorijām.

Cinu dēļ eksistences „Celtnieki” izlieto kā pārbaudi, kādi no dzīviem organismiem ir spējīgi attīstīt šint cīņā tōs iepāšības, kuras radīs ideālam vistuvāk stāvošu tipu.

Nav jāaizmirst, ka ar organisma nāvi viņa dzīvība neizbeidzas, bet ar visiem saviem pieredzējumiem atgriežas Grupas Dvēselē, lai vēlak atkal parādītos jaunā formā. Tāpēc, ja mēs redzam kā no simts sēklas graudīniem tikai viens atrod labvēlīgu zemi augšanai, pārējie devīndesmit deviņi nav zuduši, kā tas mums varbūt izliekās, bet gan šo „nepiemērto” graudīnu dzīvību no jauna izpaudīsies kāda derīga sēklas graudīna pēcnacējos.

Brunojušies ar šo dzīvības neiznīcības sakotni, Celtnieki sariko sīvu cinu dēļ eksistences augu un dzīvnieku valstī. Kaut gan šis paņēmiens dabā ienes šķietami nesaundīgu nežēlibu, neredzamā pusē tomēr ved pie Celtnieku draudzīgas sadarbības. Celtniekiem ir tikai viens mērķis – izpildīt Dievišķīgo Grību, kura viņu priekšā nostādījusi pirmveidus un to pirmveidu pilnību jāsasniedz formu evolūcijas gaitā.

Tagad mēgināsim izprast, kā dzīvnieku dzīvība difiencējas, tuvojoties individuālizācijai. Ja mēs ņemsim kaut kuru Grupas

Dvēseli, piemēram Canidae /Zīm.56/, Šīs Grupas Dvēselēs pastāvēšana ir mentālā plānā.

Pieņemsim, ka viņa iemīesojošos canidae formā dažādas pasaules māzās. Klimata un vietējo apstākļu dažādība izsauc individuāli formā atrodās dzīvībes dažādas reakcijas, atkarībā no tā, kādā pasaules daļā šī dzīvība izpaudusies.

Katra forma, iegūstot pieredzi vienā vai otrā pasaules māzā, nosaukta tieksmes. Ar tai, kad šādu pieredžu krājums izrādīsies pietiekšķi liels, redzē-

Diferenciācija dzīvnieku valstī

Mentālais plāns	Grupas Dvēsele canidae	Grupas Dvēsele felidae	mājas kakis
Astrālais plāns			
Fiziskais plāns	lāp-sas vil-su-ki. ni.	Šaka-li. lav-ge-ri.	lau-kā- ki. Nr.1. Nr.2.

Zīm.56.

mirstot ienes Grupas Dvēselē īpatnī pieredzi un tieksmes. Ar tai, kad šādu pieredžu krājums izrādīsies pietiekšķi liels, redzē-

sim Grupas Dvēseles dažādu šūniņu rašanos /nuclai/, kuras katrā uzglabā sevi sevišķas pieredzes un tieksmes veidu. Ja mēs iedomāsimies kādu pieredzi kā formā esošās dzīvības zināmu vibrāciju ātrumu, tad vienā vielā atrodošās dažāda ātruma vibrācijas rada tieksmi sadalīties, gluži tāpat, kā saplīst glāze, ja viņā ielej karstu ūdeni, jo iekšējo daļiņu vibrāciju ātrums pēkšni top līselāks nekā ārējo. Pamatoties uz šo likumu, pēc dužām paaudzēm conidae Grupas Dvēsele sadalīsies vilku, lapsu, sunu, žakalu un citu Grupas Dvēselēs.

Pateicoties pārdzīvojumu dažādībai tādā pat kārtā sadalīsies arī felidae Grupas Dvēsele mazākās lauvu, tīgeru, kaķu un citās Grupu Dvēselēs. Tāpat kā cilts dalās dzīmtās un veidos, tā arī Grupu Dvēsele pamazam sadalās arvien mazākās Grupu Dvēselēs, kas sevī ietver vairāk dažādības tieksmes un ipašībās./Zīm.56./.

Šīni Grupas Dvēseles sadalīšanās procesā mēs nonāksim pie tā, ka neliela, augsti attīstīta Grupas Dvēsele būs tikai mazā fiziskā formu daudzumā esošā dzīvība. Kad tas ir noticis un kad šīs formas ir novestas pastāvīgā sakarā ar cilvēku, tad kļūst iespējama pāreja no dzīvnieka uz cilvēku un iestāsies laiks individuālizēties.

Ja, piemēram, mēs nemsim pirmatnēju felidae Grupas Dvēseli, ar laiku no viņas izveidosies maza Grupas Dvēsele, kas apgārc noteiktu, augsti attīstītu mājas kaķu sugu /zīm.56/. Sasniedzot šo līmeni ir iespējama individuālizācija. Nemsim divus kaķus Nr.1 un Nr.2, un piegēsim, ka viņu pieredze ir dažāda, ka kaķis Nr.1 būs mājā, kur to labi kopj un izturās pret viņu maigi un uzmanīgi. Kaķis Nr.2 - piedzīmis mājā, kur viņa dzīves vietu nozīmē ierobežotā kārti un kur viņu izdzina no istabas. Kaķis Nr.1, atrazdāmies daudz labvēlīgakos apstāklos, zem savas saimnieka vai saimnieces labvēlīgo domu un jūtu iespaida, sāks reagēt uz daudz augstākām vibrācijām. Pateicoties tam, vēl pirms viņa nāves notiks atdalīšanās tādā mazajā Grupas Dvēselē kā tā Grupas Dvēseles daļa, kas atbilst kākai Nr.1 dvēselei, atrausies no pārējās Grupas Dvēseles. Kas attiecas uz kaķi Nr.2, tad viņa dzīvība pēc nāves atgriezīsies Grupas Dvēselē.

Kad kaķis Nr.1, vēl dzīvs būdams, tādā kārtā atdalīsies no Grupas Dvēseles, tālākās viņa individuālizācijas pakāpes kļūst saprotāmas, aplūkojot diagrammu 57.zīmējumā, kaut arī šī diagramma neattiecas uz šo kaķi, bet gan uz suni „Džeks”. Džeks bija sunas foksterjers, ļoti padevīgs savam saimniekam un liels draugs so rindīgu rakstītājam.

Ja mēs skatīsimies uz mūsu diagrammu un iedomāsimies Grupas Dvēseli un viņā Džeku kā taisnstūri, mēs redzēsim, ka glāsti un labās jūtas, kas bija veltītas Džekam, izsauks Grupas Dvēseles atdalīšanos un pacelšanos augšup konusa veidā. Tad viss mentālās materijas daudzums, kas atbilst „Džeka dvēselei”, lēni atdalīsies ne pārējās mentālās materijas, kas sastāda Grupas Dvēseli, kā tas parādīts diagrammas trešā aile.

Šāda Džeka atdalīšanās no sunu Grupas Dvēseles notiek ne tikai pateicoties augstākām vibrācijām, kas izplūst pret viņu no viņa saimnieka un draugiem, arī pateicoties tam, ka Monāda, „Dievības daļiņa”, tiecas izveidot Ego vai dvēseli, lai uzsāktu savus cilvēcīgos pārdzīvojumus.

Šī Monada jau sen pievienoja sev pa vienam atomam no katra plāna kā savu nakošo centru katrā plānā, kā uz priekšu izsūtīta daļina, ievērojot viņas nakošo darbu. Sie „permanentie atomi” tika pakāpeniski sūtīti elementālā, minerālā, stādu un dzīvnieku Grupas Dvēselei, kad iegūtu viņāc atomam iespējamo pieredzi. Kad šie permanentie atomi nāk sakarā ar augsti attīstītu dzīvnieku Grupas Dvēseles daļu, kas liessīga „Džeka dvēselei”, tad Monada sūta no saviem augstumiem zināmus iespaidus kā atbildi uz to labo iedarbību, ko Džeka dvēselei parādijuši viņa cilvēcīgie draugai.

Šādu ietekmi diagrammā simbolizē spēks, kas izplūst no monadas uz Džeka dvēseli. Diagrammā Monada ir simbolizēta kā augšējais apgrīztais konuss, bet katra zvaigznite šini konusā izteic to.

Šādu ietekmi diagrammā simbolizē spēks, kas izplūst no monadas uz Džeka dvēseli. Diagrammā Monada ir simbolizēta kā augšējais apgrīztais konuss, bet katra zvaigznite šini konusā izteic to.

INDIVIDUALIZĀCIJA no dzīvnieka līdz cilvēkam			
	Pirmais etaps	Otrais etaps.	Trešais etaps
A d i	*	*	*
Anupadaka	Mo-nada	*	*
Atmiskais plāns	Gars	*	At-ma
Budhiskais plāns	Sō tū ki	*	Bud-hi
Mentalais plāns	Kon-kre-ta doma	Dže-ka dve-se-le	Ma-nas Nepārejo-šais ker-menis
	Grupas dvēsele	Grupas dvēsele	
Astrālais plāns			
Fiziskais plāns	DŽEKS suns	DŽEKS suns	Primitīvs cilvēks

Zīm.57.

Ipašību, kuru Monada izpauž katra savas darbības plānā. Kad „Džeka dvēsele” zem stiprāku un Dievišķīgāku Monades izstarojumu iespāida atdalas no Grupas Dvēseles, Džeks, kaut arī pēc izskata vēl suns, pēc būtības jau atrodas parajās stadijā. Ūnai gan viņš nav vairs suns, tomēr arī viņš nav vēl cilvēks. Šī stadija attēlotā diagrammas trešā aile.

Nakošā stadija, kas attēlotā diagrammas pēdējā aile, rodas pateicoties pastiprinātam izplūdumam, kās nākt no augstāko plānu Monadas un izveido nepārejošo /nemainīgo/ kerameni. Tā, kas notiks, var izteikt tikai salīdzinoši. Ja mēs iedomāsimies, ka „Džeka dvēsele”, kas attēlotā tresā aile ar zemāko konusu, ir līdzīga ūdens tvaiku bezveidīgai masai; pēc tam iedomāsimies visu šo masu sabiezējušu vienā pilienā un iepūtīsim šini pilienā gaisu, kas izveidos nazu pūslīti, tad tas būs kaut kas līdzīgs tam, kas

var notikt ar „Džeka dvēseli”, kad nonāk Monada un rada nepārejošo kermenī. Dievišķīgā elpa, kas ir Monadas energija, izplūst mēntālā materijā, kas bija Džeka mazā dvēsele. Šī mentālā materija tika pārveidota nepārejošā kermenī, t.i. kļuva par nepārejošu kermenī, lai taptu par vādītāju resp. izpausmes līdzekli — šim „Dēlam, kas nokāpis no Tēva klēpja” un lai izveidotos par cilvēka dvēseli.

Jāatzīmē, ka individuālizācijas procesā dzīvnieks nepārvērtīgs par cilvēku tādā pat ceļā kā stāds attīstās par dzīvnieku. Viens, kas bija dzīvniekā cēls, pie individuālizācijas klūst par cīolu, lej tanī ieietu Dievišķīgā Dzirksts — Monada. Monada nevar radīt Ego nepārejošā kermenī, kamēr nebūs izietas visas iepriekšējās stādijas, kas dod pieredzi dzīvnieku un zemākās valstis. Izmantojot visu dzīvnieku valstī piesavināto pieredzi, Monada top par energijas straumi un Dievišķīgās Dzīvības apzinu, un šī straume pilnīgi atšķiras no tās dzīves straumes, kas dod dzīvību valstim, zemākām par cilvēku valsti. Lūk tāpēc evolūcijā ir tik liels robs starp cilvēkveidīgo pērtīki un visjaunāko individuālizēto dvēseli. Pēdējā ir Monadas dzīvība, turpretī pirmā ir tikai augstākā dzīvnieku dzīvības izteiksme.

Kopū Džeka dvēselē atdalījās no sunu Grupas Dvēseles, viņš pēc būtības nav vairs suns, kaut arī saglabājis suna formu. No atdalīšanās momenta līdz tiešai nepārejošā kermenē izveidošanai, ir daudzas pārveidošanās stādijas. So stādiju ilgums un saisinājums ir atkarīgs no cilvēku pareizas individuālizācijas procesa izpratnes. Pateicoties šādai izpratnei mūsu draugi — dzīvnieki var ātrāk uzņemt to Dievišķīgo izplūsmi, kas no tiem izveidos cilvēku dvēseles.

Viens no augstākām cilvēku dzīves priekšrocībām ir sadarbiens iespējamība ar Dievišķīgo Plānu, paātrinot augstāko dzīvnieku individuālizāciju. Pateicoties neziņai, kas īsti norisinājas neredzamās pasaules, mīneto priekšrocību var izmantot tikai nedaudzi.

Tagadnes cilvēki domā, ka dzīvnieki eksistē tikai lai kalpotu cilvēkiem. Ir gan pareizi, ka dzīvnieku pienākums palīdzētu mūsu civilizācijas attīstībai, tomēr tie eksistē ne tikai priekš cilvēkiem, bet vispirma kārtā tādēļ, lai izpildītu savu uzdevumu Dievišķīga Plāna. Šayas attiecībās ar dzīvniekiem atcerēsimies, ka mūsu pienākums ir raudzīties, lai viņu attīstība ietu pār tai dien ceļiem, kas paātrina viņu individuālizāciju. Mēs attīstam zīrgos sapratu, pamudinot viņus lepoties ar atru skriešanu. Sunos mēs attīstam medību veiklibu, kākos — prasmi kert peles. Viens tas ir galīgi nepareizi. Dzīvnieki nāk sakaros ar cilvēku tikai tādēļ, lai apslāpētu viņos mezonigos instinktus un attīstītu cēlakas, cilvēcīgas ipašības. Ikvienš cilvēka solis, kuŗa mērķis ir izmantot dzīvnieka veiklibu savu iegribu apmierināšanai, nodara dzīvnieku dzīvības attīstībai lielu ļaunumu.

Kaut gan augstākais saprāts un kontrole pār dabas spēkiem dod mums vafu par dzīvnieku valsti, mums tomēr vel jāiemācas šo varu izlietot dzīvnieku valsts labā, bet ne personīgā labuma gūšanai.

VIII

Trejādā Logosa darbība.

Katrā domu sistēmā, kas cienīga nest filozofijas nosaukumu, ir daudz elementu, kas nepadodas cilvēka ierobežotā prāta pārbaudei. Cilvēka pieredze attiecas galvēnā kārtā uz viņa, ar pieciem prātiem uztverto pasauli un pat tās iedomas spējas, kas vienam ir, aprobežojas lielā mērā ar šo pieredzi. Tāpēc, ja kāda filozofiska sistēma runā par lietu sākumu vai arī attīsta pagājušo un nākošo notikumu panoramu, neviens cilvēks nespēj spriest par viņu patiesību pēc savu pieredžu mēroga.

Tāpat ir arī ar dažām mūslaiku zinātnes mācībām. Ja zinātnē māca, ka visas planētas kopā ar sauli kādreiz bijušas miglas punkts, tad mēs šo apgalvojumu varam pārbaudīt logiskā ceļā, ne vērojot daudzos miglājus, kas pašreiz vēl atrodami debesīs. Bet mēs varētu klūt pilnīgi pārliecīnāti tikai tad, ja mūs iedotie pašiem redzēt šo radošo miglāju un personīgi novērot viņa sādališķās procesu, t.i. saules un plānētu izveidošanos.

Kad zinātnē māca par elektrona evolūcionālo procesu, pārvēšoties protoplazmai un talak, par protoplazmas pārvēšanos cilvēkā, par procesu, kam jāpārdzīvo noteiktas evolūcijas stadijas, — mēs pieņemam so māciošu nevis tāpec, ka varetu pierādīt tās patiesību, bet gan tādēļ, ka tā piedod mūsu prata dzīvei lielāku spēku un dara viņu rāzīgāku.

Logika vediņa mūs uz domām, ka ja priekš cilvēka par patiesības merogu būtu tikai viņa paša pieredze, viņam būtu jānoliedz visus zinātnes un filozofijas apgalvojumus, kas neietilpst viņa personīgas pieredzes apjomā. Tāda gadījumā viņš zaudētu lielu daļu no savā līdzšinējām prāta bagatībām un iedomu spēka.

Tikai tad, kād cilvēka iztēle atrodas pastāvīgā darbībā, viņš var noklūt aiz robežām, ko uzzieki viņa mirstīgais ķermenis uz viņa individuālītātes jūtām. Jo plašāks cilvēka prāta apvārksnis, jo stiprāka viņa iztēles spēja, jo daudzāk top viena un otra kopējais iespaids uz viņa apkārtni.

Tā kā katras filozofijas, kas tiek izvesta dzīvē, rezultāts novēd pie tā, ka viņa dod mums vairāk spēku izmainīt savu apkārtni, tad filozofiskās idejas ir mūsu dzīvei nepieciešamas, ja arī dotā momentā viņu pārbaudes iespēja atrastos aiz mūsu spēju robežām.

Kad cilvēka priekšā nostājas filozofiskas idejas, kas attiecas uz tādiem priekšmetiem, kuri neietilpst viņa pieredžu apļukā, viņš par tām var spriest tikai kā par kaut ko vecelū, un atzīt tās par tik, par cik šīs idejas atbilst viņa lietu izpratnei. Ja kādas filozofiskas sistēmas prāta noskalojums ir natīkai logisks, bet arī iedvēsmojošs, un ja visi cilvēkiem zināmie fakti atrod logisku un harmonisku vietu šīni noskalojumā, — cilvēks var pieņemt šo filozofiju kā dzīves ceļa rādītāju ar vislielākām sekmēm.

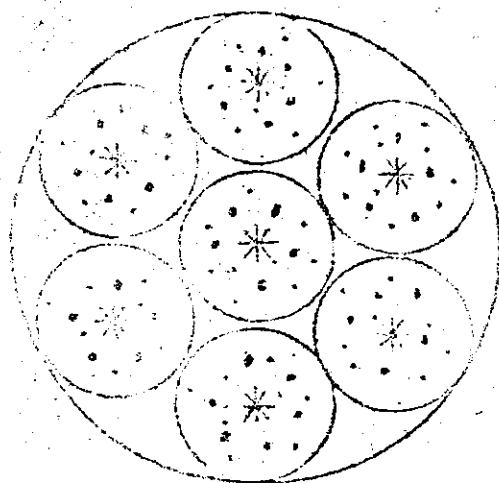
Tikai to vien, ne vairāk un arī ne mazāk, var teikt par tām teozofiskām idejām, kuŗas sastāda šīs un nākošās nodalas sa-

tum. Kaut gan vidējam patiesības meklētājam diezin vai izdosies personīgi pārbaudīt ne tikai šīni dzīvē, bet arī daudzos nākošos iemiesojumos, tomēr šīs idejas dod prātam priekšstatu par dzīvību, kas apmierina cilvēka saprātu un tāni pašā laikā iedvēsmo tā izteli.

1. Dievišķīgā Gudrība mums vēsta, ka pasaule ar saviem debesu spīdekļu miljardiem ir Anžinīgas Dzīvības izteiksme, kas tiek nosauktā dažādos vārdos - par Dievu, Išvaru, Aguramazdu, Allachu, Logosu. Mums seka, ka šī Vienīgā Dzīvība ir Personība, bet Viņa pārspēj visas tās aprobežotības, ar kurām saistīs mūsu jēdziens par personību. Mums seka, ka šīs Kosmiskais Logoss vienmēr ir Vienīgais, "Vienīgais bez otru" /ekamadvitiyan/. Atdzīvinot pasauli, Viņš atdzīvīna to kā Trīsvienība, ar trim savas izteiksmes pamata modusiem. Dievs, kā Trīsvienība, pie indusiem tiek apzīmēts kā Brahma - Raditājs, Višnu - Sargātājs, un Šiva - Izničinātājs. Kristianiemā Trīsvienība apzīmēta: Dievs-Tēvs, Dievs-Dāls un Dievs-Svētais Gars. Arī citas religijās mēs atrodam Dievišķīgās darbības Trīsvienības aspekta apzīmējumus.

2. Sakarā ar Kosmiskā Logosa darbību pasaule, mēs atrodam Viņa dabas septiņus iemiesojumus, kuŗi nes septiņu Kosmisko Pla-

KOSMISKAIS LOGOSS

Zīm. 58.

dzīvo un kustās, un eksistē Savā Tēvā, vienā no lieliem septiņiem Kosmiskiem Planetāriem Logosiem. Tomēr Viņš atspogulo tieši "Vienīgā bez otru" dzīvību, gaismu un slavu.

Kas to lai zina, kādu sevišķu mērķi pasaules augšanā cenšas sasniegt Saules Logoss, kopā ar Brāļiem - Zvaigznēm no Viņa grupas? Vienu var gan teikt ar pārliecību, - ka priekš mums, cilvēkiem, Viņš ir Dievs, mūsu domu un iedomu galējais punkts. Viņi - Sais Dievs, kuŗu mēs varam sev priekšā stādīties, jo mēs un Viņš esam viens. Ja Viņš nedomātu, mēs arī nevarētu domāt. Ja Viņš ne mīlētu, arī mēs nevarētu mīlēt. Ja Viņam nebūtu dzīvības, arī mēs nevarētu dzīvot. Mūsu individuālitātes ir Viņa Individuālitātes kopējās summas daļa, mazie rinki Viņa lielā Būtības Sfairā. Viņa

darbības laiks ir sfaira, kurās radiuss stiepjies no Saules līdz vistālākās planētas pavadonim, kas kādreiz tiks atrasti. Šīs sfai- ras robežas, mirdzošā telpā, Viņš darbojas visu laiku pamudinot savu sistēmu atklāt arvien vairāk un pilnīgāk Viņa dievišķīga da- bu, pacietīgi gaidot dienu, kad visas šīs pasaules dzīvība, kas izgājusi no Viņa, atgriezīsies atkal pie Viņa, apzinoties to sla- vu, kas šajā darbībā izpaudusies.

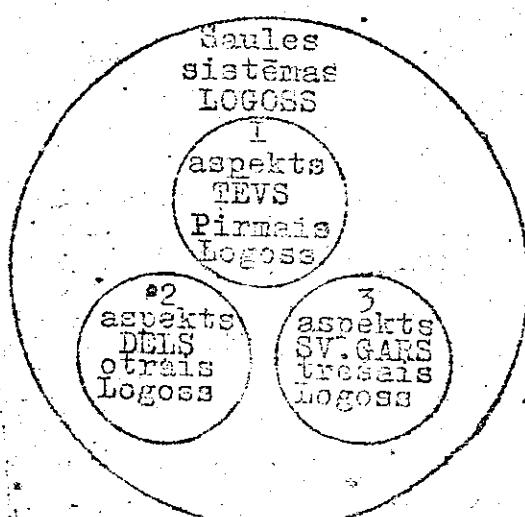
4. „Kā augēšā, tā apakšā”. Pēc Kosmiskā Logosa parau- ges, Saule Logoss ir Trīsvienība, kad Viņš atdzīvina Savu Sistēmu. Viņš darbojas ar trim pamata modusiem,

kas lielajās reliģijās simbolizē- ti kā Raditāja, Sargātājo un Iz- nīcinātāja, vai arī Tēva, Dēla un Svētā Gara aspekti. Mūsdienu teo- zofiskā nomenklaturā šī trejādā darbība tiek apzīmēta kā Pirmais Logoss /Tēvs/, Otrs Logoss /Dēls/ un Trešais Logoss /Svētais Gars/. Iedalījums Pirmā, Otrā un Trešā Logosā aprīmē tikai Saules Logosa trīc aspektus. Trejāds iz- teiksmē Viņš tomēr paliek Vienīga Nedalīma Dievība. /Zīm. 59/.

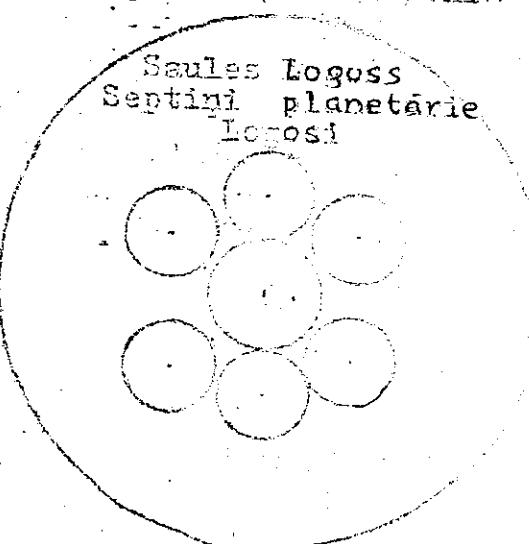
5. „Kā augēšā, tā apakšā”. Ar mūsu sistēmas Logosa darbību saus- tas septīnas būtības, kurās ir tā kā septīnas Viņa dabas izteiksmes.

Zīm.59:
seotini celi Viņa neizsmelējās dzīvības saucas par septiņiem planetāriem Logosiem /Zīm. 60/. Hin- duismā Viñi saucās - septiņi Radības Valdnieki Pradžapati. Zaratustriānis- mā - Nemirstīgie Svētie Ameša Spen- tas. Ebreju un kristīgo reliģijās - Septini Gari Dieva troņa priekšā". So septiņu planetāro Logosu energija kontrolē un vada visu, kas norisinā- jas Saules sistēmā. Katrs no septi- ņiem Logosiem ikvienam atomam pieded savu īpatnējo dabu kā atbildes vi- brāciju. Kad uz atomu iedarbojas sau- les stars, septīnas atoma "mazās sai- tes" atspogulo septīnas spektra kra- sas. Ikvienš no septiņiem Logosiem ir veselas radošu būtņu hierarchijas galvē un valdnieks, kurās zem Viņa va- dības strādā pie saules sistēmas u- būves un uzturēšanas. Katram ir pa- doti tie Dēvu vai engelu pulki, kuri austruņu reliģijās sauceš - Aditia, Vazu, Dhiani-Buddha, Dhian-Kogen u.t.t., bet kristīgo no- stāstos - "Engeli, Ercengeli, Troņi, Valdības, Sākotnes, Varas, Spēki, Heruvimi un Serafimi".

6. Zīmējumā 61. mēs redzam šīs Trejādā Logosa darba apskatu Viņa sistēmas robežas. Logoss strādā trejādos veidos caur trim

Saules Logoss
Septīni planetārie
Logosi

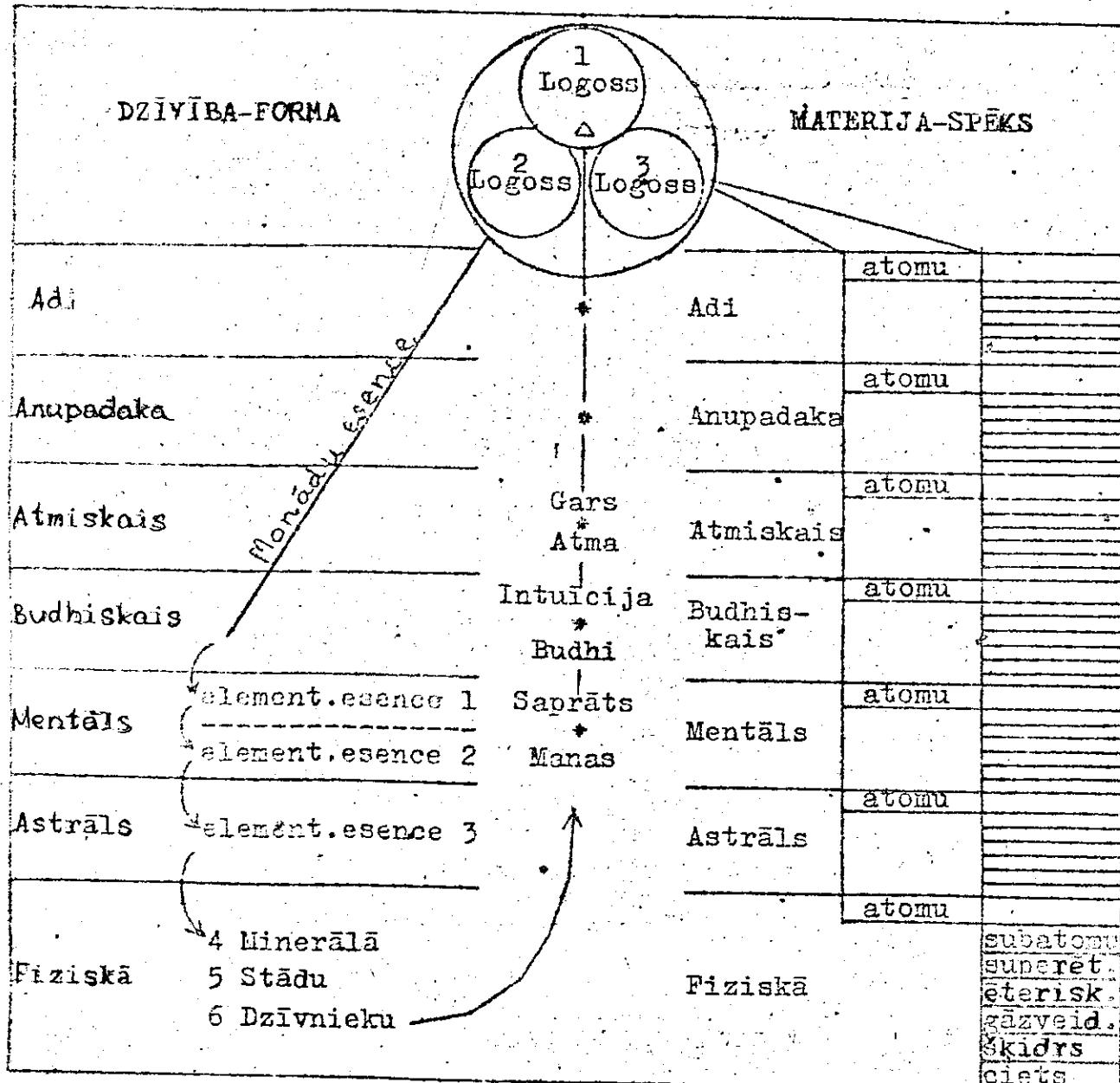

Zīm.60.

aspektiem, kuru pamatraksturu var izteikt šādi:

1. Pirmais Logoss - Dievišķība-Individuālītāte
2. Otrais Logoss - Dzīvība-Forma.
3. Trešais Logoss - Spēks-Materija.

Pirms darba uzsākšanas pie savas sistēmas, Logoss radīja „Dievišķīgo domu plānā” /zīm.49/ visu sistēmu, kādai viņai jābūt

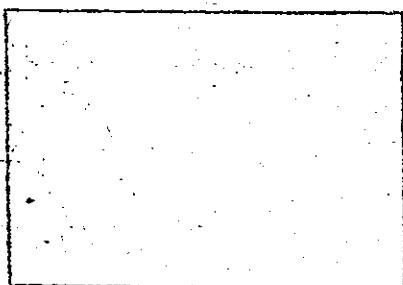

Zīm.61.

no sākuma līdz beigām. Viņš radīja visus spēkus un formas, emociju un domu, kā arī intuīcijas pirmveidus un noteica kā un caur kādam stādījōm katram no viņiem vajag izveidoties Viņa sistēmas schema. Pēc tam tālā izplatījuma daļā, kuru Viņš izvēlējās Sava Plāna radīšanai, Viņš iesāka savu darbu caur savu trešo aspektu, Trešo Logosu, kas izteicas kā Spēks-Materija.

Izplatījuma neaptveramai sfērai, kurā vajadzēja rasties saulei un planētēm, sākumā vēl nebija substances, kas būtu kaut cik radniecīga tai materijai /redzēzai vai neredzēzai/, kas atrodas mūsu sistēmā tagad. Bija tikai „Mula-Prakriti” jeb „Materijas sakne”, — mūslaiku zinātnē to apzīmē par izplatījuma ēteri, kas mūsu jūtekļiem nav uztverams, jo mums pazīstamā materija sastāv no „porām ēteri”. Teozofiskos pētījumos mēs nosaucam šo pirmatnējo materijas noliegsmi par „Koilonu” resp. „tukšums” /skat. zīm.62./. Katrs pūslītis, t. i. gaismas punkts ir tur, kur nav „Koilonu”. Šātiesībā ikviens pūslītis eksistē tikai līdz tam laikam, kamēr Logosa gribu attur apkārtējā „Koilonu” spiedienmu. /Zīm. 63./. Katrs pūslītis iestenībā ir Trešā Logosa apziņas punkts.

Sākumā ... bija tumsa virs bezdibēža

Zīm.62

spīrālēm”. Šīs pirmās kārtības spīrāles spirālēm, pie kam septīgas spirāles spirālē un tā tālāk, kamēr radītas „ses tās kārtības spīrāles”.

Zīmējumā 64. mēs redzam pirmās, otrās un trešās kārtības spīrāles, pie kam melnā līnija, kas savieno pūslīšus pirmās kārtības spīrālē un melnā līnija, kas iet caur otrās un trešās kārtības spīrāles cilpām, norāda uz sevišķiem Trešā Logosa gribas Spīkiem, kas uztur pūslīšus kārtības spīrāles kārtībā.

Pēcīt sestās kārtības spīrāles pēc tam savija, kā tas redzams 65.zīmējumā, fiziskā atoma izveidošanai, kas ir mūsu fiziskās materijas pamatlīnija. Katra darbība šo spīrāļu radīšanai no pirmās kārtības spīrāles līdz fiziskam atomam ir Trešā Logosa apziņas koncentrācijas sekus uz šo sevišķo mērķi. Katras kārtības spīrāle uzturīsavu veidu tikai tāpēc, ka Viņa apziņa turpinā uzturēt pūslīšus šīni stāvokli.

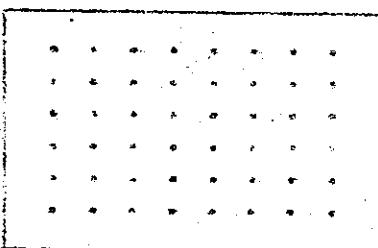
Mūsu fiziskais atoms nav „materija”. Īstenībā tas ir miljoniem punkti.Trešā Logosa apziņā, ko Viņš uztur noteiktā formācī-

zīm.62./. Katrs pūslītis, t. i. gaismas punkts ir tur, kur nav „Koilonu”. Šātiesībā ikviens pūslītis eksistē tikai līdz tam laikam, kamēr Logosa gribu attur apkārtējā „Koilonu” spiedienmu. /Zīm. 63./. Katrs pūslītis iestenībā ir Trešā Logosa apziņas punkts.

Pēc tam Viņš novietoja šos pūslīšus spīrālveidīgi, pa septīniem pūslīšiem katrā spīrālē /zīm.64./, uzturēt viņus šīni stāvokli ar Savu gribu. Šīs spīrāles ierosina par spīrālēs kārtības

... un Dieva Gars lidinājums virs ūdens

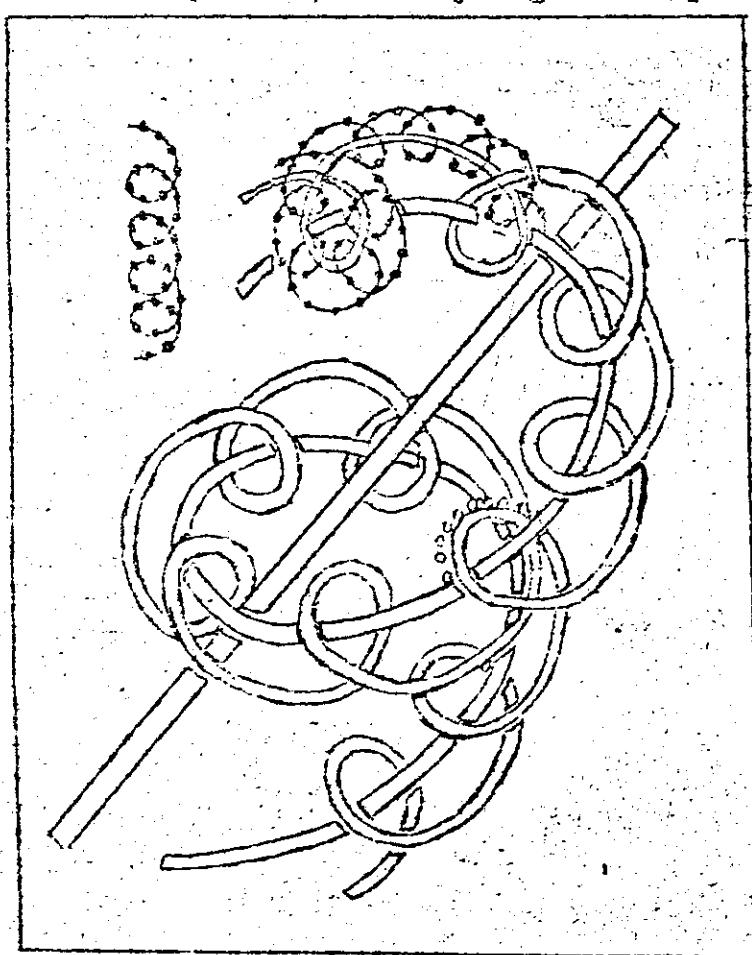
Un sacīja Dievs: — „Lai top jaismā”

Zīm.63.

jā, noteiktas darbības veikšanai - fiziskā plāna radišanai.

Bet pirms fiziskā plāna uzbūves nāk pārfizisko plānu uzbūve. Lai to izprastu, mums jaatgriežas pie 61.zīmējuma aplūkošanas. Šīnī diagramma mēs redzam, ka no mazā rīnķa, kas apzīmē Trešo Logosu, vienas puses iziet divas līnijas. Šīs divas līnijas apzīmē divas darbības, kas rada plānus un sub-plānus. Īsākā līnija attiecas uz Trešā Logosa pirmatnējo darbību, kas izpaužas, kā jau tas tika minēts, pūslīšu radišanā "Koilonā". Šie pūslīši ir galejās vienības, tā sakot kiegeli, no kuriem tiek veidoti visi septiņi plāni saules sistēmā.

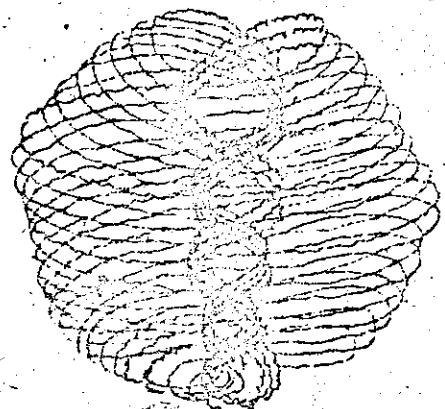
Zīm. 64.

ta skaita pūslīšu pielikumu, nemot vērā fiziskā atomā ipatnējo uzbūvi.

Kad šo septiņu plānu atomi ir radīti, Trešais Logoss rada katru plāna sub-plānus. Šī darbība apzīmēta ar gaļako līniju, izejošu no mazā rīnķa, kas 61.zīmējumā apzīmē Trešo Logosu. Katru plāna atomi savelkās grupās pa divi, trīs, četri u.t.t. apakšplānu radišanai. Katru plāna pirmais jeb augstā - kais apakšplāns sastāv no vienkāršiem pamataatomiem, turpretī otrs, trešais, ceturtais, piektais, sestais un septītais - no šo pamataatomu kombinācijām. Tā fiziskā plāna augstākais apakšplāns sastāv no vienkāršiem fiziskiem atomiem divos veidos - pozitīvā un negatīvā. Pēc tam no šo pozitīvo un nega-

Pirmais plāns - "Adi" ir sastādīts tikai no pūslīšiem "Koilonā" un šī plāna atoms sastāv no viena pūslīša. Nākošā plāna - "Anupadaka" atoms sastāv no 49 pūslīšiem. "Atma" plāna atoms sastāv no 49^2 , t.i. 2401 pūslīša. Nākošo plānu atomi sastāv no pūslīšiem šādā progresijā: Budhi plāna atoms 49^3 , t.i. 49×2401 pūslīša, mentālā - no 49^4 , astrālā - no 49^5 , bet fiziskā plāna atoms no 49^6 , bez tam vēl ar noteik

Pozitīvais fiziskais atoms

Zīm. 65.

tīvo atomu kombinācijām tiek veidoti pārējie apakšplāni: sub-atomiskais, super-ēteriskais, gāzevidīgais, šķidrāis un cietais. Pie šo fiziskās pasaules apakšplānu uzcūves arī rodas ķīmiskie elementi, kā to noskaidrosim tālāk, kad ies runa par ezotērisko ķīmiju.

Tādā kārtā Trešā Logosa darbība izpaužās septīnu saules sistēmas lielo plānu, līdz ar viņu apakšplāniem, veidojanā. Šī veidošana vēl nav pabeigta un vēl arvienu turpinas. Viņš ir apgarojošais spēks visu plānu materijā un elektrība ir Viņa spēka izpausme fiziskā plāna materijā.

Trešā Logosa mūsu pasaules sistēmas septīnu plānu radīšanas darbam seko Otrā Logosa darbība. Viņa energiju pēc butības var apzīmēt kā Dzīvība-Forma. Viņa energija apgaro septīnu plānu materiju un dod tai spējas radīt formas, kurām piešķirtā nosliepumainā Ipašība, ko mēs saucam par dzīvību. Šī dzīvība rāda no viņu septīnu plānu materijas dažādas formas un katrā forma eksistē tik ilgi, kamēr Otrā Logosa dzīvība uztur materiju sei formā. Tākai tagad rodas dzimšanas, augšanas, nevecošanas un miršanas pārādības. Forma dzimst tādēļ, ka Otrā Logosa dzīvība grib izvest evolūcionālu darbību šini formā. Forma aug atkarībā no šīs darbības tuvošanās savam noslēgumam. Viņa rāda saziņuma pozīmes, ja Otrais Logoss lēni atvelk dzīvību no šīs formas tāpēc, ka dzīvība izauga par tik, par cik tas šīnī formā bija iespējams. Forma nomirst, kad Otrais Logoss atņem viņai visu dzīvību, lai to izlietotu jaunas labākas formas radišanai, kas dzīvībai varētu dot jaunus pārdzīvojumus, kuri nepieciešami viņas tālākai augšanai un pašizteiksmei. Otrā Logosa spēks fiziskā plānā izpaužās kā Prāna jeb dzīvības spēks.

Cetras augstākās saules sistēmas plānos šī Otrā Logosa dzīvība saucas - Monadiskā Esence. Šī Esence plūst uz leju no viņas stādijas uz otru, sasniedzot katrā pakāpē to izveidošanos, ko viņai pāredz Lielais Plāns. Ilgāka laika periodā, ko sauc par Kēdi, Esence vispirms izpaužās "Ādi" plānu materijā. Kad Kēdei pieņāk gals, viņa atgriežas pie savas pirmcikuma - Otrā Logosa, no kurā par jaunu izplūst jaunas Kēdes sākumā, lai apgarotu otrā plāna - Anupadaka - materiju. Tad Esence uzsāk otru Kēdes darbību, saglabājot sevī visu pirmās Kēdes pieredzi - tieksmju un spēju veidā.

Ar katru jaunu Kēdi Monadiskā Esence nolaižās arvienu zemāk no viena plāna uz otru un savas piektā cikla sākumā viņa sāk apgarot augstākā mentālā plāna materiju. Līdz tam laikam Monadiskā Esence nebija savos pārdzīvojumos ierobežota tikai ar vienu, evolūcionālo schēmu", /Nākošā nodalījumā tiks izskaidroti nosaukumā Kēde un Evolūcijas schēma/, bet sākot no augstākā mentālā plāna - viņas piedzīvojumus ierobežo tās pieredzes, kas pieejams tikai mūsu evolūcijas schēmā un no tā momenta, kad viņa ieie mentālā plāna materijā, viņu sauc par Elementālo Esenci. Augšānos ... dā augstākā mentālā materijā šī Otrā Logosa dzīvība saucas - Pirmā Elementālā Esence. Pēc Kēdes beigšanās, viņa atkal parādēja jaunas Kēdes sākumā, atdzīvinot zemāko mentālo materiju ... stādījā viņa saucas - Otrā Elementālā Esence. Nākošā Kēde viņa klūst par Trešo Elementālo Esenci un apgaro astrālā plana ...

Šī Otrā Logosa apgarojošā dzīvība piedod mentālai un astrālai materijai viņu sevišķo dzīvības īpašību tik intensīvi, ka mazākā kustība, ko mentālā pasaulē izsauc ikviens doma, vai astrālā pasaulē - emocijas un vēlēšanās, piespiež mentālo un astrālo materiju ātri radīt veidus un formas, kas kristallizējas tā saucamos „domu tēlos”.

Turpinot „iegremdēšanos materijā” Otrā Logosa dzīvība, kas apgaroja astrālo materiju, apgaro pēc tam arī fizisko materiju. Šīc jaunāc apgarošanas pirma darbība izpaužās ķīmisko elementu spējās vienam ar otru dažādā veidā savienoties. Ar Trešā Logosa darbību tika radīts ūdenprādis un skābeklis, bet tikai pēc Otrā Logosa dzīvības parādīšanās divi atomi ūdenprāza var savienoties ar vienu atomu skābekļa, lai radītu ūdeni. No Otrā Logosa darbības rodas mums pazīstama fiziskā materija. Zem Viņa vadības rodas minerālu valsts, kas ir gatava radīt cietu zemi. Sekojot ritma un dajuma likumiem, materija sāk kristallizēties ar matemātisku noteiktību. Otrā Logosa darbība norit caur fiziskām formām, saskaņā ar Lielo Plānu. Mūsu acīs minerāls ir bez dzīvības, nekusīgs, bet šīni, pēc izskata nekustīgā materijā, visu laiku strādā Otrais Logoss. Patiesi, Dievs „nomiris un apglabāts”, materijas krustā sists.

Otrā Logosa dzīvība, pēc savas visdzilākās iegremdēšanās materijā mineralu valstī, jau pacelās uz augšu nākošā lielā dzīvības valstī - stāvu valstī. Šīs stādijas sākumā zemes vielas attīsta jaunu īpašību - spēju klūt par dzīvības čaulu, tās dzīvības, kurū jau var redzēt mūsu acs. Ķīmiskie elementi savienojas grupās un starp viņām rodas kāda neslēpumaina dzīvība, kas veido no tām protoplāzmu. Zem Otrā Logosa iedarbības protoplāzmā notiek pārveidošanās un viņa ar laiku paliek par stādu valsti /sk. zīm.2/. Pēc ilgiem pārdzīvojumiem un pārveidībām, izaugot un lēni attīstoties veselas Kēdes mūži, stādu valsts pāriet jaunā Kēdēkā dzīvnieku valsts /skat. zīm.3/. Kad pienāks laiks, no dzīvnieku valsts izdalīsies augstākie dzīvnieki, kas spējīgi individuālizēties.

Kad izveidota dzīvnieku grupas dvēsele, kā tas bija izskaitrots iepriekšējā nodalījumā, un kad kāds no dzīvniekiem ir spējīgs individuālizēties, tad sākas Pirmā Logosa darbs. Viņš sūta dalījumu no Sevis - monadi - individuālītātes radīšanai „nepārejošā kermenī”. Cilvēka dvēsele, radīta pēc „Dieva līdzības”, sāk savu evolūciju, kurās uzdevums ir atklāt Dievību sevi, savos tuviniekos - cilvēkos un visā dabas izpausmē, kas norit ap viņu. Fiziskā plānā Pirmā Logosa spēka izpausme ir Kundalini - „Čūskverīdīga Uguna”, kas ved pie nemirstības.

Tagad mēs esam išuma apskatījusi milzīgo Trejādā Logosa darbu, kas jau sen, loti sen ir sācies un tomēr, pēc Upanišādu izteiciena vēl arvien atrudas sākumā. Radītājs, Sargātājs un Postītājs - tas ir Viņš, kas veido, ārda un atkal veido, ar katru stādiju tuvodamies Šava Plāna pilnībai. Ieraudzīt šo Plānu - nozīmē iemantot Svētlaimīgo Aplūkošanu. Strādāt šim Plānam - nozīmē savu nemirstīgo dābu apmainīt pret nemirstību. Nemirstība dzīvē, Mūžība laikā, Dievība cilvēcē - ir ieguvums tam, kurš izprasdams šo Plānu nemītīgi strādā viņa realizēšanai.

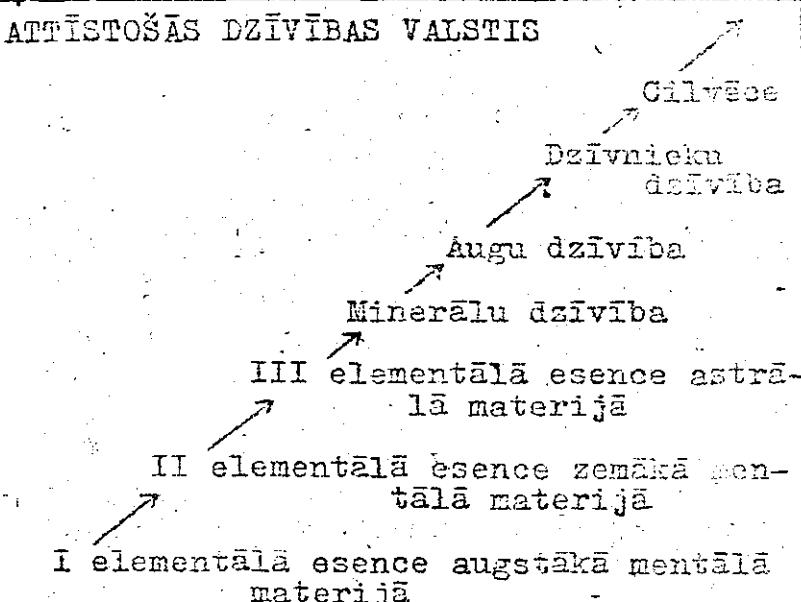
IX

Dzīvības valstis

Kaut gan šolaiku zinātne ir teicami izveidojusi evolūcijas izpratni, viņai tomēr trūkst tā diženuma un plašuma, ko sniedz Teozofija. Sevišķi vārdam „dzīvība” Teozofijā ir dzīla nozīme, jo viņa redz dzīvību netikai cilvēku, dzīvnieku un stādu valstī, kā to saskata tagadējā zinātne, bet arī šķietami mirušā minerālu materijā un neredzamās materijas organismos - somākos par minerāliem un arī augstākos par cilvēku. Zīmējumā 66. mēs i sumā savēkam kopā evolūcionālās dzīvības vilni, kas vedi pie cilvēces. Šī

zīmējuma galīdzinājums ar zīm. 7. rādis, ka ir vēl citas evolūcionālās dzīvības plūmas, kurās, neskaitot cilvēku valstī, iet pa līmeņiem, kas atbilst cilvēcci un pāriet valstis, kas ir augstākais par cilvēku valsti.

66. zīmējums attīstīs uz tām dzīvības formām, kas savā evolūcijas norisē pāriet cilvēcē, kas ir līdzīga mūsējai. Zīmējumā redzams, kā pakāpeniski logo-

Zīm. 66.

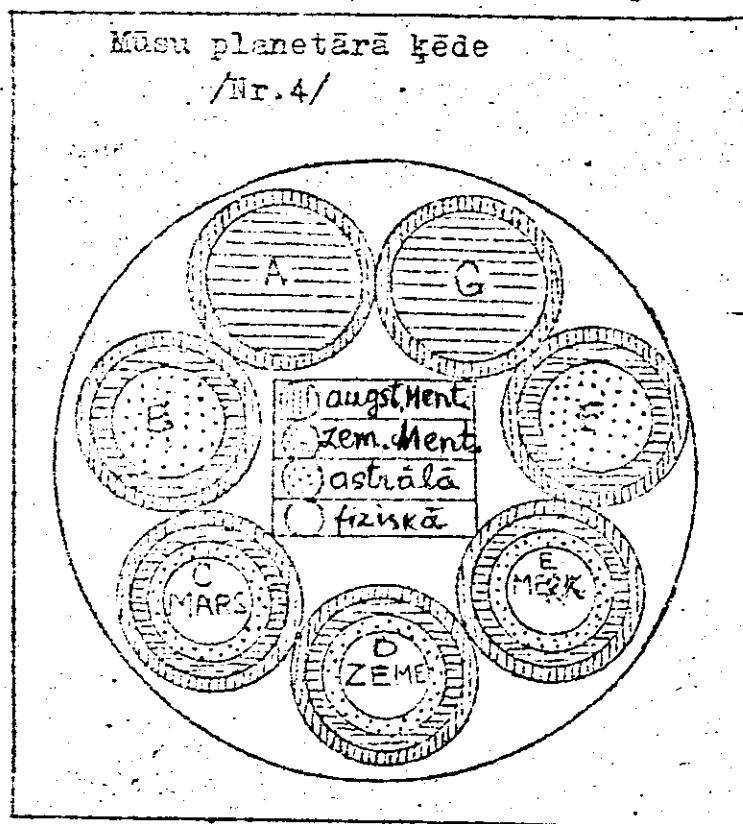
sa dzīvība. Izpaužas vispirms kā trīs Elementālās Esences tipi, un pēc tam, pakāpeniski, kā minerālu, stādu, dzīvnieku dzīvība un cilvēce. Pāreja no vienas pakāpes uz otru bija izskaidrota ie-priekšējā nodalā un zīmējumā 57. bija parādīta pāreja no augstākās dzīvnieku valsts cilvēku valstī. Septīnas evolūcionālās dzīvības stādijas, sākot no pirmās Elementālās Esences līdz cilvēcci, seucas par „Dzīvības Vilni”. Citi dzīvības un apdzīvības veidi arī reprezentē „dzīvības vilkus”, bet skaidrākai izpratnei terminu „Dzīvības Vilnis” pielieto tādām dzīvības formām, kuras cieši saskaņās ar mūsu cilvēci veidošanās un augšanas taisnā līnijā, kā tas parādīts 66. zīmējumā.

Viss šis lielās pārmaiņas prasa milzīgus laika periodus, un katrā starplaiķā evolūcionālais darbs norit pēc iepriekš izstrādāta Plūna. Katrs formas un apdzīvības veids izpaužas evolūcijā tikai viņam holiktā laikā un vienmēr Dievišķo Plūna Darbinieku uzraudzībā. Kuļu uzdevums ir sekot sarežģītam evolūcijas darbam. Šādus laikā periodus vajag sev stādīties priekšā ne tik daudz kā

aizejošus gados, bet gan kā evolūcionalā darba daudzumu, kas darīts, lai izpildītu Plānu.

Otrā nodaļā - „Civilizāciju uzplaukums un pagrimšana” bija norādīts, ka pa visu cilvēces eksistēšanas laiku uz zemes rodas septiņas lielas pamata rases, un katra no tām sadalās septiņas apakšrasēs. Laika periods, kāds nepieciešams tā uzdevuma veikšanai, kas piekrīt septiņam pamata rasēm un viņu septiņam apakšrasēm, tiek nosaukts par „Pasaules Periodu”. Mūsu /cilvēces/ dzīvības vilņa Septiņu valstu evolūcijas schēma ir pilnā darbā visa Pasaules Perioda laikā, un var sacīt ka viņas darbība sākās reizē ar pirmās pamatrases pirmās apakšrases rašanos un beigsies ar septītās pamatrases septīto apakšrasi.

Kad beigsies darbs, kas nozīmēs zināmā Pasaules Periodam, dzīvības vilnis pāries no mūsu Zemes uz citu mūsu saules sistēmas globusu, lai uz tā sāktu savu evolūciju. Uz šī jaunā globusa atjaunosis katra no septiņu dzīvības pakāpju darbībām, sācot no pirmās Elementālēs Esences līdz Cilvēcei un turpināsies viņu tālākā attīstība. Kas attiecas uz cilvēci, tad viņas attīstība iet pa civilizācijas un kultūras ceļu, kas seko viena pēc otras septiņas pamatrasēs un viņu apakšrasēs. Pēc evolūcionalās darbības izbeigšanās uz šī jaunā globusa, dzīvības vilnis pāries uz nākošo un darbs atkal atjaunosis, bet tad jau citos apstākļos, pie kam tiks veikts tas kārtējais uzdevums, kas šim gadījumam nozīmēts Lielā Plānā.

Marss, Zeme un Merkurs.

Tā dzīvības vilņa darbība, pie kura pieder mūsu cilvēce uz zemes, kļūs saprotāma, ja mēs uzmanīgi aplūkosim 67. zīmējumu. Mūsu dzīvības vilņa attīstībai nepieciešamas septiņas saules sistēmas planētas. No tām trīs pieder fiziskām planētām: Zeme, Marss un Merkurs. Pārējās četras ir no tā materijas veida, kas cilvēka acīj nav sarežams. Arī tas rīņo ap Sauli tāpat, kā redzamāms planētas, bet viņu materija ir pārfizišķā sastāva. No šim četrām neredzamām planētām divas - B un F - no zemākas un augstākas astrālās materijas. Pārējās divas - A un G - ir no zemākās mentālās un citiem augstākās materijas veidiem. Katra no tām izplatījumā ir nōdalīta no citām un ir gluži tādas pat nobeigtas planētas, kā

Apskatot to diagrammas daļu, kas rāda mūsu Zemi, redzēsim, ka Zeme sastāv no blīvas fiziskas materijas, un to apņem astrālā un zemākā un augstākā mentālā materija. Pats par sevi ir Sapro-tams, ka katrs augstākais un smalkākais materijas veids iespie-žās blīvākā veidā. Tādā kārtā astrālais apvalks kilometriem iz-platās uz zemes virsmas, bet arī iespiežās zemes iekšienē. Tāpat arī zemākās mentālās materijas apvalks iespiežās astrālā pasaule un arī fiziskā zemē. Astrālais apvalks, kas ietver un iespie-žās zemē - ir mūsu Astrālais Plāns. Zemākā mentālā materija ir zemākās Debesis, bet augstākā mentālā materija - mūsu Augstākās Debesis. Ar visiem šiem plāniem, bez Šaubīm, ir saistīti arī ci-ti augstākie dabas plāni, kurus veido Budhiskā. Atmiskā un aug-stākā materija, kaut arī diagrammā tie nav uzrādīti.

Līdzīgā kārtā arī uz Marsa ir blīva fiziska zeme, astrālais apvalks un divi apvalki no zemākās un augstākās mentālās mate-rijas. Astrālā materija, kas iespiežās blīvajā Marsa planētā, ir Marsa Astrālais Plāns. Marsa Astrālais Plāns stipri atšķirās no mūsu Zemes Astrālā Plāna. Tāpat, kā nav fiziskas satiksmes caur starpplanēšu izplatījumu starp Zemi un Marsu, tā nav arī astrā-lās satiksmes starp Marsa astrālo plānu un mūsu astrālo plānu. Arī Marsam ir savas zemāko un augstāko debesu pasaules. Tas pats ir arī Merkuram.

Planētām B un F nav fizisko kermētu. Tās ir astrālās pla-nētas, bet katrai no tām ir zemākās un augstākās debesis un arī vēl augstāki plāni. Diagrammā redzams, ka planētas A un G sa-stāv no zemākās mentālās materijas, viņām ir arī savs augstā-kais mentālais plāns, budhiskais, atmiskais un vēl augstāki plā-ni, bet tām nav zemāku par zemāko mentālo.

No sacītā izriet, ka mums jāstādās sev priekšā šīs septi-nas planētas: A, B, Marss, Zeme, Merkurs, F un G kā patstāvīgas planētas, pie kam katra no tām riņķo ap Sauli. Tomēr tikai trīs no tām ir fiziskai acij redzamas.

Tagad vispārējos vilcienos mēs varam izprast dzīvības vil-na darbību. Pašlaik dzīvības vilnis darbojas uz Zemes, par cik tas attiecas uz cilvēci, trečā, ceturtā un piektā pamatrāsē, un ir jau sasniedzis piektās pamatrāses sestās apakšrāses sākumu, kas jau parādījies Amerikā un Austrālijā. Vienā laikā ar cilvē-ces evolūciju iet evolūcionālais darbs arī starp dzīvniekiem, stādiem un minerāliem, kā arī trim Elementālās Esences tipiem.

Uz Zemes vēl nav izpildīts piektās pamatrāses septītās apakšrāses uzdevums, un arī sestās un septītās pamatrāses mil-zīgais darbs. Šim rasēm vēl jānāk ar visam vīnu apakšrasēm. Cik simtiem tūkstošu gadu būs vēl vajadzīgs šim darbam, mēs nezinām bet dzīvības vilnis darbs uz Zemes un vīnas augstākās plānos ne-būs veikts, kamēr netiks pabeigts visu nākošo rasu darbs.

Kad septītās pamatrāses septītā apakšrāses teiks savu vārdu evolūcijas darbā, tad uz laiku tiks pārtraukta katra daibība uz Zemes +/. Dzīvības vilnis pārējs uz citu planētu, lai tur sāktu savas attīstības nākošo stādiju. Tā planēta būs Merkurs. Uz Merkura, tāpat kā uz Zemes, dzīvības vilnis turpinās savu darbu pa-

+/- Līdzīgā stāvoklī tagad atrodas Mēness.

kāpēc pēc pakāpes, stādiju pēc stādijas, visās nodalās, sākot ar pirmo Elementālo Esenci līdz Cilvēcei. Cilvēku valstī būs septiņas pamatrases ar viņu apakšrāsēm. Pateicoties savu redzamo un neredzamo ķermēgu uzbūves dažādībai, katra pamatrāse veic kaut kādas jaunas formas, jaunas apziņas izpausmes un darbības attīstību. No sacitā izriet pamatrašu un viņu daudzveidības nepieciešamība.

Pēc tam, kad dzīvības vilnis pabeigs darbu uz Merkura, tas pāries uz nākošo planētu - F. Uz šīs planētas nav fiziskās materijas, kādēļ uz tās, acīmredzot, nevar eksistēt evolūcionejošās dzīvības fiziskās formas. Viņai jāizved sava darbs ar astrālām un vēl smalkākām materijām. Pēc tam, kad dzīvības vilnis pabeigs savu darbību uz planētas F, viņš tiks pārcelts uz planētu G. Tā kā planēta G veidota no zemākās mentālās materijas, visai evolūcijai nepieciešami būs jāiet caur šīs un vēl smalkākas materijas formām. Pabeidzis savu darbu uz planētas G, dzīvības evolūcijas darba turpināšanai pāries uz planētu A. No planētas A viņš pāries uz planētu B, uz kurās evolūcija no jauna atgriezīsies pie astrālām formām. Pabeidzis darbu uz planētas B, dzīvības vilnis pāries uz Marsu, kur atkal viņa darbs no jauna sāksies ar fiziskām formām. Pēc darba izpildīšanas uz Marsa, dzīvības vilnis atkal tiks pārnests uz Zemi, lai šeit sāktu citu evolūcijas stādiju caur jauniem cilvēkiem, kā arī dzīvnieku un stādu valsts tipiem. Izpildījis savu darbu zināmā secībā uz septiņām planētām, dzīvības vilnis noiet zināmu laiku periodu, ko sauc par "Riņķi".

Sini dzīvības vilņa pārejas aprakstā no planētas uz planētu, par viņa izejas punktu bija Zeme, pēc tam ejot caur Merkuru, A, B un Marsu, viņš atkal atgriezās uz Zemi, tādā kārtā nobcidzot "Riņķi". Patiesībā dzīvības vilnis sāk no planētas A, pēc tam pāriet uz planētu B, tālāk uz Marsu, Zemi, Merkuru, F un G. Tā tad mūsu tagadējais dzīvības vilnis jau sen sācis savu pirmo riņķi uz planētas A un ir jau nogājis trīs pilnus Riņķus. Tikai pēc tam viņš sāka ceturtā Riņķa darbu atkal no jauna no planētas A. Pēc tam dzīvības vilnis pārgāja uz B, tālāk uz Marsu un pēc tam uz Zemi, kur tas atrodas arī tagad. Mēs tagad atrodamies uz ceturtās planētas, ceturtā evolūcijas schēmas riņķi. Tas ir taisni pusceljs no mūsu evolūcijas ceļa vispārējās schēmas, jo dzīvības vilnim vēl janobeidz ceturtāis Riņķis, izejot caur Merkuru, F un G, un pēc tam jāispilda visā pilnībā piektais, sestais un septītais Riņķis. Laiks, ko izlieto dzīvības vilnis, lai zināmā kārtībā izietu septiņus pilnus Riņķus, tiek saukts par "Ķēdi".

Septiņas apakšrases	- vienu pamatrasi
" pamatrases	- " pasaules periodu
Septiņi pasaules periodi	- " riņķi
" riņķi	- " ķēdi
Septiņas ķēdes	- " evolūcijas schēmu
" un vairāk evolūcijas schēmas	- mūsu saules sistēmu

Šie fakti apzīmēti zīm.68.
Septiņas apakšrases sastāda pamatrasī. Septiņu pamatrašu evo-

Zīm.68.

Īstojā ilgst vienu Pasaules periodu. Kad dzīvības vilnis pāriet vienas planētas uz otru, Septiņi Pasaules Periodi, uz septiņām

zināmā secībā esošām planētām, sastāda Rīgķi. Septiņi Rīgķi, kuri
jūs dzīvības vilnis katru reizi ir gūjis no planētas uz planētu,
sastāda Kēdi.

Visas dzīvības un visu saules sistēmas formu evolūcijas uz-
devums netiek veikts vienas Kēdes periodā. Pēc Plāna ir jau iec-
priekš noteikts, ka vienas Kēdes darbības laikā, viena dzīvības
valsts sasniegus nākošās augstākās valsts attīstību. Tādā kārtā
tas, kas uz planētas A mūsu Kēdes sākumā bija pirmā Rīgķi dzīvī-
nieku dzīvība, Kēdes beigās sasniedz cilvēces līmeni un sasniegus
savu pilnību uz planētas G septītā Rīgķi. Tāpat arī dzīvība, kas
Kēdes sākumā izpaudās kā stādu dzīvība, Kēdes beigās pārīs jaun-
dzīvnieku dzīvībā. Aplūkojot tagad 66. zīmējumu, redzēsim dzīvi-
bas valstis dažādās evolūcijas pakāpēc. Katra pakāpe prasa vienu
pilnu Kēdi.

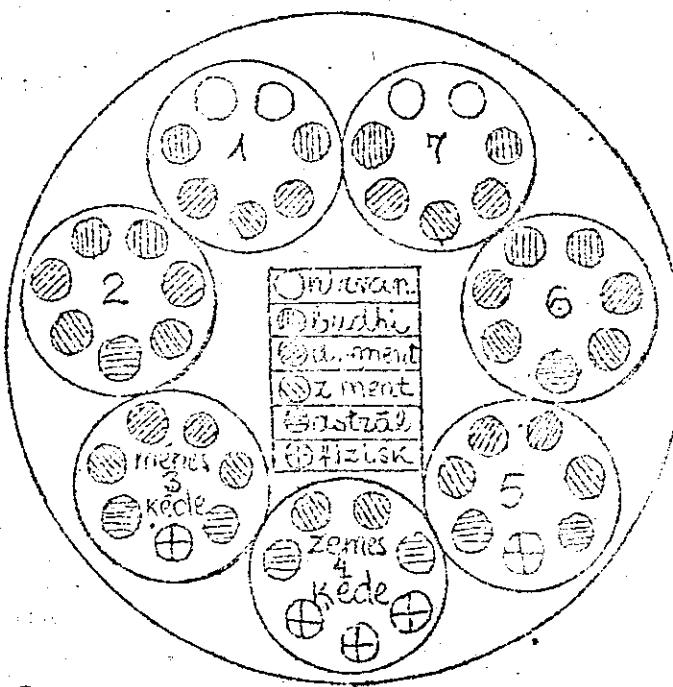
Kad mūsu Kēdes darbs sākās uz planētas A mūsu pirmā Rīgķi
tas izpaudās visās septīnās valstīs, sākot no pirmās Elementālōs
Esences līdz pat cilvēcei. Kur gan cilvēces sasniedza savas cil-
vēcīgās īpatnības, bet dzīvnieku dzīvība savas dzīvīlēku īpatnī-
bas, lai uzsāktu savu evolūciju šini Kēdē ar Šodām īpatnībām tas
to noskaidrotu, aplūko-

sim 69. zīmējumu. Mēs re-
dzam Zēges Kēdi ceturtā
Rīgķi. Še Rīgķi miniatū-
rū redzam 67. zīmējumā, ka
arī redzam Marci, Zēni un
Merku - kālītu īumbu
veidā. Turpreti planētas E un F zīmētās kā sastā-
vošas no astrālās materi-
rijas, bet planētas A un
G no zemākā mentālā plā-
na materijas. Pirms cetur-
tā Kēdes mēs redzim tie-
šo Kēdi, kas diagrammā ap-
zīmējās "Mēness Kēdi".
Mēnes Kēdi mēs redzam
septīnus globusus, no ku-
riem tikai viens ir no
fiziskās materijas, bet
divi no astrālās, divi no
zemākās mentālās un divi
no magistralēs mentālās ma-
terijas.

Mūsu dzīvības vil-
nis, pirms nokļūšanas uz
Zemes Kēdi, neskaitāmūs
gadu tūkstošus darbojās
kā Mēness Kēdes dzīvība.
Uz Mēness Kēdes dzīvības
vilnis parādījās par vienu stādiju agrāk, nekā uz Zemes Kēdes. Un
tas nozīmē, ka Zemes Kēdes cilvēce bija dzīvnieku valsts Mēness
Kēdē. Mūsu Zemes Kēdes tagadējā dzīvnieku valsts bija Mēness Kē-
des stādu valsts. Tāpat arī visas pārējās Mēness Kēdes dzīvības

VIENA EVOLŪCIJAS SCHĒMA

Septiņas Kēdes

Zīm.69.

vilnis parādījās par vienu stādiju agrāk, nekā uz Zemes Kēdes. Un
tas nozīmē, ka Zemes Kēdes cilvēce bija dzīvnieku valsts Mēness
Kēdē. Mūsu Zemes Kēdes tagadējā dzīvnieku valsts bija Mēness Kē-
des stādu valsts. Tāpat arī visas pārējās Mēness Kēdes dzīvības

valstis bija par vienu pakāpi zemākas, nekā attiecīga Zemes Ķēdes dzīvības valsts. Gluži tāpat savā laikā dzīvības valstis nolikuva uz Mēness Ķēdi no kādas vēl agrākas Ķēdes.

Diagrammas otrā ķēdē redzams, ka tai nav bijis fiziskas planētas. Tā sastāvēja no vienas astrālās, divām zemākā mentāla, divām augstākā mentāla un divām Budhiskā plāna materijas planētām. Šīs otrā ķēdē katras dzīvības valsts bija taisni par vienu dzīvības izpaudēs līmeni zemāk, nekā tas bija uz Mēness Ķēdes. Tādā kārtā tas, kas Mēness Ķēde bija dzīvnieku valsts, otrā ķēdē bija stādu valsts. Pati otrā ķēde smēla savu dzīvību no iepriekšējās pirmās ķēdes. Viņā ir tikai viena zemākās mentālās materijas planēta, divas no augstākās mentālās, divas no budhiskās un nirvaniskās materijas. Pirmās ķēdes dzīvības valsts bija par vienu pakāpi zemākas, nekā tās bija otrā ķēde. Sekojot evolūcijas virzienam mērā novākšim pie slēdzienā, ka tas, kas sācies uz pirmās ķēdes kā minerālu valsts, otrā ķēdē parādījās kā stādu valsts, trešā - Mēness Ķēde - kā dzīvnieku valsts, bet ceturtā - mūsu tagadējā Zemes dzīves ķēde - izpaudās kā cilvēce.

Kad septītā rīnķa beigās nobeigsies mūsu Zemes Ķēdes darbs, katra attīstošās dzīvības valsts pacelsies par vienu pakāpi augstāk. Tagadējīc dzīvnieki mūsu ķēdes beigās pacelsies līdz cilvēces līmenim, bet tagadējā stādu dzīvība pāries dzīvnieku valsti. Mūsu cilvēce pacelsies uz pārcilvēku pakāpi.

Piekta ķēde būs līdzīga trešai ķēdei pēc tās planētu dabas. Tāpat kā trešā ķēdē bija tikai viena fiziskā planēta, tāpat arī piektā ķēdē būs tikai viena fiziska planēta, divas astrālas, divas zemākā mentāla un divas augstākā mentāla materijas planētas. Sestā un septītās ķēdes planētu sastāvs ir tāds, kā tas parādīja diagramma.

Pirmais, otrs un trešās ķēdes uzdevums tagad ir veikts un viņu planētas sairušas, izņemot tikai vienu trešās ķēdes fizisko planētu, kas pālikusi par mūsu Mēnesi un griežās ap Zemi. Uz Mēness nekas no dzīvības vilņa nav atlicies. Pēc būtības Mēness ir mirusi planēta, kas lēni tuvojas savai sairšanai. Tagad evolūcija atrodas tieši septīnu ķēžu vidū, jo mūsu tagadējā ķēde ir ceturtā un šīs ceturtā ķēdē mēs esam ceturtā rīnķa ceturtā planēta.

Kad zemes ķēdes uzdevums būs izpildīts, evolūcijonējošās dzīvības darbs noritēs nākošās piektās ķēdes valstis. Šīs ķēdē būs tikai viena fiziska planēta, kas izveidosies pateicoties Asteroidu sagrupēšanai vienā planētarā masā. Sie Asteroidi tagad izveido mazu planētu gredzenu starp Marsu un Jupiteru. Līdz tam laikam, kad Asteroidi savienosies vienā planētā un klūs par dzīvības vilņa evolūcijas centru, Zemes Ķēdes uzdevums būs veikts un tagadējā Zeme paliks par mirušu planētu, jo dzīvības vilnis to atstās. Viņas apmērs samazināsies pateicoties šķidruma un gāzu zaudēšanai. Pēc tam viņu pievilks jaunās ķēdes fiziskā planēta un Zeme viņai sekos kā līdztečis.

Mūsu tagadējā dzīvnieku valsts piektā ķēdē uzsāks darbību kā cilvēce. Mūsu stādu valsts tad klūs par dzīvnieku valsti. Arī nākošās, sestās un septītās ķēdes uzdevums tiks veikts tādā pat veidā. Katrā nākošā ķēdē dzīvība attistās no vienas valsts nākošā, kas augstāka par to.

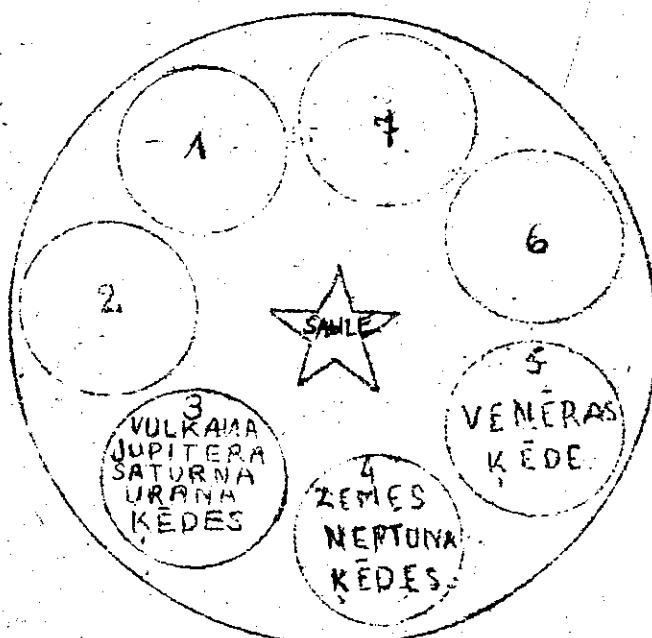
Zinamū secībā izpildīts septiņu kēžu uzdevumu noslēgums ir "Evolūcijas Schēmu". Tādu schēmu ir pavisam kopīga. Kuras kēdes darbu vada Planētārais Logoss, pat vēl vairīk - katra schēma ir Viņa varenās Dzīvības izpausme, bet Viņa Schēmas septinas kēdes ir it kā šīs Dzīvības pakāpeniski, zināmā secībā sekojoši iemiesojumi. Tādā kārtā katram no septiņiem Planētāriem Logosiem ir viena Evolūcijas Schēma, kuru Viņš attīsta un vada. Katrā Schēmā ir ieslēgtas septiņas kēdes un katrā kēde sastāv no septiņām dažādām planētām /globusiem/.

Tagad saules sistēmā ir septiņas evolūcijas schēmas un katrā no tām ir zināmas attīstības pakāpes fiziska planēta. Šo septiņu atsevišķo kēžu attīstības pakāpe attēlotā 70. simējumā. Vul-

kāna, Jupitera, Saturnu un Urāna evolūcijas schēmas ir par vienu kēdi zemāk, nekā Zemes evolūcijas schēma. Nepāmīja evolūcijas schēma, līdzīgi Zemes schēmai atrodas ceturtā kēdē. Turpretim Veneras evolūcijas schēma ir zemes schēmai priekšā par vienu kēdi. Ja nemēra kā tāni laikā, kad uz fiziskās planētas, pateicoties augstai temperatūrai un spiedienam, nevar attīstīties organizma dzīvība, Līdzīga mūsu Zemes dzīvībai, tur būtēt norit dažādi nefiziskās evolūcijas veidi, kas spēj veikt savu darbu planētas astrālā plānā.

Ieverojot to, ka Veneras schēma ir par vienu kēdi Zemei priekšā, Veneras viedusmēra cilvēce tuvojas Adeptu līmenim. Tādēļ Veneras Adepti nāca palīgē. Zemes kēdes iemītniekiem kēdes sākumā kā Vadoni, Manu, Buddhas, Kogani, ka arī citi Lielie evolūcijas Vadoni. Tāpat arī Zemes cilvēki sasniedz Adeptu stāvokli Zemes kēdes beigās un ja viņi vēlēsies, varēs uzsākt palīdzību evolūcijas darbā pārējās četrās schēmās, t.i. Vulkāna, Saturna, Jupitera un Urāna.

Kad cilvēks nobeidz savas evolūcijas iepriekš noliktu uzdevumu, viņš sasniedz Gudrības Skolotāja pakāpi. Normālai Lēnā evolūcijas gaitā, cilvēks šo pakāpi sasniedz nācu kēdes septītā Rīnka beigās. Cilvēks var savu evolūciju pādzināt un sasniedz Adepta pakāpi daudz ātrāk. Pēc Adepta pakāpes sasniedzšanas un visas tās pieredzes iegūšanas, kuru zināma kēde var viņam sniegt, viņa priekšū atvērsies septiņi celi, pa kuriem viņš var turpināt savu pilnveidošanos un attīstīt savu nākošo darbību. Šis septiņas iespējamības attēlotas diagrammā, 71. simējumā.

Zīm. 70.

mes kēdes iemītniekiem kēdes sākumā kā Vadoni, Manu, Buddhas, Kogani, ka arī citi Lielie evolūcijas Vadoni. Tāpat arī Zemes cilvēki sasniedz Adeptu stāvokli Zemes kēdes beigās un ja viņi vēlēsies, varēs uzsākt palīdzību evolūcijas darbā pārējās četrās schēmās, t.i. Vulkāna, Saturna, Jupitera un Urāna.

PILNIGĀ CILVĒKA SEPTIŅAS IZVĒLES.

1. Palikt pie cilvēces kā Hierarchijas loceklis.
2. Palikt pie cilvēces kā Nirmanakaja.
3. Pievienoties Dēvām jeb Engelu pulkiem.
4. Pievienoties „Logosa Štābam”.
5. Piedalīties nākošās kēdes darbā.
6. Ieiet Nirvānā.
7. Ieiet Nirvānā.

Zīm.71.

zu, kaut gan Adeptam vispār fiziskie iemiesojumi vairs nav vajadzīgi. Citi Adepti, kuri nevēlās ieņemt vienu vai otru Hierarchijas posteri, tomēr paliek pie cilvēces un dzīvo neredzamās pasauļa īstā „Nirmanakaja”. Šādos eksistences apstākļos viņi rada milzīgus gara spēkus, kuru krājumi tiek nodoti Hierarchijas locekliem cilvēces tālākā progresā veicināšanai. Trešais Adeptu tips pāriet Dēvu valstī, Engelu pulkos, lai strādātu, kaut arī netieši, kopā ar cilvēci, vai arī izpildītu Engelu dažādo pakāpju darbu citās saules sistēmas daļās, ne uz Zemes kēdes. Vēl cits Adeptu tips pievienojas „Logosa Korpusa Štābam”, gatavojoties darbam ikviendā saules sistēmas daļā, uz kurieni viņu varētu nosūtīt. Ziņāms Adeptu skaits uzsāks sagatavošanas darbus, kādi ir nepieciešami piektās kēdes pamatu likšanai. Sestais un septītais Adeptu tips ieies garīgās evolūcijas un darbības fāzē, kas mūsu apziņai nav aptverama un techniski tiek saukta par „Nirvānu”. Viņi nav padoti kādai „iznīcībai”, jo Nirvāna nav nebūtība, bet gan intensīva eksistence. Viņi dod savu brīnišķīgo ieguldījumu Lielajā Plānā, kaut arī mums neizprotamā celā, jo pateicoties mūsu organizācijas apziņas aprobežotībai augstākas kārtības norišu attēlošanai mums nav vajadzīgo vārdu.

Viss aprakstītais evolūcijas process ilgst miljoniem gadu, un ar savu diženumu iet pāri mūsu iztēles iespējamībām. Uz katras evolūcijas procesa pakāpes izpaužās arvien lielāks spēks. Katrā riņķa stādu valsts pēc savas attīstības ir augstāka, nekā iepriekšējā riņķa stādu valsts, un katrā nākošā riņķi tā klūs ar vien pilnīgāku. Cik nesalīdzināmi pilnīgāki ir mūsu tagadējie koiki, augi un krūmi ar viņu lapu dažādību un brīnišķīgiem žiediem par pirmsplūdu laikmeta mežiem un milzīgām papardēm. Tāpat arī mūsu putni ar savu krāšņu spalvu apvalku, kustīgumu un jautro dzīvi ir daudz pilnīgāki par saviem tālajiem senčiem. Nākošos riņķos un kēdes dzīvnieku valsts klūs vēl pilnīgāka, salīdzinot ar tagadējo. Pat neredzamais atoms riņķi pēc riņķa, kēdi pēc kēdes arvienu progresē. Visa dzīvība pastāvīgi aug, arvien vairāk sevi izpaužot un veidojot savas iespējamības. Tāpat arī cilvēka dzīve pastāvīgi mainās un kļūst arvienu pilnīgāku, tuvojoties savam pilnīgumam.

Visi septiņi ceļi ir vienvērtīgi. Neviens no tiem nav nedz labāks, nedz sliktāks par otru. Katrs Adepts izvēlēsies savu ceļu atkarībā no sava temperamenta un Lielā Plāna vajadzībām. Mazākums no lomjā sagatavoties, lai kļūtu par Manu, Buddhām, Koganiem un citiem Hierarchijas pārstāvjiem, kas vada dabas valstu evolūciju uz planētas.

Sāda izvēle prasa pastāvīgu fizisku iemiesoju-

X

Materijas un spēka evolūcija.

Cilvēki ir parāduši šķirot saprātu un materiju. Saprāts vieniem nozīmē garīgu īpašību, turpretī materija ir nedzīva, bez gara, substance, pretēja saprātam. Kad mēs sākam izprast, ka abi, kā saprāts, tā arī materija, nav nekas vairāk kā Logosa izprausme un atklāsme, tad mūsu uzskats mainās. Tad mēs redzēm, ka materija nav mazak dievišķigāka par saprātu un daīluma un dzīļonuma izprausmi dod ne tikai gēnija prāts, bet arī tā materijas dalīja, kas veido kristallu. Kā aiz saprāta, tā arī aiz materijas novēsionus varenā Darītāja darbs. Šis Darītājs vēlās, lai viss attīstītos un pilnveidotos. Viņš pārrauga un vada ievienu attīstības pakāpi. Kā Viņa materijas sastāva pētišana, tā arī Viņa Saprāta izpratne noved mūs pie Viņa Dabas apjēgšanas. Šī Daba ir mūžīgi apburoša, viņas materija atspogulo Viņa Gudribu. Spēku un Daīlumu.

Lai apjēgtū Logosa Dzīvi kā materiju Teozofijas līgumismojumā, iepriekš no skaidrošim tagadējās zinātnes uzskatum par materiju. Zinātnisko faktu izpratne palīdzēs radīt stipru pamatu viņu dzīļakai izpratnei, raugoties no Teozofijas viedokļa. Materija, kas veido mūsu apkārtējo pasauli, sastov no dažādām substancēm, ar kurām mēs esam vairāk vai mazāk pazīstami. Zeme, uši kuras mēs stāvam, ir cieta. Ūdens, ko mēs dzēram, ir ēļķidrs. Gaiss, ko mēs ieelpojam, ir gāzveidīgs. Mūsu mājas, darbi riki, iekārtu ir par gatavoti no dažādiem materijas veidiem, piemēram - māliem, koka, metalliem u.c. Tāpat materija, lai gan citāda veida, atradas arī mūsu ķermenēs, apkārtējos cilvēkos, dzīvniekos un visā „dzīvā”, kas mit uz mūsu planētas.

Šo materiju mēs pazīstam vai nu kā cietu, piemēram - koks vai dzelzs, vai kā šķidru, piemēram - ūdens, vai arī kā gāzveidīgu, piemēram - atmosfaira. Materija eksistē vēl daudzos, arī mums nezināmos veidos. Lai arī cik niecīgs būtu mūsu pasaules priekšmetu sastāvs, visi šie priekšmeti pēc būtības sastāv no dažām pamatsubstancēm. Šīs pamatsubstances tiek sauktas par ķīmiskiem elementiem. Zinātnē pazīst šādus elementus: aluminijs, antimons ar gons, arsens, barijs, bismuts, bors, broms, kadmijs, cēzījs, kalcijs, ogli, radis, chlors, chromejs, kobalts, kolombijs, varš, disprozijs, erbijs, gēcijs, zelts, hēlijs, holmijs, ūdeņradis, indijs, jods, iridijs, dzelzs, kriptons, lantans, svīns, litijs, lutēcijs, magnijs, mangans, dzīvsukriptons, molibdens, neodimijs, neons, nikels, nitrons /rādijs emanācija/ drabs, osnijs, skābeklis, palladijs, fosfors, platīna, kalījs, praseodimijs, rādijs, rodijs, rubidijs, rutenijs, samarijs, skandījs, sezerodijs, talijs, torijs, tullijs, alva, titāns, volframs, urans, vanadijs, bijs, tallijs, torijs, tullijs, alva, titāns, volframs, urans, vanadijs. Papildus ksenons, itterbijs, neo-itterbijs, trijs, cinks, cirkonijs. Parādījot elementu ato- mu svaru u.t.t., šādi elementi: okultums, meta-neons, meta-argons, meta-kriptons, meta-ksenons, samarijs A, trīs starpperiodu elemen-

*Jānis Matīsis
Otrais mūsu zinātnes pamatsubstance*

elements, kas atrodas starp rādiju un toriju, laikam aktinums.

Katrs ķīmisks elements eksistē "atomu" stāvoklī. Sei vārdū "atoms" lietosim ķīmiskā, nevis teozofiskā izpratnē. Tā, piemēram, garšas sēra būs sēra "atomu" agregāts, pie kam šo atomu nevar tālak sadalīt. Tas pats ir attiecīnāms uz visu elementu atomiem. Patiesībā "elementa atomu var uzskatīt kā substanci, kurās dalījas satur kopā spēks, kās pārsniedz visus mums zināmos spēkus", tā izteicās Mellors.

Visi zinātie ķīmiskie elementi iedalās divās galvenās grupās: metalli un nemetallī. Metalliskie elementi: Aluminijs, mangāns, kalcijs u.c. Nemetalloiskie: bors, skābeklis, chlors u.c. Metalli savienojumos ar skābekli un ūdeņraži dod "sālus", nemetalli savienojumos ar tiem pašiem diviem elementiem dod "skābes". Metalli labi vada siltumu un elektrisko strāvu, turpretim nemetalli ir vāji vadītāji. Ir vēl trešā elementu grupa, piemēram - arzenijs, antimons u.c., kurus sauc par metalloidiem, jo tiei piemīt kā metaļi, tā arī nemetallu īpašības.

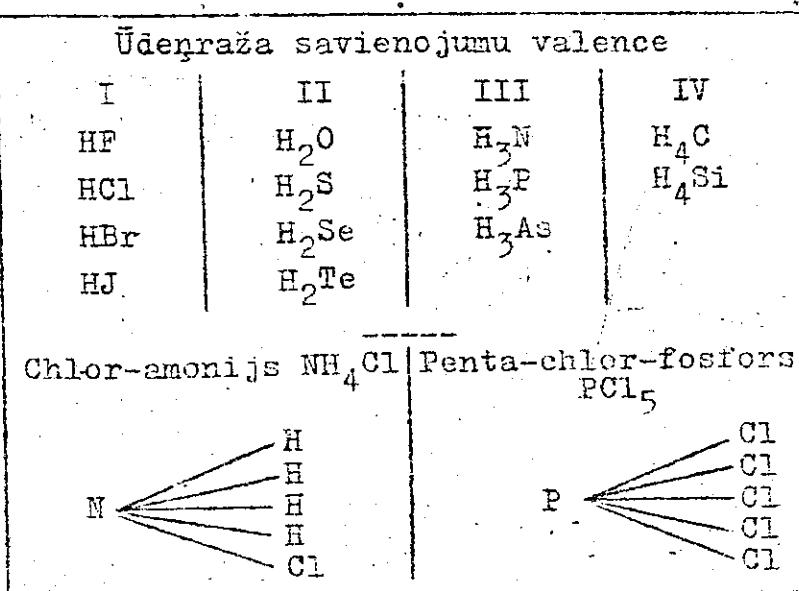
H - ūdeņražis	Na - natrijs	Al - aluminijs
C - oglēklis	Cl - chlors	Fe - dzelzs
N - slāpeklis	K - kalijjs	P - fosfors
O - skābeklis	S - sērs	Ca - kalcijs
H_2O - ūdens	C_2H_6O - alkohols	sērskābais sāls /Al un K/ $ALK/SO_4^{2-} + 12 H_2O$
NaCl - sāls	$C_6H_{12}O_6$ - niedru cukurs	
Olbaltums	$C_{204}H_{322}N_{52}O_{66}S_2$	
Hemoglobin	$C_{712}H_{1130}N_{214}FeS_2O_{425}$	
Protoplazma	H.C.N.O.P.Cl.Na.K.Ca.Mg.Fe	

Zīm.72.

72.zīmējuma pirmā nodalījumā uzskaitīti 12 elementi, kā arī pievesti viņu ķīmiskie apzīmējumi. Otrā un trešā nodalījumā parādīta, kā pirmatnējie elementi, savienojoties savā starpā, rada jaunas substances. Tā divas ūdeņraža dalījas savienojoties ar vienu skābekļa dalīgu rada vienu ūdens dalīnu. Viena natrija dalīja savienojoties ar vienu chlora dalīju dod vienu sāls dalīju. Iādo kārtā tiek savienoti viens elements ar otru un pat vairāki kopā, lai radītu neskaitāmus organiskus savienojumus, kas sastāda mūsu pasaulli. Savienojumu dažādība ir tik liela, ka vienas alkohola dalījas radišanai vajadzīgi tikai 2 atomi oglēkļa, 6 atomi ūdeņraža un 1 atoms skābekļa, turpretī vienas hemoglobina /asins krāsvielas/ dalījas radišanai vajadzīgi 712 atomi oglēkļa, 1130 atomu ūdeņraža, 214 atomu slāpekļa, 1 atoms dzelzs, 2 atoms sēra un 425 atoms skābekļa.

Protoplazma, pirmatnējā dzīvā substance, no kurās tiek radītas ēnuļas, sastāv no ūdeņraža, oglēkļa, slāpekļa, skābekļa, sēra, fosfora, chlora, natrija, kalija, kalcija, magnija un dzelzs, kādās ir ti proporcijās - vēl nav skaidri zināms.

Var teikt, ka ķīmiskie elementi ir kīcēļi, no kuriem tiek celta mūsu pasaule. Tie netikai savienojas savā starpā, ar maz izņēmumiem, bet pati šī savienošanās notiek pateicoties zināmām īpašībām, kas piemīt katram elementam. Šādu tiekšanos un savienošanos sauc par valenci /sk.zīm.73./. Aplūkojot zinājuma pirmo aili redzam, ka viens atoms fluora vai chlora, broma vai joda, sa savienojas ar vienu atomu ūdeņražā. Turpretim vien atoms skābekļa, sēra, seltīna vai tēlūra savienojas ar diviem ūdeņražā atomiem /sk. zīm.73./. Slāpeklis, fosfors un arsens savām kombinācijām nem trīs ūdeņražā atomus, bet oglekļa un silicija atoms prasa četrus ūdeņražā atomus, skat. zīmējuma trešo un ceturtā aili.

Zīm.73.

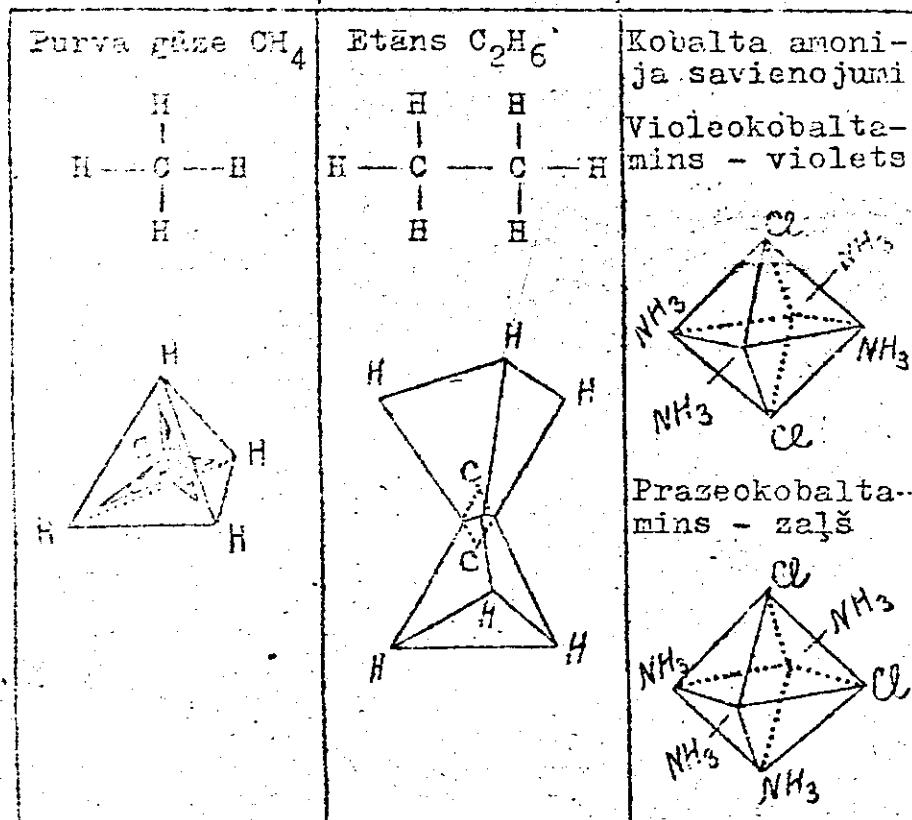
divi gadījumi, kad viens kāda elementa atoms savienojas ar pieciem kāda cita elementa atomiem. Chlor-amonijs sastāv no viena slāpekļa atoma, četriem ūdeņražā atomiem un viena chlora atoma, tādēļ ķīmija māca, ka slāpeklis, kas šeit būs piecvērtīgs elements, it kā atbrīvo no sevis piecos virzienos savu neapmierināto savienošanās tieksmi, kas arī tiek apmierināta savienošanas ar četriem ūdeņražā un vienu chlora atomu. Penta-chlor-fosfors - otrs elementa piecvērtības gadījums.

Ķīmija norāda mums uz vēl vienu interesantu faktu. Kad ķīmiskie elementi savienojas, tie vienmēr rada geometriskas figuras. Šis fakts attēlots 74.zīmējumā. Purva gāze sastāv no viena oglekļa atomā un četriem ūdeņražā atomiem. Lekķulē domā, ka pieci atomi izplatījumā ieņem tādu stāvokli, kāds norādīts 74. zīmējumā, kur oglekļa atoms atrodas tetraedra vidū, bet četri ūdeņražā atomi - viņa četros stūros. Kāda cita gāze, ko sauc par etānu, sastāv no diviem oglekļa atomiem un sešiem ūdeņražā atomiem. Domā, ka viņas astoņi atomi novietoti šādi: divu tetraedru koni viens otru savstarpēji caurirst, pie kam jo konu virzienā atrodas pa vienam oglekļa atomam, bet seši ūdeņražā atomi novietoti abu pamatu trijos stūros.

Šādas geometriskas izbūves tālāku ilustrāciju mēs sastopam kobalta, violecko-kobaltamina un prozeoko-kobaltamina amonijs savienojumos. Pirmais savienojums pieņem violetu krāsu, pēdējais - zaļu. Abi satur divus chlora atomus ar četrām amonijs daļiņām, pie kām katras no tām sastāv no viena slāpekļa atoma un trim ūdeņražā atomiem. Domāja, ka krāsu dažādība ir atkarīga no divu chlora atomu atrašanās vietas astoņstūri. Ja divi chlora atomi atrodas asto-

73.zīmējuma lejas daļā ir attēloti

oījā pretējās virsotnēs, kobalta savienojums būs violetēs. Ja abi chlore atori atrodas astoņstūra vienas šķautnes abās pusēs, rodas zaļa krūsa /skat. 74.zīmējuma trešo aili.

zīm.74.

jas parallēli magnētiskā spēka līnijām - paramagnētiskie, citi, turpretī, novietojas zem taisna leņķa - diamagnētiskie.

3/ Elementi ir vai nu pozitīvi elektrizēti, vai arī negatīvi.

4/ Elementiem piemīt zināma vērtība jeb valence, t.i. sevišķi ievērojama tieksme savienoties ar ūdeņradi, piē kam pievienoto ūdeņraža atomu skaits ir atkarīgs no elementa.

Jā visus elementus novietojam pēc kārtas, atkarībā no viņu atomu svara, tad klūst skaidrs, ka visi tie grupējas dabīgā kārtā pēc to valences un magnētiskām un elektriskām īpatnībām. Šādu elementu grupēšanas veidu sauc par "Periodisko likumu". Ir vairāki posmēji šī periodiskā likuma attēlošanai. Liekas, ka vislabākais būs sera Viljama Kruksa pagēmiens, kas attēlots 75. zīmējumā. Visi elementi atzīmēti sava svara kārtibā uz līnijas, kas attēlo turpu-šurpu šūpojošos pendeli. Visvieglākais elements - ūdeņrādis, uzsāk pendela vēzienu, bet vissmagākais elements, kādu mēs pagaidām zinām - urāns, nobeidz to. No apakšas uz augšu iet viena vidējā līnija un vēl četras katrā pusē. Vidējā perpendikulārā līnija apzīmē valenci, kas līdzinas 0, un arī "starpperiodes". Četras sānu līnijas, kas atrodas vidus līnijas abās pusēs, apzīmē valences kārtibū - 1, 2, 3 un 4. Tagad, novietojot elementus viņu atomu svaru kārtibā pendela līnijas un devīgu vertikālu līniju krustpunktos noskaidrosies, ar maziem izņēmumiem, sekotājais:

Ķīmiskiem elementiem piemīt noteiktas īpašības, kurās var izteikt sādi:

1/Katram elementam ir savs īpatrijējs svars un nav divu elementu ar vienādu svaru. Nosi likuma ir attārasts tikai viens izņēmums: Meta-Kalons un laikam gan arī tullijs, ar vienu un to pašu svaru = 3096 "pirmatnējie fiziskie atomi", jeb 172, turpretim $\text{H} = 1$.

2/Elementi ir paramagnētiski un diamagnētiski, t.i. kad tie noklūst zem magnētiskā spēka iespāida, daži elementi novieto-

Periodiskais likums

V. Kruks

PARAMAGNETISKIE				DIAMAGNETISKIE			
4-valentīgi	3-val.	2-val.	1-val.	1-val.	2-val.	3-val.	4-valentīgi
			Valence = 0. un starpperiodi- skie	Helijss Litijs Litijss Neans Natrijs Magnijs Aluminijss			
+ 216 Oglekl.	Bors. 200	Glicijs 164	Litijs 127	Neans 350	Natrijs 410 +	Magnijs 422 +	
Slāpekl. 216 -	Skābekl. 290 -	Flors 340 -	Argon 402	Mētaar Kalijs 701	Chlorss 639	Cārs 570	Fosforss 556 -
792 Skand.	M-A756	714 A	Kalcijss 720	Kalijs gons 701	Chlorss 639	Cārs 570	SIL fors cijs 520
titanc.				Nikels Mangars 1064	Dzelzs 1005	Cinks 1170	Gallijojs 260
864 Vanadijs 918	Kroms 936		Kobalts 1454		Varē 1159		
Itrijs 1606	Stroncs 1568	Rubid. 1550	Kriptons 1506		Broms 1422	Selens 1350	Germanijs 1300
Cirkonijs 1624	Kolumbijs 1719	Molibdēns 1746	Pallad. 1504	Ruten 1848	1945	2016	2051
Lantans 2482	2455	Bārijss Cēzijss 2375	Asenon 1876	Rodijs 1876	Sidr 1945	Kadmijojs Kadmijs Indijojs	
Cērijs 2511	Praseodims 2527	Neo-dims 2575	Sama- rijs 2640	Jods 2287	Tel-lars 2223	Anti- mons 2169	Alva 2124
			Iter- bijs Tantāls 3279	* Gado- terbijs 2671 2645 2737 2702 Talijs Iridijs Osnijs 3546		Erbis 2979	Disprosijs 2916
				Platin A. 3486 B. 3514	Zelts Dzīvsidr. 3576		
Torijs 4187		Rādijs 4087			Tallijs 3678		Svins 3727
			Urānijs 4267				Bismuts 3753

Vēl neatrastie elementi

* Elementi, kas pirmo reizi atklāti ar gaišredzības palīdzību

1/ Uz vidējās līnijas atrodas inertās gāzes, kuru raksturīgā īpašība ir tā, ka viņas nesavienojas ne ar kādiem citiem elementiem un tāpēc viņu valence ir 0.

2/ Uz tās pašas līnijas ar pareiziem intervāliem, t.i. pēc viena pilna pondeļa gājiens, atrodas „starpperiodeskie” elementi

3/ Visi elementi, kas atrodas pa labi no vidus līnijas, ir diamagnētiski, pa kreisi - paramagnētiski.

4/ Elementi grupējas zināmā valences kārtībā. Sākot no ikviens elementa, kura valence ir 0, nākošā smagākā elementa valence būs 1, tālak 2, pēc tam 3 un beidzot 4. Tad valende pamazinas un pie nākošiem elementiem būs 3, pēc tam 2 un beidzot 1. Nākošā elementa valence atkal ir 0.

5/ Pondeļa vēzienā no vidus līnijas pa labi visi elementi ir elektro-positivi, atpakalgājiens - elektronegatīvi.

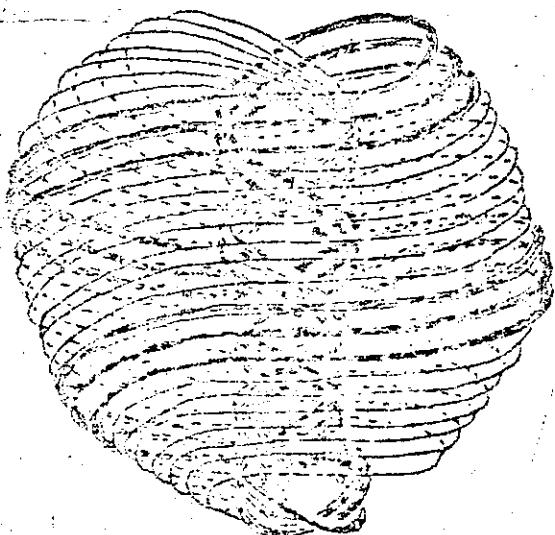
Jau 1887.gadā Kruks izteica domas, ka ķīmiskie elementi kosmēsā rodas viens pēc otra, pie kam viņu īpašības mainās atkarībā no spēkiem, kas uz tiem iedarbojas. Viņš attēloja ainu, kā elementi rodas no mūžīgās substances, kuru viņš nosauca par „protienu”. Kruksa diagramma ar maziem grozījumiem attēlotā 75.zīmējumā. Ievērojamākais pārgrozījums ir tas, ka katrs elements tiek apzīmēts nevis pēc ķīmijā pieņemtā svara, bet gan pēc „skaita-svāra” t.i. atkarībā no tā, cik viņā atrodas pirmatnējo fizisko atomu. Bez tam pievesti daži elementi, kas atrasti pēc 1887.gada.

Tagad iegaumēsim, ka elementu atomi nav sagrupēti jeb saņietoti „gadijuma” pēc. Pasaules uzbūve ir Dievišķīgā Veidotāja labi pārdomāts darbs. Viņš vada un pārrauga ikvienu soli pasauļes celtniecībā un atomi traucas uz savienošanos vai sadališanos VIŅA Gribas vadīti.

Logosa materijas veidošanas darba pirmā stādija tika aprakstīta VIII nodaļā un aprādīta 62., 63. un 64.zīmējumā. Slepēnā Dokirinā teikts, ka no *k o i l o n a*, mūžīgās substances, „Fonāts veido caurumus izplatījumā”. Pēc tam šos tukšumus, kas tagad pildīti ar LOGOSA Apziņu, VIŅŠ sagriež spirālēs. Kad fiziskā atoma veidošanas procesā rodas sestās kārtības spirāles, Viņš tās savij trijās parallēlās sērijās, kā tas parādīts 76.zīmējumā. Šīs

figuras cilpas tiek savītas no labās uz kreiso, lai radītu pozitīvo atomu /teozofiskā nozīmē/, un no kreisās uz labo, lai radītu negatīvo atomu. Kautkādā noslēpumainā veidā šīs trīs cilpas tiek pielādētas ar trim energijas veidiem, kas piemīt Trejādam Logosam. Pēc tam seko Trīsvienīgā Logosa septiņi iemiesojumi, Septiņi Planētārie Logosi, kas savij septiņas parallēlas cilpas, lai pabeigtu fizisko atomu. Kara no šīm septiņam mazākām cilpām, zem gaismas un skaņas iespaida, izstaro vienu saules spektra krāsu un izdod vienu no septiņām dabīgās gammas skaņām, bet caur tiem - Planētārā Logosa specifisko iespaidu. Atoms, pēc nobeigšanas, ir tāds, kā 77. un 78.zīmējumā attēlots.

Zīmējumos attēloti pozitīvais un negatīvais atoms. Kāds parādības tam aizmirst, ka atoms nav substance, bet substance noliekumus.

Zīm. 77.

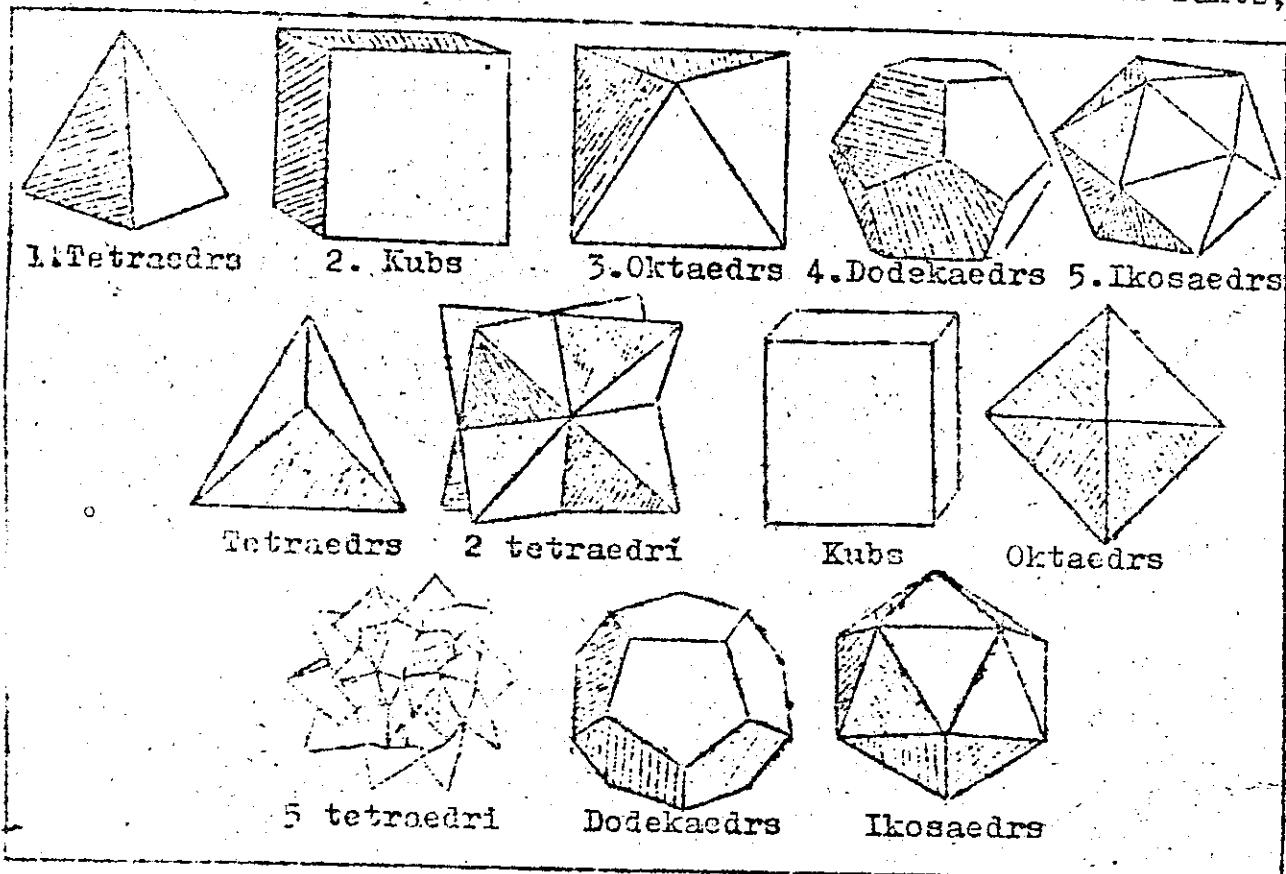
Zīm. 78.

77. un 78. zīmējumā redzamās melnās līnijas ir pūslīši viņu cilpās un tās ir - spēku līnijas. Tādā kārtā ir taisnība, kad Puan-karē teica, ka atoms ir tikai "tukšums ēterī". Tomēr še "tukšums ēterī" pilda Dievišķīgā Daba. Kaut gan tas ir "tukšums", "salfīmu ēterī" pilda Dievišķīgā Daba. Kaut gan tas ir "tukšums", realitāte, patiesa mūsu dzinot ar k o i l o n u, mums tas bū reālītāte, patiesa mūsu dzīves substance, tieši tāpēc, ka viņš ir LOGOSS, kas reda iekš mūs domu par substanci un reālītāti. Kā Viņš domā mūs a līdzīni, tā arī mēs domājam ar VIŅU.

Kad abu tipu, pozitīvais un negatīvais atoms ir uzbūvēti, kas elementu veidošanas darbs. Tos veido pēc Periodiskā Likuma, kas attēlots 75.zīmējumā. Periodiskā Likumā ir ietverta daudz dzīlāka gudrība un vairāk skaistuma, nekā līdz šim to zinātnei ir izdevies saskatit. Lai varētu daudzīmaz pilnīgāki izprast un novērtēt Periodisko Likumu visā viņa lieliskumā, novirzīsimies plāmliet sānus un aplūkosim to, kas pazīstame zem nosaukuma Platona Cietie ķermenī, 79.zīmējumā.

Pavisam to ir pieci, pieci trīsdimensiju ķermenī, kuros līnijas, leņķi un plāksnes ir vienādas. Tie ir - četrplāksnis, kubs /sešplāksnis/, astoņplāksnis, divpadsmitplāksnis un divdesmitplāksnis. 79.zīmējuma pirmā rindā novietoti šo figūru attēli tā, kādi tie redzami, kad vini gul uz līdzīgās virsmas. Šādā stāvoklī tie simmetrija nav skaidri saskatāma. Tāpēc tos novieto tādēļ stāvoklī, kas viņu simmetriju vislabāk izpauž, kā tas redzama zīmējumā otrā un trešā rindā. Čiem pieciem "Platona ķermeniem" sevišķu vērību piegrieza Platonas skolas Griekijā un Aleksandrijā. Iemesls noskaidrosies vēlāk. Visi šie pieci ķermenī, kaut arī tie atšķi no viena ķermenē - četrplāksņa. Tādā veidā kubs un astoņplāksnis ir izveidojies no diviem četrplāksnjiem, simetriski savītiem, sk.

cīrās rindas otro figūru. Divu savītu četrplāksņu 8 leņķi dod 8 kuba leņķus, bet 6 krustošanās punkti dod 6 astoņplāksņa leņķu punktus. Šis fakts bija geometrijā labi zināms. Bet otrs fakts,

Zīm. 79.

t.i ka divi pēdējie Platona ķermenī, 12-plāksnis un 20-plāksnis, arī var tikt izveidoti no 4-plāksņa, tika atklāts no spānieša Arturo Soria i Mata. Sakombinējot piecus tetraedrus, dabūsim sa- režīgu blīvu ķermenī, kas attēlots trešā rindā pirmā vietā. 20 sakombinēto piecu tetraedru leņķi sastāda 12-plāksņa 20 leņķus, - kurpretim 12 krustošanās punkti dod 12-plāksņa 12 leņķu punktus. Katrū no šiem pieciem cietiem ķermeniem ir plāksnes un leņķi. Tie norāda virzienu ķīmisko elementu veidošanai. Nemot pirms trīs cietos ķermēus - četrplāksni, kubu un astoņplāksni, - dabūsim:

Kērmeņi	Virsmas	Leņķi
Četrplāksnis	4	4
Kubs	6	8
Astoņplāksnis	8	6

Mēs atrodam, ka šo blīvo ķermenju īpašības ir TANMĀTRA, - "Dievišķīgais Mārs" jeb ass Periodiskā Likuma divvērtīgu, trīsvērtīgu un četrvērtīgu /valence/ elementu veidošanai. Tā, visi bi-

valentie elementi, kā pozitīvie, tā negatīvie, paronegatīvie un diamagnētiskie, izņemot vienīgi skābekli, pieder pie vienīgi jā borillija tipa, kas attīstīts 80.zimējumā. Pozitīvā un negatīvā tipa fiziskie atomi savilkās grupās, un sevišķi bieži četrās galvenās grupās jeb „piltuvēs”, kas iziet no 4-plāksņa centra uz viņa četrām vienām. Tādā ir visvieglošo elementu vienkārša divvērtīga uzbūve. Smagākos elementos pagildus piltuvēm rodas jaunas grupas, kurus sauc par „spices”, pie skaita četrām, un viņas iziete no centra uz četriem lēpiķiem. Kautre elementi ir ļoti aprobaļojoši ofairisku apgalību, kas sastāv no apsedzošas atomiskas materijas, bet vienkāršības dēļ - tās diagrammas nav attēlots.

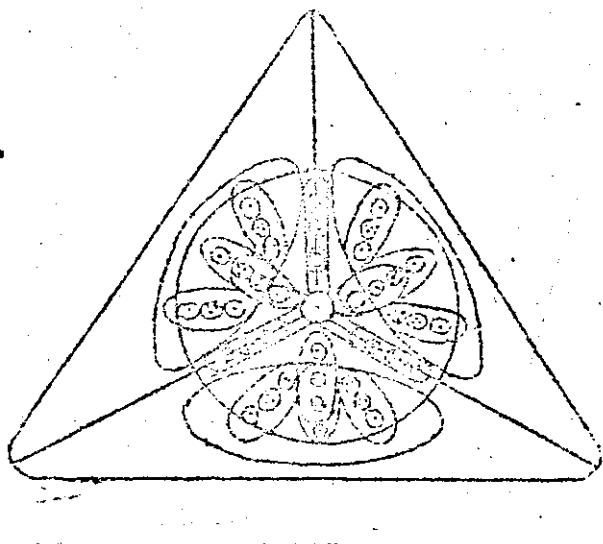
Zīm.80.

elementi, izņemot slāpekli, pieder pie tipa, kas attēlots 81.zimējumā. Vieglākie trīsvērtīgi elementi sastāv no sešām „spices”, kas iziet no kuba centra uz viņa sešām virsmām. Smagākie elementi, bez sešām piltuvēm, satur vēl astonas „spices”, kas iziet no centra uz kuba astoniem stūriem.

Visi četrvērtīgie elementi, izņemot titanu un cirkoniju, pieder pie elementu tipa, kas attēlots 82.zimējumā. Vieglākie četrvērtīgie elementi sastāv no astonām piltuvēm, kas iziet no astoņplāksņa vidus un virzās uz viņa astonām virsmām. Smagākie četrvērtīgie elementi bez tam vēl satur sešas spieces, kas virzītas no vidus uz sešiem stūriem.

Vēl paliek divpadsmītplāksnis un divdesmitplāksnis. Pirmais no tiem ir TANMATRA novis vienam, noteiktam elementu tipam, bet arī priekš tipa, kas sastāv no vairākiem elementiem. Tāds savienojums rodas no atomu grupas, kas novietojušies divpadsmītplāksnā 20 stūros. Bez tam, norāvēties uz to, ka 20-plāksnis saplūst ar 12-plākeni, jo 20-plāksņa leņķi ir tie 12 punkti, kuros krustojas 5 tetraedri, līdz šim noteikta elementu uzbūvē atrasts, ka noteiktas ķermēju grupas novietotos 20-plāksnā 12 stūros.

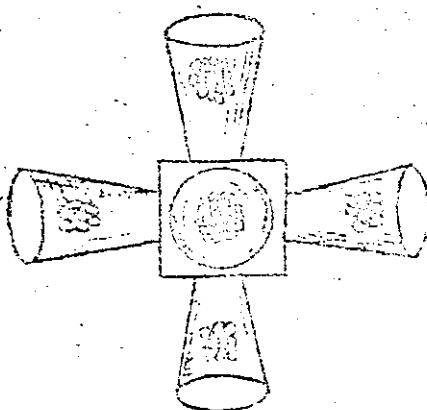
Divvērtīgais elements

Visi trīsvērtīgie

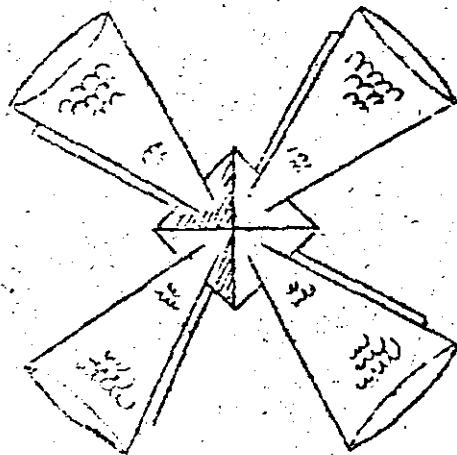
elementi sastāv no sešām „spices”, kas iziet no astonām piltuvēm, kas sastāv no sešām virsmām virsmām. Smagākie elementi, bez sešām piltuvēm, satur vēl astonas „spices”, kas iziet no centra uz kuba astoniem stūriem.

Trīsvērtīgais elements

Zīm.81.

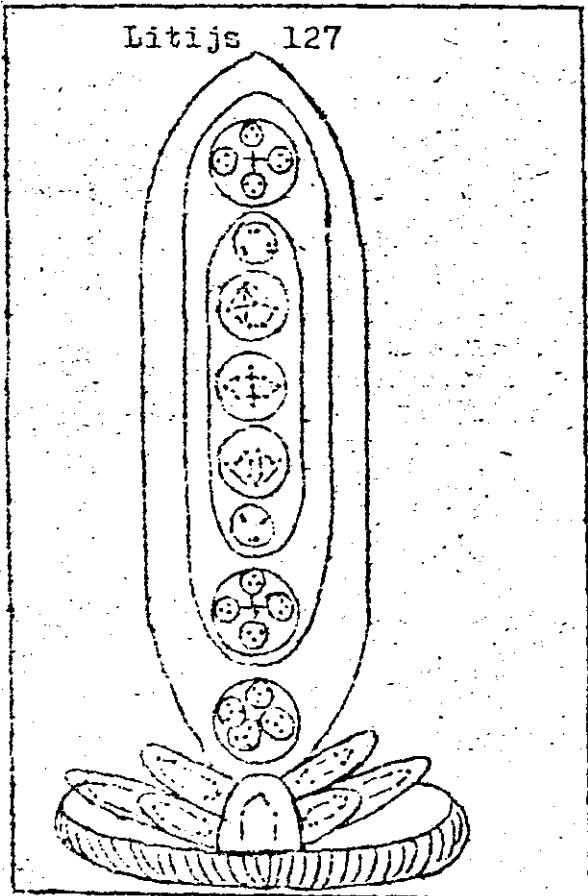
Cetrvērtīgais elements

Zīm.82.
monovalenti, no kuriem visyieglākais elements sastāv

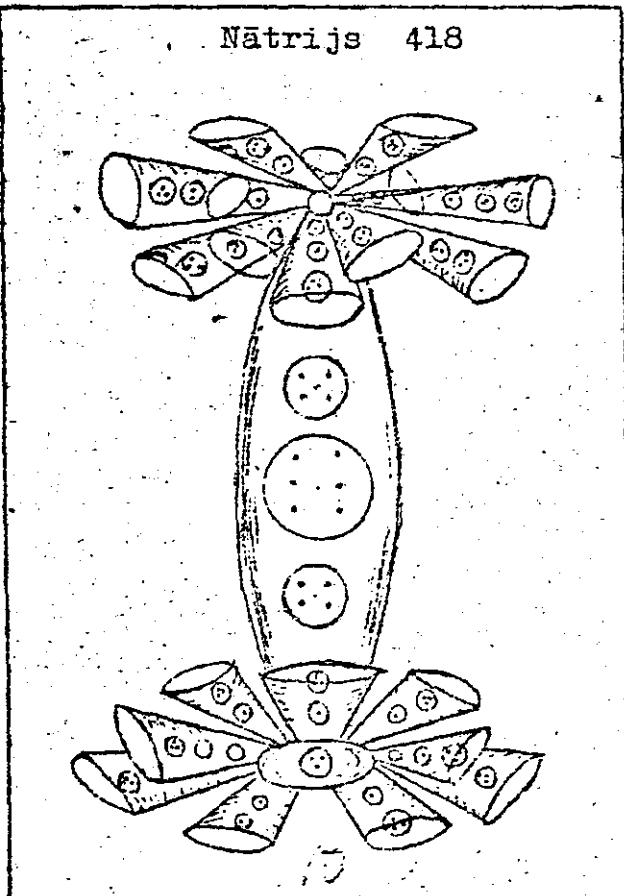
Vienvērtīgie elementi veidoti pēc tipiem, kādi attēloti 83. un 84. zīmējumā. Vienvērtīgie paramagnētiskie elementi sākas ar litiju, kuļa uzbūve attēlotā 83. zīmējumā. Pārējie elementi uz litija līnijas, skat. 75. zīm. Periodisko Likumu, izņemot fluoru, satur stieni jeb litija "cigāru" un top smagāki no jaunu ķermēju pievienojumiem, kas pavairojas zināmā kārtībā un iziet no kopēja centra. Šo izejošo ķermēju stāvoklis vēl nav noteikts, bet droši vien viņi iepems tādu stāvokli, kādu radīs dažādu blīvu ķermēju savijums. Dismagnētiskie

Litijs 127

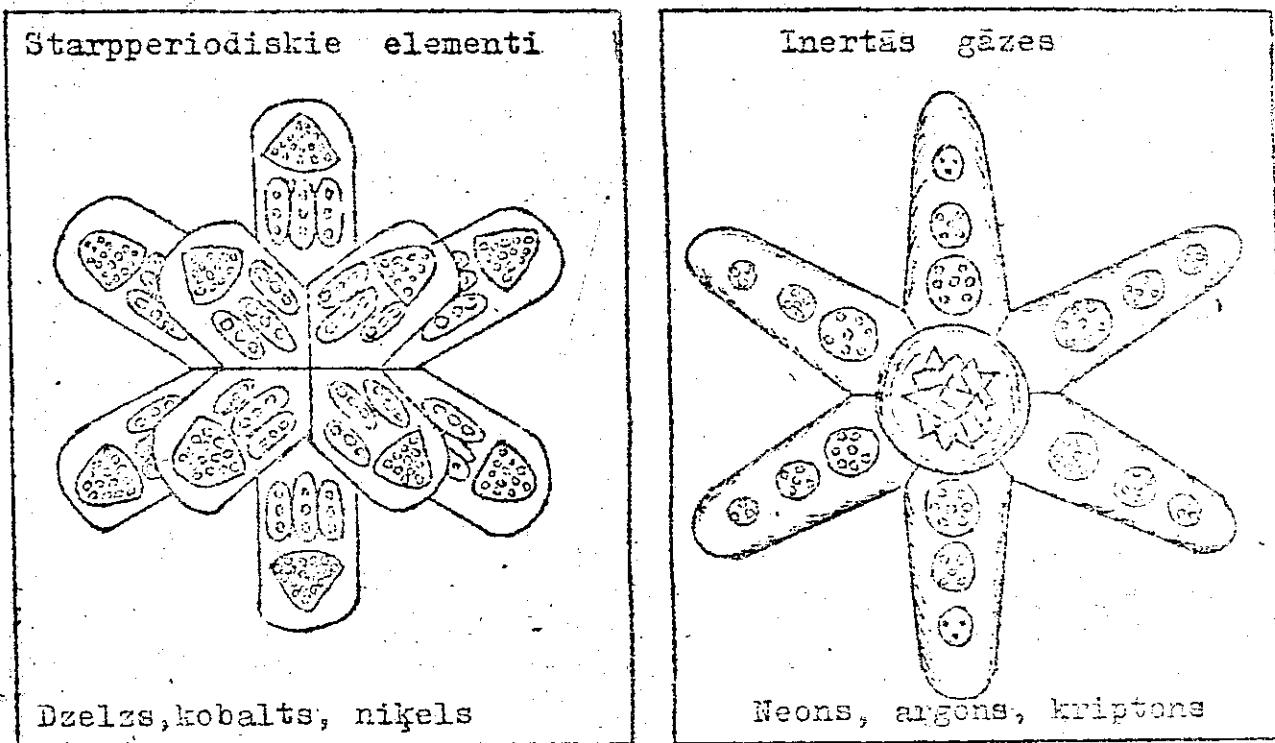
Zīm.83.

Nātrijs 418

Zīm.84.

no 54 atomiem, visi, izņemot nupat minēto visvieglāko, veidot pēc natrija tipa, kas attēlots 84.zīmējumā./Šim tipam ir centrālais stienis, kas savieno virsējo grupu, sastāvošu no divpadsmit izejošām piltuvēm ar apakšējo grupu, kas sastāv no tādiem pašām divpadsmit izejošām piltuvēm.

Zīm.85.

Zīm.86.

Ķīmisko elementu tabulā paliek vēl divas grupas. Tās ir "starpperiodiskie" metalli un "inertās gāzes" atmosfārā. Abas grupas atrodas uz Periodiskā likuma diagrammas vidus līnijas. Šo starpperiodisko elementu - dzelzs, kobalts, nikels, palladijs, rutēnijs, rodijs u.c. - schēma attēlotā 85.zīmējumā. Katrs no tiem sastāv no 14 stieņiem, kas iziet no centra. Cetras starpperiodiskas grupas, kas līdz šim pazīstamas, iet pa trim kopā; - ar ceturto grupu pievienojas ceturtais loceklis, un visiem tiem piešķirt pārsteidzoša savādība - katrs savas grupas loceklis ir par 28 atomiem smagāks par iepriekšējo locekli. Tādā kārtā, ja katrs starpperiodiskais elements sastāv no 14 stieņiem, kas vienā un tai pašā elementā visi ir vienādi, rodas zināms "periodiskums", kas katrā grupā izpaužas šādā veidā:

I grupa - dzelzs, kobalts, nikels

Elementa nosaukums	vienā stieni atomu	14 stiegos kopā	Svars H = 1
Dzelzs	72	1008	56,00
Kobalts	74	1036	57,55
Nikels	76	1064	59,11

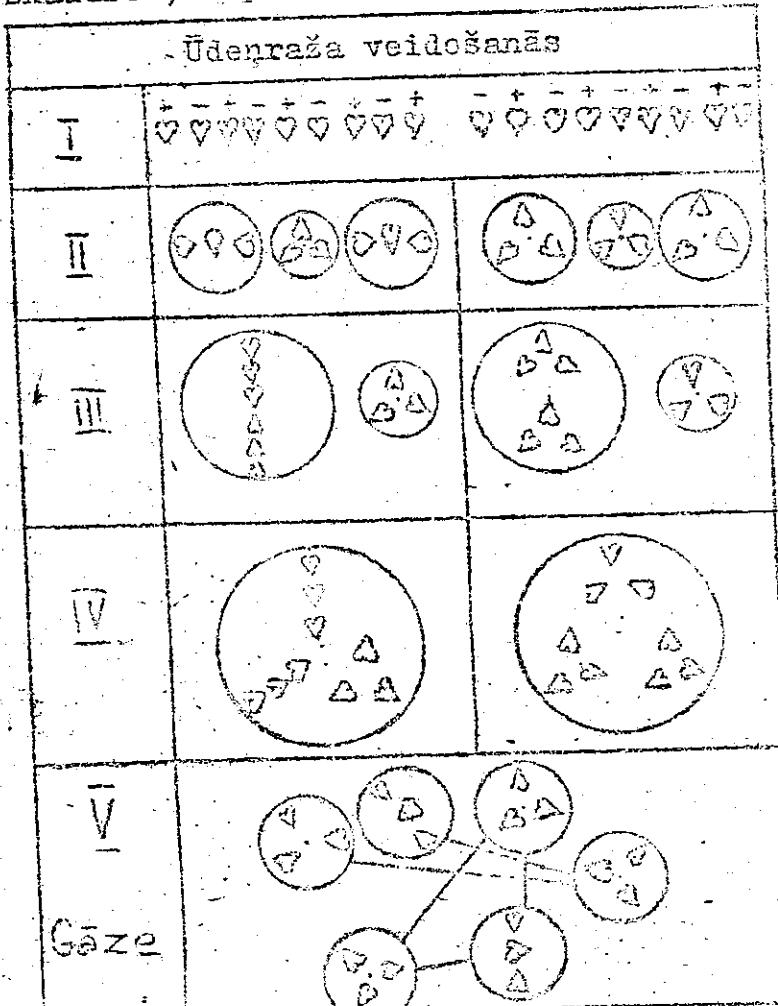
Elementa nosaukums	Vienā stienī atomu	Kopā 14 stienos	Svars H = 1
II grupa - rutenijs, rodijs, palladijs			
Rutenijs	132	1848	102,66
Rodijs	134	1876	104,22
Palladijs	136	1904	105,77
III grupa - X, Y, Z			
X	189	2646	147,00
Y	191	2674	148,55
Z	193	2702	150,11
IV grupa - osmijs, iridijs, platina, platina B			
Osmijs	245	3430	190,55
Iridijs	247	3458	192,11
Platina	249	3486	193,66
Platina B	251	3514	195,22

Tā pati periodiskuma īpašība sastopāma arī otrā elementu tiņā, kas avrodas vidus līnijā - inertās gāzēs. Viņu vispārējais veids attēlots 86. zīmējumā. Šis inertās gāzes iet pa pāriem, šo pāru pirmajā locekļi ir taisni par 42 atomiem vairāk; nekā pieejama. 86.zīmējumā parādīts, ka centrā rodas piecas sarežģitas tetraedru kombinācijas, kas doti 79.zīmējumā. No centra iziet, palielot vienā un tai pašā plānā, seši atzarojumi, kas satur katrs vienādu atomi skaitu. Šeit periodiskums izpaužas tādējādi, ka katrā inertā gāzē otram loceklim būs par 7 atomiem vairāk katrā no viņa atzarojumiem. Visās inertās gāzes centrālā sfaira satur tikai 120 atomus.

Gāze	atomu skaits atzarojumos	Svars H = 1
I grupa - neons, meta-neons		
Neons	40	20,00
Meta-neons	47	22,33
II grupa - argons, meta-argons		
Argons	99	39,66
Meta-argons	106	42,00
III grupa - kriptons, meta-kriptons		
Kriptons	224	81,33
Meta-kriptons	231	83,66
IV grupa - ksenons, meta-ksenons		
Ksenons	363	127,66
Meta-ksenons	370	130,00

Gāze	atomu skaits atzaņojus	Svars $H = 1$
V grupa - "kalons" un "meta-kalons"		
Kalons	483	169,66
Meta-kalons	496	172,00

Augstāk pievēstā elementu aprakstā bija konstatēts, ka zināmi elementi, kā slāpeklis, skabeklis, fluors u.c., ir "izņēmumi" un "uzbūves izņēmumi". Diēvišķīgā likumā nav "izņēmumi" un šīs vārdi tiek lietoti tādā nozīmē, lai parādītu, ka vēl nav atklāta tas likums, pie kura pieder dotie izņēmumi. KBS vēl nav zināma, kāpēc vēl nevaras uzskirties izņēmumi atšķiras no tā tipa, kurš tiek uzskaitīts kā "nie dzimts". Bet pat no tā nedaudzā, ko mēs jau zinām attiecībā uz elementu uzbūvi, ir pietiekoši skaidrs, ka tālākie atklājumi izskaidros, kāpēc šiem izņēmumiem piemīt šāda uzbūve.

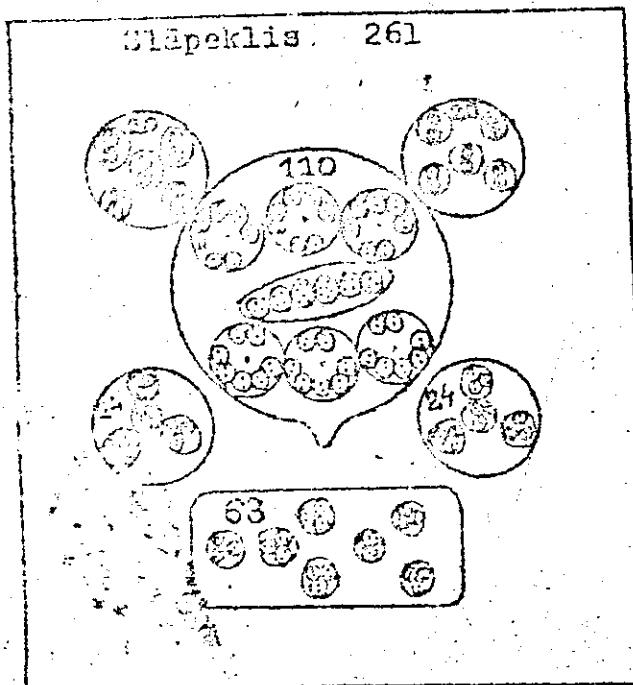

Zīm.87.

Starp nedaudzieniem izņēmumiem, kurus būtu nespiediešami cīņot, atrodas ūdeņradis, slāpeklis un skabeklis, kuri attēloti 87., 88. un 69. zīmējumā.

87.zīmējumā, kura attēlots ūdeņradis, dots viņa veidošanās pakāpes. Pirmā veidošanās pakāpe atrodas 18 fāriiski atomi, no kuriem 9 ir pozitīvi un 9 negatīvi. Viņi atrodas fāriiskā plūna atomiskā apakšplānā. Subatomiskā apakšplānā nākošā pakāpe skat. 87. zīmējumā, 18 atomi sadaļas sešās grupās, katrā pa 3. Nākošā pakāpe super-ēteriskā apakšplānā notiek jauna pārveidošanās. Beidzot, ievēroties šīs veidiņam apakšplānam, 18 atomi veidos vienu ūdeņraža daļu, ūdeņraža kā mīnīto atomu, pārgrupējoties 6 grupās, pa 3 katrā. Tieši no šīm sešām grupām savstarpēji saistīs kā ūdeņražs pozitīvā puse, kurpretī atlikušā trīs grupas sa-

vienojis kopā kā ūdeņraža negatīvā puse.

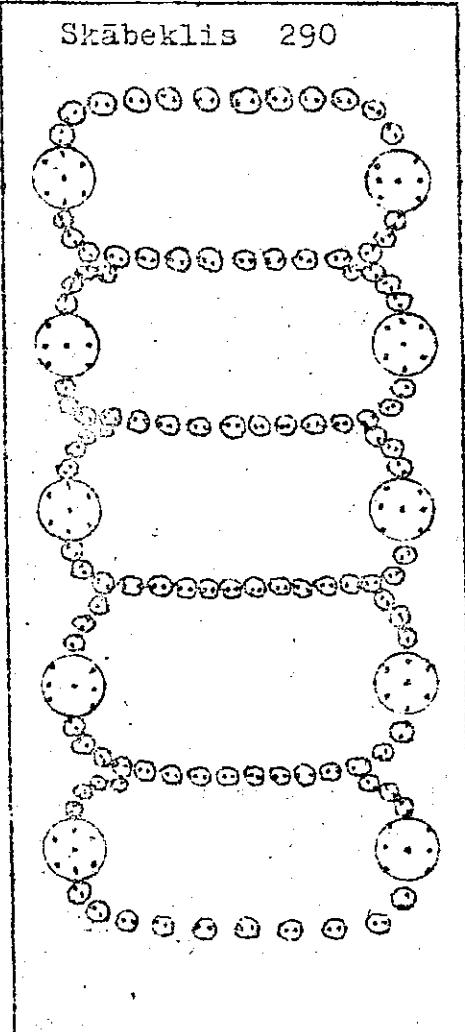
Zīm. 88.

tos. Mēs aplūkojām Vīpa darba paņemienus elementos, viņu geometriskā uzbūvē, viņu periodiskumā un viņu valencē. Vēl vairak mēs uzzināsim, aplūkojot diagrammu 90.zīmējumā, kur attēlota sešu monovalentu /vienvērtīgu/ elementu – natrija, chlora, broma, sudraba un joda – uzbūves schēma. Visi šie elementi atrodas uz vienas līnijas periodiskā tabulā /zīm.75./ un visi tie ir nātrijs „iedzintības” tipa, kas attēlots 84.zīmējumā. Šī figura attēlo nātriju svara bumbas veidā: centrālais stienis savieno divas piltuvju grupas, augšējo un apakšējo. Katrā grupa sastāv no 18 piltuveniem, pie kuriem katras grupas piltuves iziet no centrālās sfairas uz diviem plāniem. Šāda uzbūve sastopama visos elementos, kas atrodas uz diamagnētiskās monovalentās līnijas. Tā tad, ja mēs vienā no elementiem zinām stieni, vienu piltuvi un vienu riņķi, no kura iziet piltuves, mēs varam attēlot visu elementu. Pēc tam, saskaitot visus atomus un dalot iegūto skaitu ar 18 /jo ūdeņražam ir 18 atomi un ja mēs pieņemsim ūdeņradi = 1 par atomu svara pamatvienību/, mēs dabūsim elementa „atomu svaru” attiecībā pret ūdeņradi.

90.zīmējums uzskatāmi rāda, kā LOGOSS veido, izejot no „iedzintības tipa”. Lai izveidotu chlora piltuvi, tiek nemeta un pievienota natrija piltuve. Pēc tam, savukārt, tiek nemeta chlora piltuve, lai izveidotu vara un broma piltuves un tiek pievienotas jaunas atomu grupas. Broms, savukārt, tiek izlietots sidraba un joda veidošanai, viņam pievienojot piltuvi no 58 atomiem. Pārmainīas, kādas tiek izdarītas riņķos, kas savieno piltuves, ir parādītas diagrammā. Redzams, ka no chlora līdz jodam nav pārmainīstienī. Skaitot visus punktus, kas apzīmē atomus un atceroties, ka

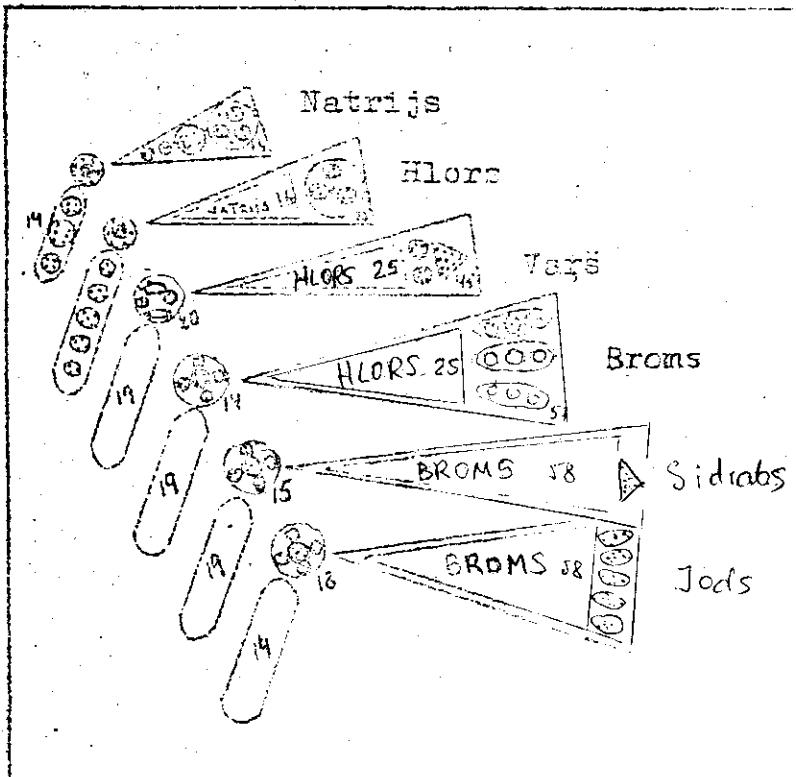
Šī grāmatā būtu nevietā visos sīkumos iztirzāt ezotērisko ķīmiju, t.i. tos ķīmiskos veidojumus, kādus redz ar attīstītu gaišredzību. Tomēr šīs ķīmijas studēšana ir interesanta pat priekš iesācējiem, jo ncielaizoties teorētiskos spriedumos un iztirzājumos, aplūko elementu pātieso uzbūvi un tad klūst skaidrs, kā pat elektronā, atomā un elementā darbojas LÖGOSA radīšais spēks. Tas, ka priekšmetus var redzēt tādus, kādi tie patiesībā ir, paver skatu uz brīnišķīgu mākslu un iedvēsmojošu gudrību. Vīpa Plāna saskatīšana, kaut arī attiecībā tikai uz ķīmiskiem elementiem vien, rada iespēju saprast, ka nav tādas vietas, kur VIENS nebūtu, un nav nekā tāda, kurā VIENS nedarbo-

katrā elementā ir viens stienis, divi rinki un 24 pilnutes, skat.
84. zīmējumu, mēs dabūsim sekot otrs:

Elements	Atomu skaits	Ūvars $H = 1$
Natrijs	418	23,22
Chlors	630	35,50
Vārš	1139	53,27
Broms	1439	79,94
Sidrabs	1945	108,05
Jods	2287	127,05

Kad vairums no mums vērš savu uzmanību uz vielām, kas visosuri sastāv no ķīmiskiem elementiem, mēs domājam par šīm vielām par tāk, par cik tās izriet no šo vielu attiecības pret mums. Mēs tik ļoti esam paradoši uzskatīt cilvēku par pasaules centru, ka iedrošinamies nosacīt katras vielas derīgumu vai nederīgumu. Mēs ar lielu interesiju aplūkojam diamentu, bet bez kādas intereses raugamies uz māla vai granita gabalu. Mēs esam vēl tālu no apzinās, ka katrai vielai ir savu noteikta vieta Dievišķajā Plāna un katrai dara savu darbu, lai še Plānu veici-

Zīm.89.
nātu. Visa pasaule mums klūst citāda, kad zinām, ka pat "nedzīvā" substance, kas šo pasaulei veido, nemitigi attīstas un pilnveidojas, lai kļūtu par vēl pilnīgāku viņā esošās Dievišķības atspulgu. Jo VINS ir visur, ka dabā, tā arī cilvēka dveslē. Pat vismaizakais materijas puteklītis dzīvo un izpilda savu tiesu lielajā Plānā.

Visur skan gavilējošās Dabas himna.

XI

Dzīvības evolūcija.

No visiem dzīves faktiem, kurus mums dod Teozofija, nekas tā nepārsteidz, kā tas fakts, ka materija, dzīvība un apziņa ir vienās nedalāmās Vienības trīs aspekti. Nevar iedomāties materiju, kas nebūtu dzīva, nedz arī dzīvību, kurai trūktu apziņas. Visas apziņas formas, sākot ar elektronu un beidzot ar Dhian-Kogaru ir viena un tā paša Logosa iemiesojumi. Lai arī cik neiedomājami maza Viņa daļīja nesleptos elektronā un cik tā arī nebūtu saistīta un saspiesta, Viņš tomēr tur ir. Kad apziņa aptver šo patiesību, tad cilvēks sāk dzīvot mūžīgās gaismas pasaulei un Dabai, kas darbojas redzamās un neredzamās pasaulei, tāpēc apmirdzēta ar Dievi, ķīgās Slavas gaismu. Zinot to, kaut arī tikai intellektuāli, mēs gūstam jaunu atklāsmi visās debess un zemes parādībās. Kas sajutīs un pārdzīvos šo iekšējo atklāsmi, tas atradīs tādu prieku un sajūsu, uz kādu viņš līdz šim nejutās pat spējīgs.

Iepriekšējā nodalā tika norādīts, ka Logosa apziņa iespiežas viens ķīmisko elementu uzbūves norisēs. Tas pats attiecas arī uz visām dzīvības norisēm, par cik tā atšķiras no materijas. Katrā dzīvības pakāpē, sākot ar viszemāko un beidzot ar visaugstāko, no baktērijas līdz Ercengelim, VIŅŠ strādā kopā ar Saviem palīgiem pēc Sava, iepriekš izstrādāta plāna. Nekas nerodas nejauši, tāpat arī nekas nemirst nejauši. Dzīvība un nāve ir Viņa darba rīki.

Ikvienš organismš, vai tas būtu sēkla vai pieaudzis koks, dzīvības vai nāves stāvoklī ar vienu ir Dievišķas Gudribas grāmatas lapas puse tam, kas vēlēsies šos procesus izpātīt.

Kādi tad ir dzīvības evolūciju vadošie principi? To ir daudz, un viens no tiem ir likums, saskaņā ar kuru dzīvība aug, reagējot uz vienu vai otru kairinājumu no ārienes. No ārpāsauļes iedarbojošies kairinājumi ir nepieciešami snaudošās dzīvības atmodināšanai, neskatošies uz to, vai tā apslēpta minerālā, šķērīgā vai cilvēkā. Siltums, gaiza spiediens un citi ārējie kairinājumi, kas iedarbojas uz minerālā apslēpto dzīvību, pamodina šo minerālu uz augstākām organizācijas iespējamībām. Kvēlošais miglājs nav cilvēka apdzīvošanai derīgs. Mēs nespējam dzīvot tanī viesul- veidīgā karstuma, spiediena un kustības masā. Turpreti ķīmiskam elementam šis kvēlošais stāvoklis ir dzīvības elpa. Kad mūsu Zeme bija viena vienīga kvēločas lāvas masa, tā nevarēja būt mūsu miteklis, bet viņa bija paradīzes dārzs minerāliem, kas ar patiku bau-dija ugunīgos skārienus un spiedienus, kuri iznīcinātu stādu un arī dzīvnieku organismus. Pašas dzīvības iekšējais impuls un ārējās pasaules kairinājums ir vienlīdz nepieciešami dzīvības augšanai. Bez ārējiem grūdieniem dzīvība snauž. Pastāvot tikai ārējam kairinājumam, bez iekšējā impulsa, forma ir nedzīva.

Otra dzīvības evolūcijas princips ir tas, ka dzīvība aug un attīstās radišanas un ārdīšanas ceļā. Daudzajām nāvēm un izpostījumiem priekš dzīvības nav lielas nozīmes, kamēr pastāv iespējamība radīt daudz piemērotāku formu.

Dzīvība izšķērdīgi ceļ un sagrāuj, cenšoties sev radīt apvalku, kas viņai uzstādīts kā ideāls. Visā Šini norisē mēs saskatām šausmīgu formu izšķērdību, kaut gan īstenībā tā nav nekādas izšķērdības. Šo formu materija arī pēc te sagraudānas paliek tā pati materiāls. Kas attiecas uz dzīvību, kas aiziet no mirstoša organisma, tad viņa nemazināta atkal no jauna parādās nākošas paudzes formās. Dzīvība, pati par sevi neiznīcināma, strādā pie savas personīgās evolūcijas, piesavinoties pieredzi pēc pieredzes, radot vienmēr jaunas formas /zīm. 56./

Par vissvarīgāko dzīvību vadošo principu var uzskatīt to, kas nosaka: jo pilnīgāki attīstās dzīve, jo vairāk atbrīvojas ap ziņu. Vislabāk izdevusies tā evolūcijas forma, caur kuru vispilnīgāki var izpausties dzīvībā ietvertā apzīņa. Vienkārši tikai dzīvību - mazā nozīme pašai dzīvībai; dabā tiecas uz to, lai dzīvojot domātu, justu, iedvesmotos, trauktos kaut arī visneskaidrākā un vājākā pakāpē. Nav neviens elektrona, kas kaut arī neskaidri netiekots tapt par pilnīgāku Dievišķā Spēka pārstāvi, kura izpausmes veids viņš ir. Ikviens stāds, ikviens dzīvnieks savos tumšākos domu un jūtu kaktos nenoteikti cerē un cēšas tapt ar vienu vairāk par Dievišķās Dzīvības atspulgu, kura viņā iesliegtā. Dzīvību vienmēr traucas tapt apzinīgāka un par visu vairāk apjēgt Lielo Plānu un savu prieka pilno piederību tam.

Šo augošās dzīvības principu darbību var saskatīt cīņā dēļ eksistences, kurā izpaužas mūsu stādu un dzīvnieku formu evolūcija. Aukstās, bezpartejiskās zinātņiskā materiālisma acīs dabā ir "ar asiņainiem nagiem un zobiem" un vai ir iespējams citiņi domāt, pētot dabu tikai caur botaniķa palielināmo stiklu?

Spilgti krāsotais Sarracenia kausīņa apsegas pavasaros un agrā vasara pārkājas ar nektāra pilieniem, galvenā kārtā no iekšienes, nevis abās pusēs, kā tas ir uz Darlingtonia spārnīga. Iepētot tuvāki tās virsmu, izrādas, ka šīs lāsītes izveidojas, un ja ir pietiekoši lielas, tad pil, bateicīties apsegai no smalkiem, bet īsiem un cietiem matiņiem, kas paceļas no epidermas virsmas. Te mēs redzam apbrīnojamī izveidotu "ievilināšanas virsmu" un ir pavismā dabīgi un acīmredzami, ka kukainiņi, kas sūc medu, jāvirzās kausīņa dzilumā pēc jauniem medus krijujiem. No apsegas, ar viņas matiņiem un medu izdalīšiem dziedzeriem, kukaiņi nonāk un gludu, labi veidotu ceļu, kas ved uz pazušanu. S.purpureā šīs ceļš ved arī pie dažiem svaigiem medus pilieniem, pie jaunās, medu izdalīšas virsmas, kas atrodas zemāk par ceļu, kas ved pretīn iznīcībai, bet S.Flavā un citos veidos nav arī tā un visos gadījumos kukainis noklūst "ieslodzīšanas vietā", kas atrodas kausīņa lejas galā. Kausīņa dibens pārkāpts ar garīem, cīstīgiem, sarkveidīgiem matiņiem, kas ir apmēram 5 mm garī, visi noliekti un leju; tādēļ tie nav par šķērslī pie nolaišanās, bet stipri apgrūtina atgriešanos, par ko viegli pārliecīnāties pārvēlket ar pirkstu pa matiņiem vai vēl labāki, apskatot šī piltuvveidīgā cītuma miruļos ieslodzītos. Pirmā acu uzmetienā liejas savādi, kā tādi lieli kukaiņi, kā lapsene un lielā zilā mūsa var tikt no šiem matiņiem aisturēti.. Tas notiek tāpēc, ka tie nevar izmantot savus spārnus, lai glābtos. Kukaiņu kājas un spārnus aiztur matiņu smailēs, kurās kukainis cīnoties var tikai saliekt, bet ne

salauzt. Brizi vien ierodas jauns gūsteknis; ventilācija tiek traucēta, bojātais gaiss, kas izplūst no mirušiem priekštečiem - vēl vairīk apgrūtina elpošanu; nav brīnuma, ja šādos apstāklos dzīvība isdziest. Pat mūsu siltumnicās lapa tādā veidā piepildās ne tikai pa vienu vai diviem, bet bieži vien arī pa pieciem un sešiem centimetriem ar mirušiem kukaiņiem. Novērotāji uz vietām, sevišķi Dr. Meličamps, kuram mums galvenā kārtā jāpateicas par šīm ziņām, pierādījuši, ka kausiņš izdala ievērojamā daudzumā šķidrumu, kas gan nav novērojamseiropejiskās kultūrās, un ka šīm šķidrumam piemīt anestezejošas un liktenīgas īpašības priekškuukaiņiem, kas viņā iekrīt.

Kamēr zilā muša pie mums klūst pār šī neparastā slazda ik-dienišķu un viegli iegūstāmu laupījumu, pievilktā, bez šaubām, tā pat kā kapsene, no trūdēšanas smakas, kurai bite un tauriņš var būt pateicīgi par savu drošību, - viņas daudz viltīgākais amerikas rudinieks /Sarcophaga sarrac./ dēj dažas olijas uz kausiņa malas, kur kūpuri barojas un aptaukojas pie pārpilnīgas barībac.

Aprilā mēnesī var atrast trīs vai četrus tādus kāpurus, bet jūniju un jūliju pārdzīvo tikai viens - uzvarētājs, kas aprijis saturs brāļus. Bieži vien Nemezida ir tuvu putna veidā, kas medītārpus un ar savu knābi saploso kausiņu un ātri tiek galā ar tā saturu. Naturalists, savukārt uzmana putnu un tādā veidā pievieno kēdei jaunu locekli.

Viena plītnieka /Xanthoptera semicrocea/ kāpurs arī apmetas kausipā, bet apēd tā audus, neaizskarot viņa iemītniekus; kāpuri arī tiktu, it kā lai slēptu ieeju no citiem, bet pēc tam apēd augu virskārtu, sevišķi medus dziedzerus un beidz ar to, ka pavada visu lūniņas laiku kausiņa dobumā, un nevis ārpusē, kā to darīja Sarcophaga kāpurs, kas vēlāk ielien zemē.

Stāsta, ka arī zirneklis izvelk savu tīklu pār ieeju kausiņā un palaujoties uz tā pievilcību - gaida laupījumu, - gandrīz cilvēcīgais viltības iezīme!

Cīņa dēļ eksistences stādu un dzīvnieku valstis ir brīnišķīga Lielā Plāna dala. Pastāvīgi strādājot pie apzinātātibrīvošanas, viņš tiecas ātlasīt tās formas, kas visjūtīgāki atbilst dzīvības iekšējām prasībām un mainīgās apkārtnes apstākļiem. Pēc šī Plāna izlase vispirms notiek ar formu pavairošanu, bet pēc tam - par formu izlaci, nemot tās, kurās visspējīgākais panest cīņu dēļ eksistences.

Augstākas un zemākas kārtas Dēvu un Engelu pulki ir daudzo attīstošās dzīvības tipu Sargātāji. Viņi ved savā starpā nesaudeklīgu cīnu, pie kam katrs Dēva cenzas veidot savus apgūdājamos uz otra Dēvas apsargājamo reļcīna, uzbrūkot un aizsargājoties, un katras savā koncentrē savu uzmanību uz savā dzīvības un formas tīpa, it kā tikai viņam vienam būtu jau iepriekš nolēmts plaukt un attīstīties pēc Lielā Plāna. Tā kā formas zaudējuma nav dzīvības bojā eja, un katras šķietams zaudējums dod dzīvībai pie redzi, guļribu un spēku, virzot to uz pēdējo sasniegumu celi, tad no tā tā izriet, ka dabas nežēlīgais karš galu galā ir fiksija, jo visi neredzamie Cēlāji strādā pilnīgā saskārā ar Lielā Plāna prasībām.

Boma, ka Dabas dzīvības energijas nedarbojas akli, padodoties nājoušibām, bet darbojas Cēlāju vadībā, daudziem būs ne tikai jauna, bet arī pārsteidzoša. Tomēr šī ideja ir tikpat veca,

kā pati pasaule. Cilvēce vienmēr ir ticējusi nevadošiem darbiniekam - Eņģelism un Dēvām, ticējusi, ka viņi valda pār planētām un svaigsmēm un ka svētie vada tuatu likteņus. Šī ticība vēl dzīva Hinduisma un Buddhisma; viņu ietverta Zoroastru un Muhameda mācībā. Viņa pastāv arī Kristībā, bet nav sirdi to atzīst tikai nedaudzī mūsu dienu cilvēki.

Ticība zemākā neredzamu darbinieku esanibai arī ix plāni izplatīta un austrumos labi posistānas teikas par zemes, džalas, godsa un ugurs gariem. Ticības viņu esanibai Eiropā izsuda tikai pēc modernās zinātnes rašanās. Ka šī ticība nav reālais mākošanās, to ļoti labi ilustrē profesora Gekslis, kura izsmalcinātā zinātniskā iztēle viņu aizvāva pāri iedzīntā agnosticismu robežām, kādās embriologiskas norises šāds apraksts:

"Jo dziļāk dabas pētnieks iecvinājis viņus norisēm, jo lieķaki pārsteigumi viņu sagaida. Vislielākais bīriņš, ko atklāj viņa novērojumi, ir stāda vai dzīvnieka attīstība no āja. Izpētat kāda parasta dzīvnieka tikko iedzētās ūlas, vienīgām salomonādras vai ūdens līdzsakas. Tas ir mazs steroids, kurā vislabakais mikroskops neko neatklās, izņemot māsu bāzēdās struktūras, kas iestlēdz savā glotainu šķidrumu, kurā atrodas graudaini kermenti. Bet savādās iespējamības slēpjējs šīni russķidzā sferoidā! Pieliek viņu mazliet sasildit un plastiskā noturīja uzrādīs pārmainas, tāk spējas un tāni pašā laikā pastāvīgas un mērķtiecīgas savā scībā, ka tās var līdzināties tikai bāzēdā pārmaiņai, kādās izdarīti veiklis podnieks ar bezveida māla pilu. It kā ar neredzamu darba rīku masu sadala un turpina sadalīt ar vienu cīkākās daļiņās, kamēr nepārvērtīties graudainā agregātā, pietiekoti sasmalcinātā, lai no tā varētu veidot vissmalknās dzīmstošā organizma daļīnas. Pēc tam it kā neredzomas rokas kustība simā līniju, pa kurā novietosies mugurkauls; tāk apzīmētais kermeņa končūras; viendā galā tiek apzīmēta galva, bet otrā gala; izveidojas sāni un lecekļi vajadzīgās attiecībās ar tādu mātīnu, kā sekojot norisei studu pēc stundas, negribot sāci domīt, ka kāds smalkākās rūķis, nekā achromatiskais mikroskopss, varētu atklāt neredzamo mākslinieku, kurā priekšā nolikts plāns viņu traucēs ar lielu mīkstumu un iespējami pilnīgāki veikt savu darbū".

Tas ir taicni tas, kas ī s e n ī b ī notiek. Lielu un mazu Cēlāju un Veidotāju mīriādi mazīgi strādā radoši čīnīgais, veidojot organus, veidojot un izkrīsojot pukas, izvēloties no visiem viņu rīcībā esošiem "faktoriem" tās, kas visvairāk nederīgi vāc sevišķēs formas jeb veida radišanai, kurām modeļi viņu prīcīgi norādījis Dēva, kas vaja ķo nodalu. Tātām, daba ir dažānica, bet tātā plāša un brīnvēci pilna, ka cilvēkā līstot tiek pilnīgi pilnīgāk ierasta un apūlibināta redzot viņas daudzveidīgo radošo darbību.

Pakāji pēc pakāpes attīstas dzīvību un mīku laikos vajaga tikai iestātīties kaut kurā betonījus vai zvejīgām mācības grāmatā, lai redzētu, iekšķām īsti pastāv Dieva Plāns stādu un dzīvnieku valstī. Bet kād mēs to mācamies, viņu vēl jāizmirīt, kā Šīs Plāns ir Vīnē Pats, un ka mēs novērojām un pētām viņu. Pašā izpausmi, kad gar mūsu acim slīd Dabas svītīgā processija. Firma tējās animisma idejas, kas piemīt mācībām, dažā ziņā tuvākas patīcībai nekā moderno skeptiķe zinātnieku izskaidrojumi; pirmie atklāja patīcību dzīvības laukā, otrs atroda patīcību formu

laukā. Šie abi priekšstati saplūst un hinduismā mums tiek simboliski doti viņa doktrinā par Avatariem /zīm.91./. Burtiski Avataras nozīmē „nokāpšanu” un tiek lietots nonākšanas jeb iemiesoša nāde apcīmēšanai - Višnu, Indusu Trīsvienības Otrā Persona. Burtiski: ieiešana miesā, fiziskā dzīvē pirmo reizi. Salīdzināsim ar kristīgo Evangēliju: „Et Verbum caro factum est”, - un vārds tāpa miesa.

Evolūcija saskaņā ar indiešu mītologiju

Višnu avatari

1	Zīvs	Jūras dzīvnieks	Dzīvnieciskā
2	Brunurupucis	Amfibija/pārejoša/	
3	Meža kuilis	Zemes	
4	Cilvēks-lauva	Dzīvnieks-cilvēks	Pārejošā
5	Pundurītis	„iztrūkstošais”ķēdes loceklis	
6	Milzis-postītājs	Pirmatnējs cilvēks	Cilvēcīgā
7	Rama-karalis	Ideālais cilvēks	
8	Krična	Dievcilvēks	
9	Kalki /nākamais/	Dievcilvēks	Dievišķīgā

Zīm.91.

Visās Trīsvienībās Otrais Logoss vienmēr tiek identificēts ar dzīvības-formas izpaustām darbībām. Tāpēc arī Avatari pieder Višnu, nevis Šivam vai Bramam, Pirmai un Trešai Personai indiešu Trīsvienībā.

Zīm.92.

Pēc indiešu mīta Dievišķās Izpausmes pirmo stādiju izteic zīvs, radījums, kas dzīvo ūdenī. Apgalvojums, ka Dievs ir bijis zīvs, izliekas neiespējams, kamēr mēs neizpratīsim viņa iekšējo nozīmi. Kā šo apgalvojumu iedomājas indieši, redzams 92.zīmējumā, kas rāda populāro Latviju jeb Zīvs-Avataru ideju. Viņš nāca plūdu laikā, lai glābtu cilvēku dzimumu un cilvēce zīmējumā tēlota četru izglābtu bērnu veidā - baltā, brūnā, dzeltēnā un melnā. Pēc ūdens plūdiem no tiem radās no jauna cilvēku dzimums ar savām daudzajām rasēm.

Nākošā augstākā pakāpe ir pārejoša pakāpe, jo ūdens dzīvnieku dzīvības sākotne leni pāriet dzīvieku pakāpē, kas apdzīvo sausumi. Tādēļ nākošais Avatars tiek

attēlots brūnurupuča veidā, kas ir ūdens un zemes dzīvnieks. Nākošā evolūcijas pakāpe attēlota meža kuila veidā, dzīvaiekā, kas uzturās tikai uz sauszemes. Tālāk seko atkal pārejas pakāpe, Dievišķu Dzīvība dzīvniera formā, kad viņa lēni sāk pacelties uz cilvēku pakāpi. Tas ir mistiskais „cilvēks-lauva”, jo lauva reprezentē dzīvnieku evolūcijas augstāko pakāpi. Pēc „cilvēko-lauvas” nākošā pakāpe jau ir cilvēku pakāpe, kaut gan vēl pirmatnējā veidā. Dievišķā Dzīvība savā agrajā stādījā tiek attēlota „pundurīsa” – pirmatnējā cilvēka veidā.

Cilvēku dzīvība, pēc daudzu gadu simteņu attīstības, klūst stipra ķermenī, kas sasniedz milzīgus apmērus, tāp varmācīga, egoistiska un postoša. Šī dzīvība tomēr nāk no Dieva un tādēļ kārtā arī Avatars – Parašu-Rama – „Rama ar cirvi” virza savu enerģiju drizāk uz postišanu, nekā uz radišanu. Pēc tam iestājas Dievišķīgās Dzīvības stādīja pilnīgi izveidotās cilvēces veidā un Avatars ir Ramačandra – ideāls irdiešu valdnieks, kas valdījis pār Indiju pirms vairākiem desmitūkstošiem gadu un kuŗā varoņdarbi un upuri taisnības un pienākuma vārdā vēl šodien dzīļi iespiesti katra indusa sirdī.

Tālāk nāk pakāpe, kad pilnīgais cilvēks sevi vienlaicīgi apzinās kā Cilvēku un kā Dievu. Šis pakāpes Avatars iemiesojas kā Sri Krišna, kurš mācīja un vadīja cilvēkus kā tāds, kurām piedevvara, jo Viņš bija Dievs.

Nākošais Avatars mums ir apsolīts, kaut gan mūsu iztēle vienu tikko spēj sev priekšā stādīties. Rakstos ir teikts, ka nāks Ealki uz balta zirga, lai atkal nodibinātu Taisnību starp cilvēkiem.

Tā attīstas dzīvība, katrā nākošā pakāpē arvienu vairāk atbrīvojot viņā ieslēgto apziņu un topot par arvienu pilnīgāku Dievišķīgās Gudrības, Spēka un Dailuma atspulgu. Kurš iespēj saprot kopā ar minerālu, dalīties jūtās ar ziediem, just līdzī dzīvnieku priekam un tiekšanām, tas ir dzējnieks, gaišregis un viņa iztēle apjēdz Dievišķo mērķi, kura dēļ tie bija izdomāti.

Ne tikai priecāties par ainavu, bet arī just, ka katra zālīte, katrs krūms un katrs koks atver savu sirdi saules stariem un ka katrs no tiem ienes savu, kaut arī niecīgo toni brīnišķīgā Dabas simfonijā – tas nozīmē pārkāpt cilvēcīgās aprobežotības robežu un ietvert Eņģelū un Dēvu īpašības un beidzot – Paša Dieva.

Tā nebija skaista iztēle vien, – tā bija gaiša patiesība, ko redzēja Koļridzs, kad viņš dziedāja:

Ja atdzīvinātā daba
Ir tikai daudzu arfu rinda?
Tās domās trīs, kad pāri viņām
Iet Vienīgās Domas viesulis.
Un viesulis šis ir tai pašā laikā
Kā dvēsele ikvienam, tā visiem Dieva.

XII

Apziņas evolūcija

Ja mēs spētu izprast, kas ir apziņa, mēs atrastji atslēgu vienlaicīgiem problēmām. Apziņa ir tās Vienīgās Esamības - kura vienlaicīgi ir spēks un materija, forma un dzīvība - visaugstākā izteiksme.

„Om, Amitaija, ar Vārdu nemēro
Neizmēramo. Ar jautājumu nekļauvē
Bezdibenā. Jautājumu un atbildes
satur mēlus. Un tāpēc klusi”.

Tomēr mūsu daba ir tāda, kas spiež mūs jautāt un mēs tikai tad rodan apmierinājumu dzīvē, ja mums liekas, ka esam dabūjuši atbildi uz mūsu jautājumiem. Vakar gūtās atbildes var rast neapmierinātību šodien, bet mēs nevaram būt apmierināti šodien, kamēr nedabūsim atbildi nekavējoši, lai arī ritu mums no tām būtu jāatzaksēs. Ja mēs iedzīlināsimies apziņas attīstībā, mēs būsim jau puscelā un izpratni - kas patiesībā ir apziņa. Zinātnē par to, kā attīsiņgs apziņa, ir zinātņu Zinātnē. Pirmais lielākais apziņas brīnumis ir tas, ka veselais ir ietverts savā daļā, vissa summa ir vienā. Kaut arī elektrona apziņa nav lielāka par vissīkāko punktiņu apziņas laukā, tomēr šis punktiņš ietilpst kopējā apziņas summā, kura ir L o g o s s, un Viņš atrodās tanī, kai gan mēs savā aprobežotibā redzam šeit tikai to apziņas daļīgu, kas izpaušas kā elektrons.

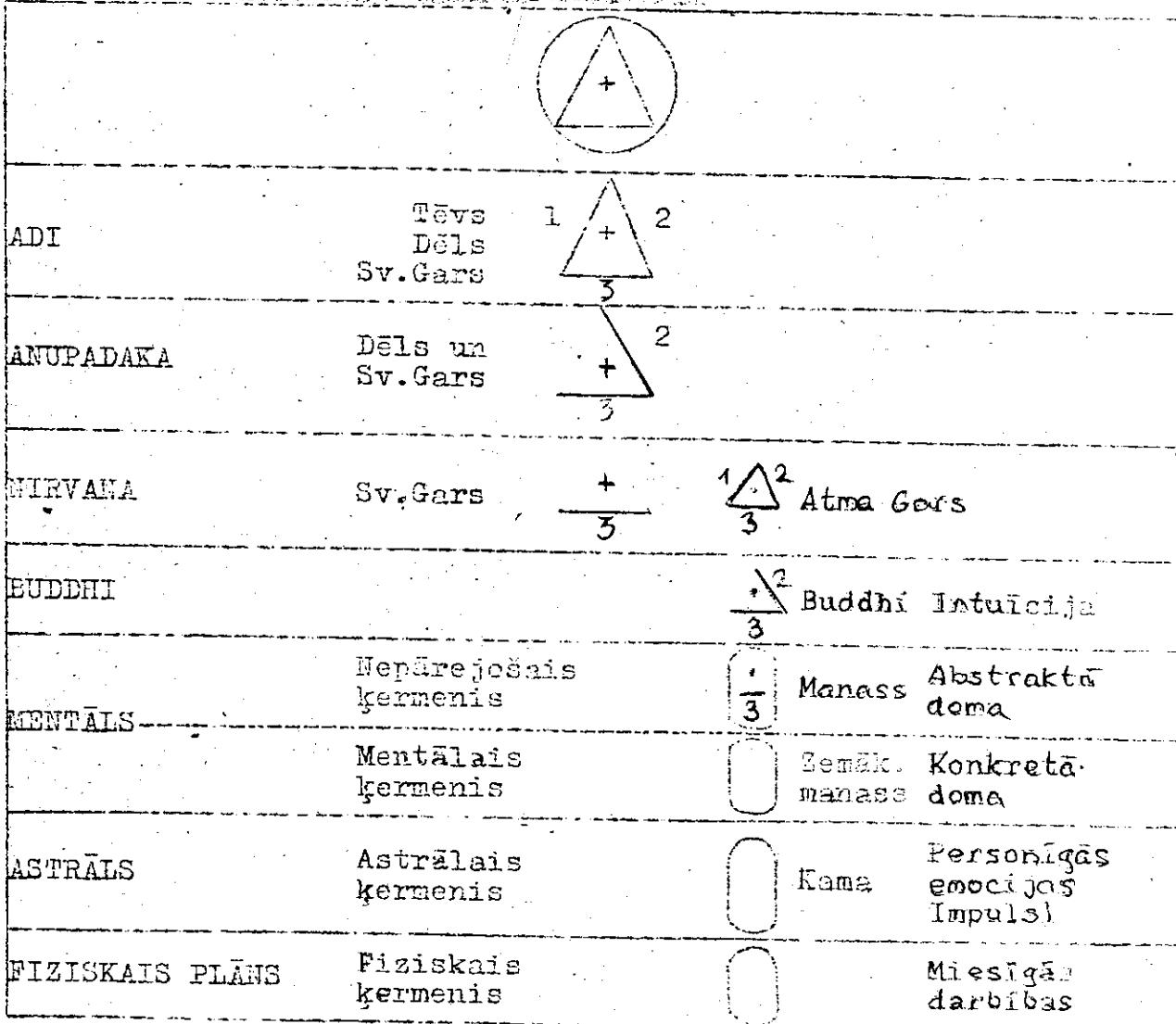
Kā soules izklaidēto staru miriādus lēca savāc vienā punktā un visa staru energija atrodās šai punktā, tā gluži tās pats noteikt arī ar katru apziņas veidu, kas apgaro ikvienu formu. Visi īespējami apziņas atklājumi jau atrodās katra apgarotā vienībā, lielā vai mazā. Biologs tikai apstiprina ezoterisko patiesību, — „Sekspīrs kādreiz eksistēja protoplāzmas gabaliņā, ne lielākā kā kniepadatas galviņa”.

Novietojiet vairojamo lēcu kādas lielas un plašas panoramas priekšā, kas aizņem vairākus kilometrus; visus, no čīs panoramas izejošos starus lēca apvienos vienā fokusā. Šī fokusa atradīsies visā ainava, kaut arī nekāds attēls nebūs saredzams. Tikai tad, kad būsim pietiekoši attālinājušies no dotā fokusa, viens attēls pēc otra sāks parūdīties uz ekrānu, kas novietots staru atstarošanai, pie tam attēla lielums pieauga atkarībā no tā, kādā attālumā no fokusa bus novietots ekrāns. Jo lielāks palielinājums, jo skaidrāk izskirsim ainavas detalus. Visa aina bija koncentrēta vienā punktā un tikai attālinoties no šī punkta tā izplatisies mūsu priekšā it kā no „nekā”. Tā ir laba apziņas evolūcijas ilustrācija.

Tādēj kārtā apziņas evolūcija ir it kā aizkara atbīdišana, aiz kura atrodas gaisma. Pate aizkara atbīdišanas akts gaismai neko pievienot nevar. Gaisma, kuru nekas netrūkst, tikai izklai dē tumsu. Kamēr mēs paši sevi nespiciet, tieši tā. Viņas darbība vien-

laicīgi ir upuris un prieks. Upuris rodas no aprobežošanās nepieciešamības, prieks - no iespējamības dot. Nemt dalību šai Upuri un Priekā nozīmē sasniegt Dievišķību. Cilvēka apziņas evolūcija notiek pateicoties atdošanai. Ūzīmētu un stādu valsts augšanas likums ir - sacensības, konkurences un sevis meklēšanas likums. Cilvēka augšanas likums ir - sadarbība un pašuzupurešanās. Logoss mūžīgi upurē Sevi dzīvības un materijas krusta un tikai tad, kad cilvēks sāk Viņu attdarināt, viņš kļūst Tam līdzīgs. Tas ir lielais likums, kuru vienmēr jāatceris.

Apziņa cilvēkā pakāpeniski atklāj savas apslēptās iespējamības, bet bez pašuzupurēšanās nav iespējama pāreja no vienas pākāpes uz otru. Cilvēkā jāiznīkst visām zvēra atliekam, kaut arī tādēļ būtu jāiemiesojas simtiem reižu.

Kad pēc daudzām dzimšanām un nāvēm pašuzupurēšanās cilvēkā kļūst par instinktu, tad viņš zina, ka upuris ir prieks, vienīgi iespējoms prieks.

Pirms apziņa tiek pakļauta evolūcijai, viņai jāiziet caur involūciju. Šis involūcijas process attēlots diagrammā 93. zīmējumā. Diagrammas septiņi horizontālie iedalījumi attēlo saules sistēmas septiņus lielos plānus; virs tiem pirms kosmiskā procesa sākuma neizpauštā Logosa simbols. Pirmais involūcijas solis ir Viņa noiešana Adi plānā. Šini plānā vien trīs lielie Aspekti jeb Siva, Višnu un Brāmu vai arī Tēvs, Dēls un Svētais Gars darbojas visā pilnībā. Kad Logoss noiet otrā plānā - Anupadakā, Viņš pakļauj Sevi ierobežojusam, jo Viņa Pirmā Logosa aspekts kļūst apslēpts un tikai Otrā un Trešā Logosa aspekti var rast pilnīgu izteiksmi. Nākošā lejupejošā pakāpē Logoss pakļauj Sevi tālākam ierobežojumam un tikai Trešais Logoss šeit var pilnīgi izpausties, kamēr Otrā un Pirmā Logosa aspektiem vairs nav iespējams izpaust Savus atributus Šini plānā.

Iespējams, ka dažiem lasītājiem būs grūti izprast, kādā veidā visuvarenais Logoss var tikt pakļauts ierobežojumiem nolaižoties no viena plāna uz otru. Šo ideju mēs varēsim uztvert, ja nemēm piemēru no tā, kas mums zināms par telpiskām attiecībām. Mēs visi zinām, kas ir kubs; viņam ir trīs izmērijumi - garums, platums un augstums. Katram, kas var apiet kubam apkārt un raudzīties uz to no augšas, paceloties virs tā, un apskatit viņa pamatu, paceļot to, tas iesskatīsies kā ciets priekšmets, kurš ir sešas kvadrātiskas virsmas ar divpadsmīt šķautnēm. Pieņemsim, ka mēs tagad pārnesamies mikroba apziņā, kurš atrodas uz papīra loksnes un nespēj pacelties virs tās. Ja kubu novietosim uz papīra un mikroba sāks to aplūkot, apejot viņam apkārt pa kuba sašķiršanās līnijām ar pacīri, tad mikrobs ieraudzīs vai sajutīs tikai četrās nepārejamos līnijas. Ja viņš spēj izdarīt visaugstāko iztēles piepūli, viņš var iegūt priekšstātu par kvadratu, tas ir plakanu virsmu, ierobežotu ar četrām vienādām līnijām. Bet tā kā mikrobs nevar iziet ārpus papīra robežām, tas nekad neredzēs kubu kā kubu. Kubs var parādīt mikrobam vienu pēc otras visas savas sešas plāksnes, bet tas katru reizi apstiprinās, ka tas ir tikai kvadrāts.

Tādā kārtā, ja mēs trīsdimenzijs priekšmetu stādīsim priekšā apziņai, kurā pazīst tikai divas dimensijas - Šis priekšmets tiek padots ierobežojumam. Šis ierobežojums nesastāda Viņa paša dābu, bet tādi ir viņa izpausmes apstākļi Šini divdimenzijs pāsaulē. Gluži tas pats notiek attiecībā uz Logosa ierobežojumiem, kad Viņš nolaižas no viena plāna otrā. Pēc Savas dabas Viņš ir nemainīgs, bet darbojoties plānos, kurus Viņš Pats rada, Viņš cieš no ierobežojumiem katrā nākošā plānā atkarībā no dotā plāna materialitātes pakāpes.

Visā Logosa nokāpšanas periodā trijos augstākos plānos, cilvēku Monāda atrodas Viņā. Diagrammā tas ir attēlots ar mazu krustīgu trīsstūrīga iekšpusē. Nav neviens paša momenta, kurā ikviens no mums - kā monāde - nedzīvotu, nekustētos un neeksistētu Viņā. Kaut arī sākumā mēs nekā nezinām par Viņu un kaut arī zinot, ejam pat pret Viņa Gribu, visās evolūcijas stādījās, caur ku-

gām esam gājuši no minerāla līdz stādam, no stāda līdz dzīvniekiem un cilvēkam, atdalīties no Viņa mūrs nav bijis iespējams. Tā skar Sleponešas Doktrinas senā stansa:

„Dzirkstele nolaižās no Līcsmas viscmalkākā Fochata pavadienā. Viņa iet caur visūm septipām Maijas pasaulem. Viņa apstājas Pirmā un tāpēc par metallu un akmeni; viņa pāriest Otrā - un lūk, viņa - stāds; stāds pārdzīvo septīgas pārveidības un kļūst par Svēto Dzīvnieku. No viņu savienotām īpajibum rodas Manu - Domātājs”.

Un mūžīgi Dzirkstele nolaižās no Līcsmas. Individuālītātes, kā darbinieka, sajūta sūkas monādā, kad viņa atrodas Nirvanā kā trīsvienība - Atma-Buddhi-Manas - atdalīta no Līcsmas kā Dzirkstele un tomēr ieguvusi no Līcsmas visas uguns īpašības. Trejādā monāda Nirvanas plānā miniatūrā ir līdzīga Logosam un viņa visas attiecībāc ir veidota un radīta pēc Sarva Redītāja līdzības. Viņa diagrammā attēlota ar mazu trīsstūrīti.

Tāpat kā Logoss iet caur involūcijas processu, tā arī Monāda, savukārt, arī iet caur to. Visi trīs Monādas-aspekti izpaužās plānā, pie kuŗa Monāda pieder - Nirvanā. Tānī brīdi, kad Monāda nolaižās Buddhi plānā, viņa pakļaujas ierobežojumum un uz viņac Atmas aspektu nolaižās it kā cīzkājējs, un tikai Buddhi un Manasa aspekti izpauž sevi. Tādā kārtā viņac trīsstūra viena malā kļūst neizpausta un apslēpta. Gluži tādā pašā veidū, kad viņe nolaižās nākošā - Mentālā - plānā, viņa pakļaujās tālākam ierobežojumam un „nepārejošā” kermenī, kurū viņa Šeit izveido, izpaužās tikai viņas Manasa aspekts, kamēr pārējie divi paliek neizpausti Mentālā plāna augstākā sfairā. Manasa līmenī ta tad izpaužās tikai Monādas trīsstūra viena mala - viņa pamats.

Pēc tam vēlreiz sākās involūcijas process un šoreiz tam ir paklausīts Ego, kuŗš dzīvo nepārejošā kermenī. Pie iemiesošanās, nolaižoties no viena plāna otrā, Ego tāpēc arvienu jauniem ierobežojumiem, izveidojot priekš sevis pēc kārtītās mentālo, astraļo un fizisko kermenī.

Apziņas evolūcija ir apslēpto energiju atbrivošanas process, - sākuma Ego energijas, tad Monādas un beidzot Logosa. - ar savu izpausmes līdzekļu palīdzību visos mūsu pasaules plānos. Kādā veidā noris Ego apziņas atsvabināšana ar viņa izpausmes līdzekļu /ķermēju/ izsmalcināšanas procesu, bija aprādīts VI nedēļā - „Cilvēks dzīvē un nāvē”, kur šis process attēlots 51. zīmējumā. Pēc tam, kad Ego ieguvis nepieciešamo kontroli pār saviem izpausmes līdzekļiem, pienāk viņa apziņas paplašināšanas nākošā pakāpe - viņš iestājas Lielajā Baltā Brālibā un pēc Pirmās Iesvaidišanas iemācās darboties pilnā apziņā Buddhi plāna zemākos apakšplānos. Tad pirmo reizi viņš sāk apjēgt, bet ne tikai tīcēt, ka eksistē visa esošā vienība un ka viņa liktenis nešķirami saistīts ar dvēselu miriādu likteni, kurās kopā ar viņu izveido Cilvēci. Vēl vairāk - viņš apjēdz, ka tās ir daļa no viņa paša, un ka visi sadalījumi - „es” un „tu”, - „mans” un „tavš”, kas piešķirti apziņai uz plāniem, zemākiem par Buddhi - ir tikai illūzija. Tagad, savas augšupejas stādījā uz Buddhi plānu, Ego izpauž savu trīsstūra divas malas.

Nākošās apziņas paplašināšanas pakāpes, pie Otrās, Trešās un

Ceturšās Iesvaidīšanas dod viņam iespēju iegūt pārējo Buddhi plāna apakšplānu izpratni, bet pie Piektās Iesvaidīšanas - Asekha - viņa apziņa nepārtraukti darbojas Nirvanas plānā. Tagad Monādas trīsstūris piepildīts un „Mūžigais Ceļinieks” atgriežas mājās, - „priecājoties un nesot sev līdzi savu plauju”.

Šīnī, Adepta Asekha, stādījā Monāda ar tiešu piepildīšanos izprot to brīnumu no brīnumiem, ka viņa, kaut arī Ēzirkstele, tai pošķ laikā ir arī Liesma. Tagad viņa ir - K r i s t u s, Svaidiņš, ar keizerisko kroni vajagots, kurš iegūšanai viņš kā Dieva dēls „traucies cīņā”. No šī momenta Monādas Trīsstūris atrodas tiesā kontaktā ar Logosa Trīsstūri, kaut arī tikai ar vienu viņa malu - pamatu, kas ir „Svētā Gara” aspekts. Lūk, no kurienes kristīgā tradīcija mums pauž par diviem kristīšanas veidiem: vienu - ar ūdeni, otru - ar ugumi. Jānis Kristītājs varēja izdarīt tikai pirmo - kristīšanu ar ūdeni, un tikai vienīgi Kristus var dot otru - kristīšanu caur Svēto Garu un ugumi. Jāņa Kristītāja vārdi: „Es kristīju jūs ar ūdeni grēku nožēlošanai, bet aiz manis nākošais ir stiprāks par mani, es neesmu cienīgs nest Viņa apavus, Viņš kristīs caur Svēto Garu un ugumi”. Kad Monāda gūst kristību caur „Svēto Garu un ugumi”, tad viņa Iesvaidījuma svētīšanīgumā var teikt: „Kā Tēvs pazīst mani, tā arī es pazīstu Tēvu”... „Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas tic man, kaut arī būtu miris, tas dzīvos; kas dzīvo un tic man, nekad nemirs.... Es un Tēvs - esam viens”.

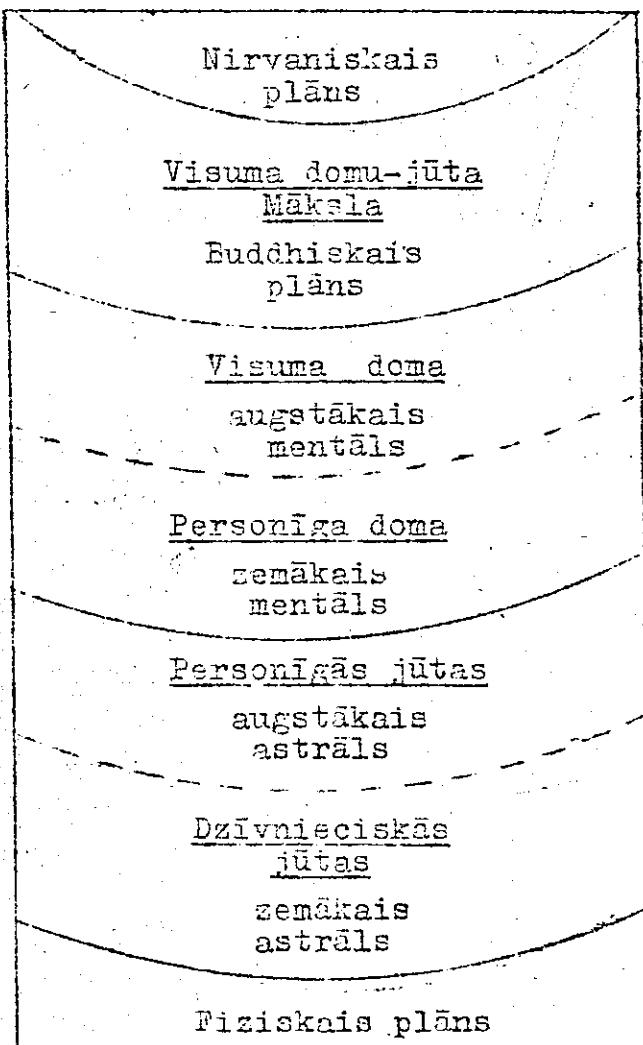
Vēl augstākās, mums neaptveramās sfairās paceļās Mūžigais Ceļinieks, savienojot Anupadaka plānā savu Buddhi ar Lielā Trīsstūra Buddhi un, beidzot, Adi plānā savieno sāvu Atmu ar visa, kas ir, bijis, un būs Atmu - ar mūsu Sistēmas Logosu.

Cilvēka augšupeja pretīm Dievišķibai var tikt apskatīta no dažādiem redzes viedokļiem un viens no tiem attēlots diagrammā 94. zīmējumā.

Šīs schēmas pamatdoma ir tā, ka ikvienai viena vai otra pasaules plāna uztverei no iekšienes ar apziņu atbilst attiecīgā tā paša plāna iedarbība uz apziņu no ārienes. Reakcijas uz fiziskiem, astrāliem un mentāliem kairinājumiem iepazīstina mūs ar pasauli, kas ir ārpus mums; atkarībā no reakciju rakstura notiek apziņas paplašināšanās individā. Akmens reage tikai uz siltuma, aukstuma un spiediena iedarbi un tādēļ tam ir pazīstama tikai fiziskā pasaule. Stāds atbild uz astrālām vibrācijām, kā viņam patīkamām, tā arī nepatīkamām, tādēļ rodas viņa instinktīva pieņēšanās apkārtnei; viņam pazīstamas abas pasaules: fiziskā un astrālā, kaut gan pēdējā diezgan neskaidri. Dzīvnieks reage arī uz zemākā mentālā plāna vibrācijām un tādēļ ne tikai jūt, bet arī domā. Tā tad dzīvniekam ir zināma fiziskā, astrālā un mentālā pasaule, kaut gan pēdējā diezgan nenoteikti. Cilvēks var reagēt uz augstākās mentālās pasaules vibrācijām un tas nozīmē, ka viņš var pasauli aplūkot no šī plāna.

Zemākā astrālā pasaule nonāk aktivā stāvoklī pateicoties cilvēka dzīvniecisko jūtu iedarbībai, piemēram: dusmas, jūtekļiba, skaudība, greizsirdība. Atkarībā no astrālā ķermenē izsmalcināšanas un spējas pāust cēlākas jūtas - milētību, padevību un simpatijas, kaut arī šīs jūtas stipri apēnotū personīgās intereses,

viņa priekšā atklājas augstākā astrālā - jūtu pasaule. Līdzīgā veidā arī atsevišķās nesakarīgās domas, kuras mums vispārīgi ir par dažādām lietām, dod mums iespēju saskārtties ar zemāko mentālu - konkretru domu pasauli. Bet kad mēs savas idejas novēdam domu un jūtu kategorijā un ar viņu palīdzību atklājam likumus, tākai tad mēs gūstam augstākās mentālās pasaules izpratni. Domāt ar augstākā "nepārejošā" ķermēņa palīdzību nozīmē pacelties pāri konkrētām domām un pieskārtties tām vispārējām reliģiozām, filozofiskām un zinātniskām domām, kas raksturīgas filozofiskam prātam.

Zīm.94.

ir iespējams aprakstīt tās Monādas spējas, kurās izpaužas Nirvanas plāna? Pieteik, ja sacīsim, ka par cik Buddhi pārsniedz tīru domu un tīru emociju, par tik arī atmiskais dvēseles aspekts ir augstāks par Buddhi aspektu.

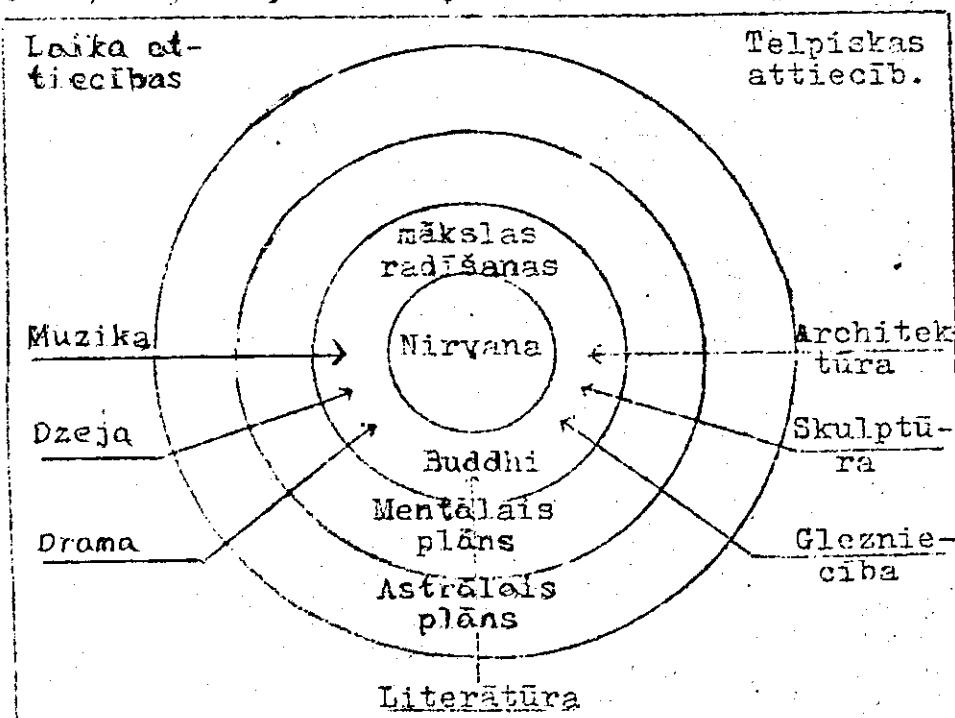
Cilvēces kultūrālā augšana nebeiggsies tik ilgi, kamēr visi nebūs spējīgi darboties Nirvanas plāna. Līdz šim laikam visaugstākais cilvēces sasniegums bija saskārsme ar Buddhisko plānu pāteicoties nedaudzu gēniju pūlēm un sasniegumiem mākslas laukā. It

Bez abstraktās domas augstākā atributa cilvēkam piemīt vēl cita spēja, cits apjēšanas līdzeklis, kurū, labūka nosaukuma trūkuma dēļ, teozefijā apzīmē ar indiešu filozofijas terminu - Buddhi. Viņš ir ievērojams ar to, ka pateicoties viņam objekts tiek apjēgs nevis ar iespēšanu no ārienes, bet gan ar tā pielīdzināšanu apjēdošanu. Buddhi ir tāds apzīmētais stāvoklis, kas ir ne tikai doma un ne tikai jūta, kā arī nav vienkāršs domas un jūtas savienojums, bet tas ir vienlaicīgi doma, jūta un vēl kaut kas vairāk, - neaprakstams domu - jūtu veids - jūtziņa. Var teikt, ka Buddhi darbojas uz augstāko mentālo plānu, prāts uztver vispār pasaullīgas idejas un kad Buddhi atspoguļojas tīrā astrālā dobā, tad rezultātā rodas vismaigākās simpatijas. Buddhi - Dievišķīgā Intuīcija - jūtziņa, ir pareizska par visu zinātni, jo viņa taisa slēdzienus nevis pēc pagājušā un tagadējā, bet arī pēc nākamā; viņa ir daudz pareizākā izpratnes ziņa, nekā visdziļākā emocija, jo pētotais pēc savas gribas kļūst par pētamo.

Ja vārdiem nav iespējams attēlot Buddhi stāvokli, vāj gan

kā tikai vakar cilvēce apjēdza, ka ir eksistences apvidus, kur cilvēks var radīt mākslas priekšmetus, kuri nesīs prieku visos gadījumos un radīt ne tikai vienai dienai, bet visiem laikiem. Ja ģēnijs - lai tas būtu reliģijā, mākslā, filozofijā vai kādā citā zinātnes nozarē - tiecas Buddhi plānā, tad viss, ko viņš rada, pauž mākslas būtbū. Ja kā zinātniekam viņam ir darīšana, ar dažiem parādībām, viņš tās aptver un attēlo ar tādu veiksmi, ka viņa zināšanā jau izpaužas jūtīgi, intuīcija. Ja kā filozofs viņš rada kādu sistēmu, viņš ar vienādu mīlestību apdomā kā mazo, tā lielo viņu novēd visu līdz vienībai un daiļumam. Lielo Skolotāju ētiskās mācības ir vistirākās mākslas atklāsmes, jo viņu likumi ir universāli savā pielietojamībā visās cilvēku problēmās un nekad nenoveco, paliekot nemainīgi svaigi un daili visos leikmetos.

Ikviena mākslas izteiksme ietver sevī kaut ko no visu citu mākslu iepatnībām. Tā, piemēram, glezna var būt sprediķis, simfonija - filozofija. Kād Buddhi apziņa sūta savu vēsti, reliģija - top par zinātni un māksla par filozofiju. Tikai zemākā mentālā - konkrētas domas plānā šī vienība saskaldās dažādībās un tām, kurā nespēj aptvert vienību, liekas, it kā atsevišķie gadījumi runātu viens otram pretīm. Domājošais, mīlošais un darbojošais cilvēks, kād viņā pamostās Buddhi apziņa, sasniedz to vienību - sintezi sevī, kuru viņš var izpaust tikai Buddhi plānā.

Zīm. 95.

jās attiecības. Augstāka tipa literātūrā mums ir tai pašā laikā arī spoža „vārda glezniecība” un notikumu un ideju grafiska dramatizācija. No literātūras, raugoties pēc tā, vai mums ir darišana ar laika parādībām vai arī ar telpas datiem, - attīstas mākslas.

Cilvēcs virzama uz „Tā”izprāšanu, kas pastāv ārpus laika un telpas. Viņa aptveršana jāsashiedz ar laika un telpas palīdzību. Līdz šim kā mūsu augstākais apjēšanas līdzeklis bija radošā māksla. Kādās savstarpējās attiecībās atrodas viņas dažādie aspekti, tā ir viena no filozofijas problēmām. 95. zīmējumā aprādītā diagrammā mēgināts attēlot viņu savstarpēvīgu savstarpē-

Pa laika līnijām literatūra ved uz drāmu, drāma viiza uz dzeju, bet dzeja, pateicoties tās mūzikālajām iepācībām, ved pie mūzikas. Pa telpas līnijām - "vārda glezniecība" literatūrā saistīta ar krāsu glezniecību, - divdimenziiju glezniecība paceļas līdz trīsdimensiju izteiksmei skulptūrā, bet skulptūra - līdz tiem skaidtajiem ritma un dailes abstraktiem jēdzieniem, kurus dod architektūra.

Nav grūti izsekot, kā drāma, izteicot notikumus laikā, attiecas pret glezniecību, kura attēlo notikumus telpā. Skulptūra jeb tēlniecība līdzīga mēmai dzejai, kamēr dzeja veido tēlu pēc tēla no iztēles materiāla. Gētes un Lesinga apzīmējums, ka architektūra ir "saistingusi mūzika", dod mums atslēgu attiecībām, kas pastāv starp mūziku un architektūru.

Visas mākslas formas ved cilvēka apziņu pie to dzīves vērtību izpratnes, kurās Monāda atrad Buddhi plārā. Cilvēka mākslinieciskā izjūta vēl atradas diša stāvoklī, bet ar cilvēces b r ā l i b a s izjūtas augšanu dzīvē arvien vairāk būs sajutams mākslas iespaids. Tāpat arī līdz ar māksliniecisko izjūtu attīstīšanos cilvēkos piesugs cilvēku brālibas piepildīšanas ie-spējamībac.

Kad mēs nonāksim līdz pēdējai mākslinieciskās radošās darbības robežai un sajutīsim sevi spēkus, kurus never ieteikt pat visaugstākās mākslas formās, tad mēs zināsim, ka Monāda darbojas savā īstā - Atmas plānā. Bet kā mēs savienosim Nirvanu un šo māsu zemi vienotā darbības laukā - tas ir nākotnes noslēpums.

Izprast visā pilnībā apziņas evolūciju ir tas pats, kas aptvert Dievišķīgās dabas noslēpumu. Bet ja visi dzīvības veidi ar sevi ieteic Viņa dabu un mēs paši arī esam Viņa dalīgās, tad no tā neizbēgami izriet, ka mūsu apziņas paplašināšana tai pašā laikā ir arī Viņa atklāšana un augšana līdz līdzībai ar Viņu. Atklājot Viņu mēs atklājam paši sevi. Iekš tam arī izpaužas apziņas noslēpums, ka daļa ir arī Veselais. Zināt to - ir viena ilicita, bet klūt par to - ir pavismēs cits. Klūt par Veselo - ar iespējams tikai tad, kad mēs sāksim darboties kā Veselais un tas ir iespējams tikai tad, kad mēs atdosim sevi tikpat brīvi un pilnīgi Veselam mazā esības aploka robežās, kā Veselais atdod sevi visam Savas Esības lielajā apļotā. Liekas pilnīgi neticāmi, ka mēs kādreis varētu atdarināt Veselio. Bet tieši tādēļ, ka tas ir mūsu īstais uzdevums, Viņš arī ir sūtījis mūs no Sevis Šurpu uz Zemi, lai mēs dzīvotu savas individuālās dzīves. Ka vīēnīgā dzīve, kādu ir vērts dzīvot, ir ī pēmtā dalību Viņa mūžīgū Upuri - par to liiccina visi, kas nākuši no Viņa un apzinīgi atgriežas pie Viņa.

XIII

Pasaules iekšējā pārvalde

No visām idejām, kurās mūs pārsteidz pie pirmās iepazīšanās ar Teozofiju, vispārsteidzošākā ir ideja par Pasaules iekšējo pārvaldi. Daudzos gadījumos mums liekas, it kā pasaules starptautiskai dzīvei ejot cauri gadu simteņiem nav nekādas mērķtiecības un ka nākēs apmierināties ar izteicienu, ka visu tautu vēsture pēc būtības nav nekas vairāk kā "cilvēces noziegumu, neprāta un neloimju saraksts".

Tagadnes skeptiskajam prātam liksies neiespējami, ka katrs pasaules notikums būtu vērots uz Dievišķīgā Plāna reālizēšanu. Mūsu reliģiozā pārliecība ir pietickoša, lai ticētu attālām "dievišķīgam mērķim, kurp virzas viss radītais", bet kad burtiski jāpienem, ka "neviens zvirbulis nekritīs zemē bez Jūsu Tēva ziņas...", tad mūsu ticību uztur vienīgi sirds, kamēr prāts protestē.

Tomēr visā dabā nav brīnišķīgāka fakta par tikko minēto, ko mums pasludinājis Kristus. Ir tiešam pareizi, ka noviens zvirbulis nenokritīs bez tā, lai šis gadījums netiktū atzīmēts Lielajā Apzinā, un Lielā Milestība aizsargās zvirbuli viņa kritiņā un izvadīs viņu caur nāves vārtiem uz laimīgāku dzīvi.

Seit, uz mūsu planētas, kas rīko ap Sauli, Varenas Būtnes vija katra notikumu. Visus cilvēces noziegumus, neprātu un neloimes, tāpat arī varonību, upurus un idealus Viņi izmanto, lai piepildītu noteiktu daļu Logosa Plāna un šīs Plāns nenoverēsim piepildīsies noliktaja laikā.

Pasaules iekšējas pārvaldes faktu ilgu laiku glabāja kā visdārgāko noslēpumu Senās Mistērijās. Līdz ar paātrinātās evolūcijas iespējamību, kas pašlaik paveras cilvēces priekšā, tas, kas kādreiz bija apslēpts, mūsu dienās tiek atklāts. Neapšautāmi, ka daudziem tāda atklāsme būs bez kādas nozīmes, dažos tā radīs izsmieklu un tikaī nedaudzos tā issauks jaunu dzīves izprātni un jaunu apņemšanos atdoties ar miesu un dvēseli tam darbam, kas pālidz reālizēt "Lielo Plānu, tas ir - evolūciju". Šo pēdējo dēļ, kuri slāpst pēc izpratnes, lai varētu attaisnot ar prātu to ticiju, kas glabājas viņu sirdīs - tiek atklāta vispārējai zināšanai un pātišanai ievērojama daļa no ezoteriskās zināšanas pateicoties radušai Teoziskai kustībai.

Visās šīs grāmatas lapas pusēs galvenā tēma bija tā patiesība, ka viss Dabā notiekošais, dzīvo būtnu dzīve un cilvēka dzīdi ir Logosa pašatklāsme. Tika aizrādīts, ka Viņa dzīve atklājas soli pa solim un ka visi dzīvības un apzinās veidi saistīti savā starpā evolūcijas dzīvā kēdē. Kā atomā, tā arī amēbā ietverta Viņa Dzīvība, bet vēl vairāk Viņa Dzīvība atklājas Dhian Koganā vai Planētārā Logosā. Uz mūsu Zemes visi mēs, cilvēki, esam Viņa Dzīvības iemīesojumi un mēs izpaužam Viņu pilnīgāki, nekā mūsu jaunākie brāli - dzīvnieku vaisti. Gluži tāpat ir arī Būtnes

augstākas par cilvēkiem, kurās pauž Logosā Dzīvību vēl pilnīgāki par cilvēku. Un tieši Viņas arī sastāda Pasaules iekšējo pārvaldi.

Uz katrais Scules sistēmas planētas atrodas Logosa Pārstāvju grupa, kas izpilda Viņa Plānu uz šīs planētas. Tādu grupu sauc par planētas "Hierarchiju" un musu planētas Hierarchija senās teikas pazistama zem daudziem nosaukumiem. Vienu no šiem nosaukumiem lieto visbiežak - LIELĀ BALTĀ BRĀLĪBA. Šī Brālība ne tikai ir Parcilvēku savienība, bet dzīva Mīesa, kas sevi ietver Logosā dzīvības energijas. Patiesi, tā ir "Lielā Loža augšā", paraugs katrai Lielai Ložai, kas vispar kādreiz kaut kur ir bijusi, un viņas varenie Pārstāvji strādā bez apstajas no dienās diena. Lielas Baltas Brālības Adepti darbojas hierarchiskā kartījā, atkarībā no savam īpašībām un kātrs Iespilus savu darbu kādā Plāna nodalā.

Tika minēts, ka Lielā Baltā Brālība ietver sevi Logosa dzīvības energijas. Pateicoties tam, ka Logoss savas izpausmes laikā darbojas kā Trīsvienība, visi Viņa speki iet caur trim Valdniekim, kas uz zemes pauž Viņa trejādo dabu un ir šīs Trejādibas energiju izpausmes vadītāji. "Lielais Trīsstūris, mūžīgais debesīs" - tas ir Pirmais, Otrs un Tresais Logoss jeb Šiva, Višnu un Brāma, vai arī Tevs, Dels un Svetais Garš. Uz zemes "so Trīssturi pārstāv cits Trīsstūris, kuru veido trīs Dīzi Archati, kas pazīstami kā Pasaules valdonis, Bōdhisattva un Maha-Kogans.

Gaur pirmo uz cilveci nonāk Atmiska energija vai Logosa Speciāla aspekts. Otrs - kā Pasaules Skolotājs - ir Logosa Gudribas aspekta paudejs un cilvēcības labā izpilda to noslēpušu no pierākumu, kuru sauc par "atpestīšanu". Tresais ir Viņa Dievišķīga Saaprāta paudejs, atklaj zemes dzīveli visas tas darbības, kas piemīt Prešam Logosam - "Svētam Garam".

Kaut gan Logoss darbojas kā "Trīsvienība, Viņam piemīt arī neizbaustais aspekts. Tas pats ir arī zemes Hierarchijas Trīsstūri. Aiz Lielajiem Trim - Valdnieka, kurš pavēl, Pirmā Ministra, kurš projekti un karavadonu, kurš izpilda - ir vēl Ceturtais. - Klusais Novērotājs. Pēdējā Kosmiskā Rīčka laikā Viņš bija mūsu planētas Pasaules Valdonis, bet tagad "seko un gaida". Kādu Lieļu darbu Viņš patlaban veic cilvēka un Dieva labā, te nes nespējam aptvert.

Pasauli pārvaldošās Hierarchijas pakāpes sākumā attēlotas 96. zīmējumā. Hierarchijas Galva - tā Augstā Būtība, Pasaules Valdonis, kurš pārvalda engelu un cilvēku likteni un rīkojas par vieniem notikumiem uz musu planētas. Viņa apziņā ir ietverts Viens, kas norisinajas mūsu planētas visos septītos plānos. Viņa ietver sevi visu Zemi, kādēļ Viņam ir zinams viss, kas notiek Viņa aurā un nav nekā tāda, ko no Viņa varetu noslēpt. Nav tādas netaisnības, kura Viņam nebūtu zināma. Valdnieks, kā Viņu bieži deve, nav musu cilveces Adepts. Viņa ienemamais stāvoklis ir pārak augsts, lai to varetu ienemt mūsu cilvēces evolūcijas schēmas varenais.

Viens ir planētas Veneras Lielās evolūcijas schēmas varenais Adepts.. Viens ieradas no turienes uz Zemi. Sesus un pus miljonu gadu atpakaļ, lai uznemtos mūsu planētas - Zemes evolūcijas vadību tāni laikmetā, kad visa cilvece tika pārvesta no Mēness kēdes uz

Zemes kēdi. Bez Viņa pavēles neviens nevar tikt iesvaidīts. Lie-
lajā Baltā Brālībā un tā ir Viņa zvaigzne, kas iesvaidīšanas mo-
mentā iekvēlojas virs Adepta-Svaidītāja galvas par zīmi tem, ka
Viņš uzņem Iesvēto Svā Brālībā. Indusu teika, kas zin Viņa
esamību, Viņu dēvē - Sanat-Kumara, "Mūžigais Nēvainīgais Jaune-
klis", jo Viņa Mīessa, kaut arī fiziska, nav sievietes dzemdēta,
bet tika radīta ar gribas spēku /Kriyashakti/ un tā nekad neno-
veco. Pēc ārēja izskata Viņš nav pusmūža virs, bet „Jauneklis ap-
sešpadzmit gadiem”. Viņš iemieso Šeī Logosa Gribu priekš cilvē-
kiem un tai pašā laikā arī Viņa vareno Milestību, tik plašu kā
okeans. Ap Viņu stāv Četri Lielie Dēvaradžas jeb Elementu Valdo-
ņi, kas saskaņo un piemēro atsevišķiem gadījumiem un vispāri cil-
vēku karmu un lielie Dēvas jeb Eņģeli, Viņa Sūtni, kas... gatavi
izpildīt Viņa paveles.

Iesvai dījums		LIELĀ BALTĀ BRĀLĪBA									
10	Klusais sargs										
9	Pasaules Valdonis										
8	Pratyeka Buddha	Buddha									
7	Manu	Bodhi- sattva	M	a	h	a	K	o	g	a	n
6	Kogans	Kogans	Kogans	Kogans	Kogans	Kogans	Kogans	Kogans			
5	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha			
4											
3											
2											
1											
Stari	I	II	III	IV	V	VI	VII				

Zemes karaljiem, kuru dinastijas iementojušas Viņa Svētību pateicoties nesavīgai kalpošanai cilvēkiem, pieder neclājumiņas „karala dievišķīgās tiesības” kā daļe no sava neredzamā mantojuma. Kad karala galvā uzliek kroni, ūsiņa Pasaulēs Valdnieka tradīcijas attālēs atmiņas simbolizē maza zemes lode karala kreisajā rokā un scepteris jeb Stēka Zizlis viņa labajā rokā. Patiesi visa mūsu Zeme, lai cik liela viņa numurs arī netiekas, gūl Viņa Rokas delnā un tiešam - „neviens zvīrulis nenokritīs bez Viņa Gribas”.

Bez Viņa vēl trīs Viņa Mācekļi un Paliņi arī ir ieraudžies no planētas Veneras. Indusū tradīcijas viņus sauc: Samudraja, Sanaka un Sanatana, bet visi Viņi saucās: „domus radicie Budnas Dēli” un „Liesmas Valdoni”. Sauc Viņus arī par - „Nemirošīgās Zināšanas Galvu, Sirdi, Dvēseli un Sēklu”.

Kad dzīvības vilmis no Zemes pāries uz Merkuru, Viņi visi Trīs savukārt klūs par Merkura Valdniekiem, pēc kārtas, un vadīs Šīs planētas evolūciju. Buddhismā Viņi pasūstami kā „Pratyeka Buddhas” jeb „vientulie Buddhas”, jo viņi nemēra un nedibina pasaules religijas. Viņi ir Pirmā vai valdošā Hierarchijas Stara Pārstāvji, kamēr Buddhas - Otrā vai apgaismojotā Hierarchijas Stara. Viņi atrodas Buddha pakāpē, kaut gan nav Viņu uzdevums būt par Pasaulēs Skolotājiem. Tāpēc ir rādies savāds, maldīgs Viņu apzīmējums tautas Buddhismā kā „vientuljie” jeb „egoistiskie”. Viņu milostība ir tikpat liela kā Buddha un Viņi dod cilvēci Spēku, bet ne Gudrību.

Iesvaidīšana Buddhas pakāpē ir visaugstākais sniegums uz Šīs Zemes /Otrā Starā/ un to pieņem Bodhisattva vai Pasaulēs Skolotājs kā kroni Savām pūlēm, strādājot gadu simteniem cilvēces labā. Nobeidzot dažādu religiju dibināšanu, vienu atz otras, pēdējā Savā dzīvē Viņš savāc Savus mācekļus, kas ir satavi pieņemt dažādas iesvaidījuma pakāpes, un tad reizē ar vieniem iemiesojas uz zemes. Pēc tam Viņš dod vienotu „Pāsauļi es Rei - giju” un, nobeidzot darhu dotā fiziskā miešu, Viņš pāriet pie augstākiem uzdevumiem citos plānos. Kad Viņš šķiras no cilvēces, Viņš nodod Savam Pēcnācējam Pasaulēs Skolotāja pienākumus.

Pēdējais Buddha bija tas, kurš mēs pazīstam zem vārda GAU-TAMA Buddha, bet Viņa pēcnacejs Pasaulēs Skolotāja kārtā ir

Bodhisattva MĀTREIJA

+/ Tuvāki Jaunā Ēra jeb Maitreijas Iaikmeits aprakstīts grāmatās:

А.И.Клиасецкий. Основы мироноумия и новая эпоха, II.

Richards Rudzītis. Rēriks - Kultūras celvelis

Pasaules Skolotāja jaunā Vispasaulēs Religija jeb Mācību tiek sauktā par Daivības Etiķas Mācību vai arī Agni Joga, kas saastadas ne vairākam atsevišķam daļam. Jaunā mācība ir pieejams visiem.

Visos pārējos pieccos Staros, no trešā līdz septītam ieskaitot, augstākais iesvaidījums, kas iespējams mūsu Zemes cilvēcei, ir iesvaidīšana Maha Kogana pakāpē. Šo posteni vienā laikā ieņem tikai viens Adepts. Atkarībā no tā dominējošā iespaida uz dots īaikmetu evolūciju, kādu pauž viens no septiņiem Stariem ar saviem Apakšstariem, būs arī attiecīgs tā Adepta tips, kurš ieņem Maha Kogana posteni. Viņš ir dotās planētas evolūcijas procesa lielais „Archiva Glabātājs” un Viņš novēro un virza Lielās Baltās Brālibas locekļu visas darbības pilnīgā saskanā ar to, kā Viņi pakāpeniski izved lielo Plānu. Viņu apraksta kā To, „kuram viņa nākošne ir kā atvērta lapas puse”.

Pirmā Staraz Adepts, pieņemot septīto Iesvaidījumu, pēc tam parasti stājas pie planētas kārtējās pamatrases Mānu grūtījiem piečālumiem. Viņa darbība sākas ar to, ka Viņš pakāpeniski savāc tos Ego, kurī strādās zem Viņa vadības pie jaunās rases un vēlāk visu šīs rases apakšrasu veidošanas, kad tās viena aiz otras parādīsies Zemes virsū. Pamatrases pastāvēšanas laikā, kas ilgst vairākus simts līkstošus gadus, Viņš virza vienu pēc otras dažādu apakšrasu dažādo tipu uzbūvi, pie kam arī Pats iemiesojas katrā no tām, lai noteiktu priekš tās atbilstīgu tipu. Kad Viņš kā Manu ir Savu darbību veicis, Viņš pieņem astoto Iesvaidījumu – „Pratyeka Buddha” un pēc neizmērojāmi ilga laika pieņem devīto Iesvaidījumu, lai ieņemtu „Pasaules Valdoņa” posteni. Pašlaik pie cilvēces palikuši tikai divi Manu: – Manu Chakshusha, kurš pirms vairāk kā miljons gadiem nodibināja Ceturto Pamatrasi – Atlantu rasi, un Manu Vaivasvata, kurš nodibāja tagadējo Piektu Pamatrasi – Āriešu rasi, pirms kādiem sešdesmit tūkstots gadiem. Pašreiz jau nāk Sestā Pamatrase.

Uzmanīgi izpetot 96. zīmējumu redzam, ka visos septīnos Staros ir Adepti, kas sasniegusi Asekha Iesvaidījuma pakāpi/Par pirmo, otro, trešo un ceturto Iesvaidījumu būs runa nākošā XIV nodalā – Māceklibas ceļš./ Adepti, kas atrodas uz šīs pakāpes, var izvēlēties savai darbibai vienu no septiņiem ceļiem /skat. 71. zīmējumu/. Ja Adepts nolēm turpināt savu darbību pie mūsu cilvēces, viņš turpina strādāt uz zemes un beidzot pieņem sesto Iesvaidījumu. Pēc tam viņš var pārtraukt darbību mūsu cilvēces labā un sākt darboties kādā citā vietā, ja vien viņš to vēlas. Bet ja viņš nolēm palikt pie cilvēces, tad viņš pats izvēlas – Manu, Bodhisattvas vai Maha Kogana posteni un pēc tam pieņem septīto Iesvaidījumu. Ir arī Adepti kā Pirmā, tā Otrā Starā, kurī pieņemusi septīto Iesvaidījumu, bet neieņem Manu vai Bodhisattvas posteni, jo viņi citādā veidā nem dalību Lielajā Plānā.

Adepts, kas ieņem Maha Kogana posteni, pēc savas darbības perioda notecešanas atkal izdara savu „izvēli”. Ja Viņš vēlēsies strādāt pie cilvēces kā Hierarchijas pārstāvis, tad Viņam jāpārriet vai nu uz Pirmo vai Otru Staru, lai būtu iespējams pieņemt astoto Iesvaidījumu. Tāpat arī Adeptam, kurš ieņem Buddhas posteni, ja Viņš vēlēs palikt Hierarchijā /uz Zemes/, jāpārriet uz Pirmo Staru, lai būtu iespējams pieņemt devīto Iesvaidījumu.

Ikviena Staraz Adepti, kurī atstāj cilvēci „Asekha” pakāpē, jač dots tālāk uz priekšu, saņem Iesvaidījumus, kurus viņi nav guvuši uz mūsu Zemes, citā vietā. Visi Iesvaidījumi var tikt sa-

nemti visos Steros, bet nemot vērī to, ka pasaules perioda laikā ir vajadzīgi tikai trīs Pasaules Valdņi, septiņi Manu un Septiņi Buddhas, kā arī noteikts skaits Maha Kogaru, tad ne visi Adepti gatavojas šiem uzdevumiem, — vairums ieist „Nirvānā” pēc „Asekha” Iesvaidījuma un pāriet pie tāda darba, kas tos nenovēd vairs sakarā ar mūsu cilvēci.

Visas redzamās un neredzamās pasaules darbības atrodas Lielās Baltās Brālibas pārraudzībā. Viņu reķis Logoss nodod Savu Spēku, Gudrību un Milestību un Viņi sadala Logosa enerģiju visās cilvēku darbības nozarēs. Religija un filozofija, zinatne un māksla, tirdzniecība un techniskie sasniegumi, visc tas tiek iedvesmots un vadīts no Viņiem. Vai nu iemīesojoties starp cilvēkiem vai arī neredzāmi, Viņi virza cilvēkus un tautas, cenšoties likt cilvēkiem sadarboties ar Dievišķo Plānu. Viņu darbību pastāvīgi traucē cilvēku nevēlēšanās līdzdarboties un pretestība, bet tā kā Viņi nedrīkst ar varu iespaidot cilvēku sribu, tad Viņi darbojas ar bezgalīgu pacietību — iedvesmojot un ievirzot visu un visus, novēro cilveces radīto labumu un jaunumu ar bezgalīgu milestību un saprāšanu. Lielo Brāļu „Nenogurstošās Rokas” atbalstā cilvēci un kamer Viņi strādā pie Plāna realizēšanas, galīga cilveces bojā eja nav iespējama. Ja jau Viņi — kādreiz arī vajie un grēcīgie, tāpat kā mēs — ir sasniegusi Pilnību, tad arī mums Pilnības sasniegšana nav skaists sāpnis vien, bet gan daļa istenība. Kalpojot Viņiem mēs iegūstam parliecību, ka viens virzas uz labumu, patiesību un Dalījumu. Bēt kad Viņi pieņem cilvēku kā savu paligu un līdzstrādnieku, tad viņš iet uz Cēlu, kas ved pie Dievcilveces.

XIV

Mācekļības celš

Kad Senā Gudrība atklāj meklētāju skatiem lielisko evolūcijas plānu, dažu sirdīs iedegas visu aptverošas tieksmes sevi veltīt šim Plānam. Pēc tam, kad Debess Redzējums atklājies iekšējam skatam, viss parastais dzīvē saudē savu pievilcību un kad Šis mirklis ir pārdzīvots, tad atliek tikai viens: atdoties pilnīgi bez kāda izņēmuma, kalposanas, svētbijības vai atteikšanas Ideālam. Viscēlākie cilvēka impulsi nav nekas cits, kā augstākiem debesu plāniem piemitošās paplašinātās apziņas izpausme zemes līmenī. Ideāla redzējums līdz ar to ir arī viņa sasniegšanas apsolījums. Cilvēkā pašā ir Celš, Patiesība un Dzīvība, viņam tikai jāaatmostas no savas letargijas, lai ieraudzītu Gaismu, kas deg viņa Dvēselē.

Dvēsele mostas pakāpeniski un visu kultūras veidu iespāids ir vērts uz to, lai liktu dvēselē apslēptai Dievišķai Dzirkstelei iedegties spožā liesmā. Dvēseles apziņas atklāšanas garajā vēsturē pienāk moments, kad priekš viņas klūst skaidrs, ka pieņācis laiks atdot savus spēkus altruismam. Tad dvēsele zemes dzīvē būs tās ideālists, kurš, lai cik bieži arī nesastaptu kārdinājumu atkāpties no sava ideāla, nekad no tā galīgi neatteiksies, neraugoties uz visām ciešanām un pazemojumiem.

Mācekļības pakāpes		
4	Svaidītais	4
3	"Skolotāja Dēls"	3
2	Pieņemtais māceklis	2
1	Pārbaudāmais māceklis	1
	Ideālists	

Zīm.97.

Mācekļības Cela pirmās pakāpes, kas ved no ideālista līdz Iesvaidītam Lielajā Baltā Brālibā, attēlotas 97. zīmējumā. Pirmā pakāpe ir tas mācekļības periods, kad "Gudrības Skolotājs" jen meklētāju "pārbaudišanā". Tas notiek fiziskā vai astrālā plānā, biežāk gan pēdējā. Uz Skolotāja pavēli Viņa vecākais māceklis novēd pie Viņa meklētāju un Skolotājs rada to, ko sauc par "dzīvo tēlu", tas ir mācekļa astrālā un mentālā ķermeņa dzīvs dubultnieks, radīts ar Skolotāja gribu. Dzīvais attēls atrodas Skolotāja tuvumā un tas magnētiski tik cieši saistīts ar mācekli, ka viņš pilnībā uzrāda visas mācekļa domu un jūtu darbības atkarībā.

Kad dvēsele sasmiegu sī šo pakāpi, dvēseles dzīvē iejet Kāds, Kas vedīs viņas paplašināto apziņu uz vēl augstākām sniegumu virsothēm. Tas ir Gudrības Skolotājs, - Garīgais Tēvs, kurš novēroja dvēseles ciņu no dzīves dzīvē, viņas pūles palikuzticīgai savam ideālam. Tagad Viņš tuvojas, lai radītu saiti ar atmodušos dvēseli, Skolotāja saiti ar mācekli.

no tā, kā viņš pilda savu darbu dzīvē. Skolotājs katru dienu izpēta šo dzīvo attēlu, lai redzētu, par cik māceklis gūst sekmes vai cieš neveiksmi. Lieki būtu vēl pieminēt, ka Skolotājs pēta neviem kā sogis, bet caur dzīvo tēlu/sūta māceklim arī savu palīdzību tik lielā apmērā, kādu tas spēj un vēlas uztvert.

Pielēmējana pārbaudē ir atbildē uz mācekļa lūgumu Cilvēces Sargiem, lai viņam tiktu dāvāta ātrākas evolūcijas iespēja, nekā cilvēces vairuma normālā evolūcija. Atbildē tūlīn saistās ar at-tiecīgu individuālā karmas izmaiņu. Tādai karmas izmaiņai ir šādi iemesli: 1/ pakāpeniski atbrīvot cilvēku no tiem karmas veidiem, kas var traucēt viņa derīgumu, 2/ dot viņam plāsākas zināšanas - sevišķi apslēpto dabas patiesību zināšanas iespēju, 3/ secīgāt viņam jaunas iespējamības pašizpausnei caur kalpošanu.

Mācekļa pārbaudes nolūks ir konstatēt, kādā mērā viņš spēj noturēties zem savas karmas triecieniem, neatslābstot savā altruismā, nerazgotos uz to, ka viņa dzīve zaudē tās izpriecos un baudas, kurās dod zināmu nokrāsu cilvēku vairākuma dzīvē. Pārbauda arī viņa darba spējas, lai redzētu, vai viņš ir pietiekosī derīgs klūt par līdzstrādnieku Skolotāja plānā. Katrs Gudribas Skolotājs ir to darību centrs, kurās Viņš appēmēs pārrau-dzīt kā savu ielikumu Logosa Plānā. Tādā kārtā meklētāja pārbaudēs uzdevums nav zināšanu iegūšanā vien, bet arī lai viņu sagatavotu palīdzēt Skolotājam Viņa darbā. Māceklim pārbaudē jābūt gatavam, ja tas būs vajadzīgs, pārmainīt savus darba panēmienus lai pieskaņotos Skolotāja metodei. Viņam jābūt gatavam sadarbo-ties ar saviem līdzbiedriem-mācekļiem un jāpierāda visās savās izpausmēs, ka darba Ideāls viņam nozīmē vairāk nekā personīgs ap-mierinājums.

Ja Skolotājs nēm meklētāju pārbaudē, tas tiek darīts ar no-domu stādīt viņu priekšū Iesvaidījumam jau šini dzīvē. Kaut arī Skolotājs ir atbildējis uz viņa tiekšanos tās vēl nepozīmē, ka māceklii jau sagaida veiksme. Viņam ir kar-miskas tiesības dabūt iespējamību, bet kā viņš to izlietos, at-karājās pilnīgi no viņa paša. Tomēr, ja viņš nododas savam uz-devumam nepietīti un viņu vadīs Skolotāja vecākais māceklis, tad vairāk iespējamas sek mes nekā zaudējumi. Ja viņš pastiprināti at-tīsta īpašības, kas

Īpašības, kādas vajadzīgas Iesvaidījumam	
1	Atzišana, izpratne
2	Bezkaisība
3	Seši uzvešanās noteikumi: 1. Valdišana pār prātu 2. Valdišana pār darbiem 3. Iecietība 4. Gaišība 5. Tiešanās vienotība 6. Uzticība
4	Milestība

Zīm. 98.

dīšanai, tad dabā esošā Griba uz Labo viņam palīdzēs, dāvajot vi-nam apskaidrību un spēku. Nepieciešamo īpašību saraksts ir dots 98.diagrammā un to nosaukumi patapindīti no Krišnamurti grāmatas

"Pie Meistara kājām". Šīs dārgās pērles autors dod izskaidrojurus un iztulkojumus, kurus viņš pats ieguvis no sava Skolotāja, kad viņš gatavojās Iecvaidījumam. Tam, kurš meklē Skolotāju, ieteicam iepazīties ar šo mazo grāmatību un dzīvot pēc tās."

Ja pēc septiņu gadiem ilgas pārbaudes izrādīsies, ka pārbauðamais māceklis audzis pašuzupurēšanā cilvēkam un Dievam, Skolotājs viņu galīgi pieņem par Savu mācekli. "Dzīvais attēls" izgaist už skolotājs nodibina starp Sevi un pieņemto mācekli iekšējo saiti, kuru, ja arī tā tiktu pagaidam stipri vājinātā caur mācekla nepareizu darbību, - viņš visās nākamās dzīvēs izjutīs kā pievilkšanas spēku uz savu Skolotāju.

Pēc pieņemšanas māceklis gūst tiesību uz mistisko izmēģinājumu, kas dod viņam vislielāko iedvesmi viņa darbā. Ja gadās kaut kas, ko viņš nespēj atrisināt ar paša pieredzes palīdzību, viņš var pārbaudīt savu slēdziena pareizību pēc Skolotāja sprieduma par to pašu lietu. To viņš sasniedz pacēlēt savu apziņu līdz sa-skārsmei ar Skolotāja apziņu. Ja viņš ir spējīgs atsvabināties no savas personības aizspriedumiem un pacelties pāri savas personīgās spriešanas īpatnībām, tad lietu pārbaudes iespējamība ar Skolotāja kritēriju būs viena no vislielākām priekšrocībām mācekla dzīvē. Tā palīdzēs viņam izšķirt, kas ir vairāk vai mazāk derīgs, kas ir vairāk vai mazāk piemērots viņa darbam Skolotāja vārdā un cilvēku labā.

Cilvēks, kas nevēlas un nemeklē Skolotāju pierāda, ka nav vēl sasniedzis mēklētāja pakāpi. Cēlēs uz pilnību vēd tikai caur Skolotāju un cīta ceļa vīspār nemaz nav.

Izgadījumi, kad mācekļi, kas pieņemti pārbaudē, saīsinājuši parastos septiņus pārbaudes gadus līdz vienam gadam un pat vēl mazāk. Tādu laimīgo dvēselu gan nav daudz, jo tas nozīmē, ka viņiem, pirms iestāšanās uz pārbaudes ceļa, ir uzkräjies liels daudzums kalpošanas kārtas, kas viņiem dod spēku un iespējamības, kādas citi vēl nav ieguvusi. Laiks starp atsevišķām pārbaudes Ceļa pakāpēm atkarīgs no mācekla pašdarbības un spējām. Ja viņš ir garā stipra un drošs, viņš var pārvarēt vienu kavēkli pēc otrs un ātri "uzkāpt uz Ceļa", bet ja viņš palaidīs gaigām sastaptās iespējamības, tai viņš var palikt arī gadu desmitus uz vienas un tās pašas pakāpes, iekam pāriet uz nākošo. Visi mācekļi vienādā mērā gūst iedvesmi no Skolotāja, bet katrs to uztver pēc savas uztveres spējas.

Saitē starp Skolotāju un mācekli klūst vēl ciešāka nākošā pakāpe, kad pēdējais topo par "Skolotāja Dēlu". Arvienu vairāk un vairāk mācekļa cerības un ilgas sāk atstarot to brīnišķīgo dzīvi, kādu dzīvo Skolotājs starp Sev Līdzīgiem un māceklis pamazam līdzīgi ūniņai seplūst ar sava Skolotāja dzīvo organismu. Viņš klūst par sava Skolotāja apziņas staru un sāk jau pārvaldīt ne savas, bet no viņa Garīgā Tēva viņam dotās gudrības dzīlumus.

Nekad vairs māceklis nevar būt vientulš: bēdās un priekos, tumsā un gaismas spožumā, Skolotāja apziņa aptver mācekļa apziņu, kaut arī brižiem māceklis to nemaz neaspzīmas. No šī briža, strādājot saskaņā ar sava Skolotāja plānu, viņam ir vienalga, vai pasaule tam piekrit jeb sagādātā mokas, viņš strādā nevis vientuļbā, bet kā jaunākais brālis blakus savam vecākam, vairāk pie-

dzīvojušam Brālim.

Katrā pakāpē, sākot no pārbaudes pakāpes līdz pieņemšanai un Iesvaidījumam, Skolotājs Hierarchijas kārtībā stāda priekšā savu mācekli Maha-Kogānam, Hierarchijas Archīvu Glabātājam; mācekļa vārdu un pakāpi Maha-Kogāns ieved Savā nepārejošā Ferakstā.

Kad māceklis sasniedz „Skolotāja Dēlu” pakāpi, parasti Skolotājs stāda viņu priekšā Lielai Baltai Brālibai Iesvaidījumam. Ār to Skolotājs galvo Brālibai, ka viņa māceklis ir pietiekoti stiprs savos ideālos un savā dzīvē, kā arī pietiekoši līdzvarojis savu labo un slikto karmu, lai klūtu cienīgs pēmēt dolību Monliskā Veselā noslēpumainajā dzīvē un būt par Viņa spēku izpausmes vadu pasaulei. Bez viņa paša Skolotāja par kandidātu jāgalvo vēl otram Brālibas loceklim, arī Skolotājam.

Vispirms kandidātu stāda priekšā Maha-Kogānam, kurš tad nozīmē vienu no Skolotājiem par Hierofantu-Iesvaidītāju. Vai nu Iesvaidījumu Zālē, vai citā izraudzītā vietā, kandidāts svīnīgā ceremonijā tiek formāli ievaidīts. Tas, kas tad notiek ar kandidātu, patiesi ir „Iesvaidījums”, t.i. sākums /Initiation/. Tas ir jauna eksistences veida sakums, kad personība klūst arvienu vairāk tikai Ego atspulgs, bet pats Ego arvienu vairāk sāc saplūst ār Monādes spēkiem.

Cilvēka dvēsele patiesībā ir tā viņa visaugstākā daļa, kuru sauc par m o n ā d i. No tā momenta, kad pie individuālizācijas Monāde radīja no dzīvnieku grupas dvēseles „nepārejošo kermenī”, pēc Slepēnās Doktrinas^{+/} izteiciena – „Dzirkstele nolūdās no Liesmas pa viissmalkāko Fohāta pavedienu”. Kaut gan tāto ir šāda veidā saistīts ar Monādi, viņam nebija līdz pat Iesvaidījuma momentam iespējas stāties sakaros ar savu augstāko aspektu, Iesvaidījuma momentā uz Hierofanta saucienu Nonāda nonāk lejā „nepārejošā kermenī”, lai pienemtu Iesvaidījuma apstiprinājumu. No šī momenta „viissmalkāko Fohāta pavediena” pārvēršanās ir kā paveidiemū kamolā un Ego vairs nekarājās pavedienā kā „dzirkstele”, bet saglabā savu saiti ar Monādi un no viņas res cilvēkam dzīvību, gaismu un spēku. No Iesvaidījuma momenta pēc Iesvaidīto izplūst vīrišķība un pretestības spēks, kādus viņš agrāk nepazina; tagad viņš sevi pasā atrod te „nesatricināmo klinti”, kuru tiesam nekas nespēj sagraut.

Pēc Iesvaidījuma Skolotājs vai Viņa vecūkais māceklis ved iesvaidīto Buddhiskā plānā, kur viņu māca darboties ar Budhisko kermenī. Tas nozīmē, ka jāpārspēj savu „nepārejošo kermenī”. Šeit notiek tas, kas nenotika agrāk. Katru nakti, kad viņš atstāj savu miesu, lai darbotos astrālā vai mentālā plānā, viņa fiziskā miesa, vai arī abas – fiziskā un astrālā, ja jādarbojas mentālā plānā – tika atstāta gultā, lai pēc atgriešanās atkal varētu iešķirties tanī. Ja viņš atstāj augstāko mentālo plānu, lai darbotos Buddhiskā plānā, tad viņam jāatstāj arī savs „nepārejošais kermenīs”, kurš pieder mentālā plāna augstākam nodalījumam, pie kam tas nepaliiek vis kopā ar fizisko, astrālo un mentālo kermenī, bet izzūd. Kad māceklis no savas Buddhiskā kermenē raugas un

+/ Е.П.Блавагская. Тайная Доктрина.

augstāko mentālo plānu, tur vairs nav viņa „nepārejošā kermenē”, ar kuru tur darboties. Pareizi arī tas, ka atgriežoties viņš atkal atrod sevi tērptu „nepārejošā kermenī”, bet tas vairs nav tas kermenis, kuru viņš lietoja vairāku miljonu gadu laikā kopš paša individuālizācijas momenta, — tas ir pilnīgi jauns kermenis, it kā viņa daudzo gadu simtoņu mītnes attēls. Šis jaunais piedzivojums iesvaidītām rāda, ka viņš nav Ego, bet kaut kas vēl vairāk. Viņš tagad tieši apjēdz, ka viņa „es”, ar kuru tas bija saaudzis kopš individuālizācijas, nepavism nav viņa patiesīs es — viņš pats, bet vienīgi „tas ierocis, kuru viņš pateicār lielam pūlēm rodījis savai lietošanai un ar kura palīdzību, pakāpeniski attīstot savu apziņu, viņš sasniegts dzīvi aiz individuālītātes robežām”. /Gaisma Celā/. Pateicoties šim pirmajam pārdzivojumam Budhickā apziņā, iesvaidītais uzskata, nevis pieņem tikai ticībā, visa esošā. V i e n i b u: viņš uzskata, ka visu cilvēku dzīvē, viņu bēdas un grēki, viņu grimsana un ceļšanās nav atdalāmi no viņa paša dzīves. No šī križa mainās viņa redzes viedoklis uz visu esošo. Viņš ir pārnēsis savu centru no personīgā es un tā intelektēšem uz plašāku Es, uz visu cilvēci.

Pie iesvaidījuma Dvēsele „stājas straumē” /zīm.99/. Tas ir sens Buddhismu izteiciens, kas izteic to lielo pārmaiņu, kāda no tiek iesvaidīta dzīvē. Viņš ie- stājas Logosa Gribas lielajā straumē, kas no- lēmusi, ka šini Zemes Ķēdē cil- vēces lielākai daļai jāiegūst iesvaidījumu līdz tai lielai pārbaudes die- nai Piektā Rī- nķi.

CEĻA PAKĀPES	
5	Asekha — Skolotājs
4	Arhāts — Godājamais
3	Anagāmi — nav jāatgriežas
2	Sakadāgāmi — vienu reizi jāatgriežas
1	Sotāpanna — stājies straumē

Zīm.99.

Ki, kad pārējām dvēselēm būs jāizkrit no evolūcijas rīnķa kā nesekmīgām Zemes Ķēdē. Viņas izkritīs no evolūcijas straumes ne uz visiem laikiem, bet gan tikai pagaidām. Jaunas Ķēdes sākumā, pēc ilgas atpūtas, tās atkal atjauno savu evolūcijas gaitu tieši no tās pašas pakāpes, kura viņas atstāja Zemes Ķēdi. Tā ir tā „mūžīgā nolādešana”, ar kuru drud bezdievjiem Kristīgā ticība. Bet tā nav vis nosodīšana mūžīgā bojā ejā, tas ir evolūcijas līdzeklis tām dvēselēm, kuriem nepieciešami jāatkāpjās tādēļ, ka viņas nav spējīgas sekot savā zaitā līdzī garīgi vairāk attīstītiem ceļa biedriem. Un turpinas tas nevis mūžīgi, bet, kā tas ir sacīts Jaunās Derības grieķu originālā — dvēsele izkrit no Evolūcijas Rīnķa uz vienu ziņu. Tas, kurš „stājies straumē”, atrodas „drošībā”, viņš ir „pestīts” un agri vai vēlu „sasniedz Nirvānu”, cilvēka pilnveidošanās mērķi, ar ko arī noslēgsies šī Zemes Ķēde. Tā pēc svaidīto Buddhismā sauc Sotāpanna — „stājies straumē”.

+/ M.K. — Gaisma Celā.

Mēdz teikt, ka parasti paiet septīnas dzīves no pirmā ie-
svaldījuma līdz ceturtem - Arhāta iesvaldījumam. Tāpat arī stālp
Arhāta un Anekha pakāpēm paiet septīgas dzīves, lai veiktu visu
šķistīšanās darbu. Katrs iesvaldījums nosinā apzinās paplašinā-
šanu uz to jēzagatavojas caur attiecīgām pārdzīvojumiem un paš-
audzināšanu. Bet, tai laikā, kad vienmēr iesvaldītām nepieciešamā
darba veikšanai vajadzīgs pilns noliktais laiks, cits to pašu
darbu var ievest daudz īsākā laikā. Tas liels mērā atkarājas no
individuālās karmas daudzuma, t.i. darta, ko viņš ir veicis
iepriekšējās dzīvēs, un atkarājas arī no pūlēm un šķistīša -
nās pakāpes, kāda sasniegta pagūtnē. Visi, kas "stājušiies strau-
mēs sasniegta otru krastu", t.i. Nirvānas svētlaimību. Nirvāna nav
nebūtība, bet gan pilnbūtība. X.

Svetuma Ceļa pakāpes - tā saucējs šīs gāriņas atklāšanas process, kas iezīmēts ar apziņas paplašināšanu un jaunu cīņu un jaunu spēku iegūšanu, ko iesvaidītais saņem no ūciešas Baltās Brīlības. Pēdējā prasa no kandidāta, pirms viņš var pāriet no vienās pakāpes uz otru, norēķinu par viņa darbu cilvēco labi, atbrīvošanos no zināmiem prāta un tikuņības trūkumiem un zināmu gāriņu spēju uzrādišanu. Sevišķa nozīme tiek piešķirta demēt "vāžam", kurās kandidātam jāatmet viena pēc otras, pirms viņš gāriņi nonāks līdz Adepta pakāpei.

Pēc tām, kad kandidāts „stājies strādumē” un pirmo viņš var pieņemt Otru Iesvaidījumu, viņam jāuzrāda, bez apliecinājuma par savu darbu, vēl arī pierādījums, ka viņš ir atbrīvojies no pīrmām trim važām, kas pēc Buddhiskās terminoloģijas saucēs: 1/Sakkaya-ditthi, 2/Vichikichchhā, 3/Silabataparamāsa.

Pirmsā s važas, Sakayāditthi, sanskritā Sva-kāja-drishti, - nozīmē „illūzija attiecībā uz savu individualitati un savu Es”. Daudzi domā par savu Es, kā par fizisko miesu, pielidzīnot sevi viņci, ar visām viņas kaislibām un iegritum, ar tās vieselibu vai veselibas trūkumu, ar tās eksistenci dzīves laikā vai ar tās nāvi. Attīstītāks cilvēks pielidzina savu Es savam temperamentam ar visām savām pārlieciņām, ar savām religiozitātiem, ar ētiskām idejām, ar savām simpatijām un antipatijām. Tālai nedaudzi spējīgie uz bezkaislibu un analizi sāk apzināties, ka lielākā jūtu un ideju daļa, ko cilvēks uzzskata par savām, patiesībā ir viņa ārējais ieterps, kurš radījis ne tik daudz viņš pate, kā pierība dotam dzimumam un rasei, kastai vai reliģijai. Un visi, izņemot vislielākos ideālistus, instinktīvi rada plāstu starp savu personīgo Es un cilvēci, kurās daļu tie sastāda. Lai atbrīvotos no illūzoriskā priekšstata vežām par sevi, jācīņēds savā īstenā Es būtība, jāizprot, ka šis Es ir visa esosā. Sirds savu ka viņa sasniegumi un viņa labums ir atkarīgs no Veselā sasniegumiem un labuma. Budhiskais izmēģinājums, kad izslīd „neparejošais kermenis”, ved mācekli personīga piedzīvojuma celā pie viņa īstenā Es patiesās būtības atklāšanas, kurš neskart rases, ticības, dzimuma, kastas vai krūcas” aizspriedumi.

O t r ā s "važas, Vichikichchā, sanskritā Vichikītā", - nozīmē Šaubas. Tās ir Šaubas par "Dievišķo Plānu, kas ir evolūcijas veidošanos reinkarnācijas celā saskaņā ar karmas likumi. Šaubas izpaužas daudzās pakāpēs, sākot ar rupjiu neticību līdz cet-

tiesības pieņemšanai kā „saprātīgas hipotezes”. Praktiskās darbības nozīmē viscēlākās dzīves nodzīvoja cilvēki, kuriem nebija citas ticības, izņemot šo „saprātīgo hipotezi” par eksistences būticu. Facilātais ideālisms, kas dabinats uz šādu hipotezi, var izvadīt cilvēku caur Iesvaidījuma vārtiem. Bet pienāks laiks, kad kaut tikai dažām no viņa pieņemtām hipotezēm jātop reiz par dzīviem faktiem viņa apslēptā apzinā, par faktiem, nevis hipotezēm, jo arī ārājo novērojumu celā, tāpat kā caur iekšējo pieredzi, tie uz visiem laikiem tapuši par viņa individuālītātes daļu.

Saubas par cilvēku evolūciju pārvaldošiem pamatlīkumiem galīgi jānomet, pirms dvēsele var pāriet otrā pakāpē. Šaubas ir visu saspniegumu gals. Cilvēks, kas vienmēr šaubās, neko nevar sniegt. Šaubas pilnveidošanās celā ir vislielākais šķērslis.

T r e š a s važas, Silabbataparamāsa, sanskritā Shila-vratā-parāmarsha, nozīmē – „pieķeršanos rituāliem un ceremonijām”. Jau Kristus Palestīnā aizrādīja, ka „sestdienā radīta priekš cilvēka, nevis cilvēks priekš sestdienas, tēpēc cilvēka Dels ir arī sestdienas Kungs”. To paču augsto patiesību pasludināja arī Buddha, norādot, ka balstīšanās uz lūgšanām un uzsaukumiem, rituāliem un ceremonijām – ir mānticība, no kurās gudram cilvēkam jū atbrīvojas. Rituāli un ceremonijas, ja tās redītas ar viņu darbības pilnīgu izpratni, ir līdzīgas ikkatram zinātniskam paņēmēnam: tās ir energiju krājumi un spēku izpausmes vadi. Rituāli ir cilvēka gribas kalpi, bet ne kungi; tāda ir pareiza attiecība pret rituāliem un ceremonijām. Gudrai rīcībai un sadarbībai ar Dievišķīgo Gribu nav vajadzīgi ne rituāli, ne ceremonijas. Tās ir derīgas, sevišķi zināma temperamenta dvēselēm, lai palīdzētu viņām noskoņot savu gribu ar Vienīgo Gribu. Bet arī bez kādiem rituāliem un ceremonijām to pašu var panākt, ja cilvēks nopietni cenēs un pastāvīgi tiecās uz augšu, bez mācītāju, Dēvu vai Eņģeļu palīdzības.

Gudru cilvēku vai pārcilvēku, kā zemes tā arī debesu iedzīvotāju padomi un vadība vajadzīga tikai tādēļ, lai palīdzētu cilvēkam vērst skatus uz augšu, nevis uz leju, uz priekšu, bet ne atpakaļ. Šie palīgi nevar cilvēka vietā iet pa pilnveidošanās Ceļu, vai arī ar varu vest viņu uz atpestišanu. Nevienu ar varu ne īrīkst un nevar vilkt debesis. Cilvēkam pašam sevi „jāpesti”. Noteikti zināt, ka nevis ārpus viņa, bet viņa paša „es” dzīlumā ir Cēlš, Patiesība un Dzīvība, – lūk, to nozīmē uz visiem laikiem nemest mānticības un šaubas važas.

Kad Skolotājs konstatēs, ka māceklis pārvarējis trīs pirmās važas un viņš ir padarījis prasamo darbu daudzumu, tad Viņš no jauna mācekli stāda priekšā Iesvaidījumam. Tādā pašā sviniģā ceremonijā kā agrāk, Hierofants atraisa kandidātā jaunas apzinās iespējamībus un uztic viņam tos noslēpumus un spēkus, kas atbilst jaunajam saspniegumu līmenim.

Otrās pakāpes svaidītais saucas – Sakadāgami – „tas, kurš atgriežas vienu reizi”, jo viņam vēl tikai vienu reizi jāiemiesojas fiziskā plānā un pēc šīs nākošās fiziskās dzīves beigām viņš var, ja vien to vēlēsies, sasniegt tālākās Cela pakāpes bez atgriešanās fiziskā plānā. Starplaikā, līdz nākošam Iesvaidījumam, ne mācekļa prasa jaunu spēju attīstību un daudz nozīmīgāka darba

izpildīšanu. Starp Otru un Trešo Iesvaidījuru vairs neprasa važu nomešanu, bet augstākam saprātam jētop par precīzu intuīcijas gudrības atspulgu un jāiemācās saprast un izstrādāt tādas patiesības, kurās prēts, bez augstāko spēju palīdzības, neospēj uztvērt. Kad augstākais saprāts klūst par intuīcijas ieroci un mācekla darbs atbilst dotām prasībām, tad Skolotājs viņu stāda priekšā Trešam Iesvaidījumam. Viņš klūs Anagāni - „kas neatgriežas”, jo galīgā mērķa sasniegšanai viņam nav vairs jāiemiesojas, ja viņš to nevēlās. Savus uzdevumus viņš var veikt neredzamās, augstākās pasaulei un, ja tāds būs viņa lēmums, tur pieņemt Ceturto un Piekto Iesvaidījumu.

Starp Trešo un Ceturto Iesvaidījumu jāatbrīvojas no divām važām: Kāmarāga - jūtekliņa un Pattigha - dusmas. Pats par sevi saprotams, ka jau ilgi pirms tam visi jūtekliņi un dusmu izpaumes rupjākie veidi ir tikuši iznīcināti, bet ir šo divu važu smalkāki izpseudumi, kas kandidātu saista tik pat cieši, kā viņu rupjākie veidi verdzina pasaulīgo cilvēci. Bez tam kandidātam jā dod norēķins par padarīto darbu un jāpierāda, ka viņš ir ieguvis zināšanas par tuvākām neredzamām pasaulei un ka viņa smadzeju ap ziņa var, ja tas būs vajadzigs, pareizi atspulgot viņa dzīvi augstākos plānos. Ceturta Iesvaidījumā viņš klūst Arhāts - „godajamais”.

Visās minētās pakāpēs - Sotāparma, Sakadāgami, Anagāni un Arhāts - iesvaidītais paliek māceklis - Sekha, Gudrības Skolotāja vadībā un uzraudzībā. Nākošā pakāpē viņš klūst Asekha - „vai nes māceklis”, bet gan „Skolotājs”. Patiesībā nav ļoti stingri ne vilktais robežas starp „mācekli” un „Skolotāju”, jo Hierarchijas kēdē ikviens loceklis ir māceklis attiecībā pret augstāko, bet Skolotājs attiecībā pret visiem zemīk stūvošiem.

Augstāk minētās piecas Ceļa pakāpes atbilst Hinduisma piecām pakāpēm: 1/ Kutichaka, 2/ Bohūdaka, 3/ Hamsa, 4/ Paramahamsa un 5/ Atita. Kristīgās baznīcas svētkos šīs piecas pakāpes tiek simbolizētas ar pieciem lieliem notikumiem Kristus dzīvē: 1/ Bezgrēcīgā dzimšana, 2/ Kristišana, 3/ Pārvēidošanās, 4/ Krustā sišana un 5/ Augšāmcelšanās un Debesbraukšana.

Tagad māceklis ir kluvis Gudrības Skolotāja. Tas nozīmē, ka viņš ir ieguvis visas spōjas un spēkus, kas vajadzīgi visa tā aptveršanai un izpratnei, kas attiecas uz tās Planētu Ļēdes pagājušo, tagadējo un nākošo ētūciiju, pie kurās viņš pats pieder. Bet pirms šī līmeņa sasniegšanas viņam jānomet vēl piecas važas, kas ir smagākās par visām.

Piecas važas, no kurām Arhātam jāatbrīvojās pirms piektā Iesvaidījuma, ir šādas: Rūparāga - „vēlēšanās dzīvot formu pasaule”, Arūparāga - „vēlēšanās dzīvot pasaule bez formām”, Māno - „lepnuns”, Uddhachchha - „sava taisnīguma optioprīnāšana”, Avrijja - „nezināšana”. Kāda ir šo izteicienu patessā nozīme - grūti pateikt, bet tiem, kuri vēl nav stājušies uz Ceļa, šo piecu važu zināšanai nav nozīmēs. Pietiks, ja mēs zināsim, ka pirms Piektā Iesvaidījuma cilvēkam jāiegūst pārcilvēka atributi, viņam jāklūst par Christos - „Svaidīto”, kurš sasniedzis „pilniņu Kristus augumu” /Sv.Pāvila sūtījums Efesiešiem 4,13/. Ta ir tā līela diena, kurās dēļ Monāde izgāja „ķeizariskā kroņa iegūšanai”, un

kad viņa to iegūst, tad nevis priekš sevis, bet priekš visiem - cilvēcīgiem, zemcilvēcīgiem un pārcilvēcīgiem radījumiem. Visa daba priecājas par viņas sasniegumu, jo tagad vēl viens Cilvēces Pestītājs pievienojies tiem Stiprajiem, kuri dzīvo pilnīgai atdevībāi, kā to dara Logosa.

Ir sacīts, ja kāds no mūsu cilvēces sasniedz Pilnību, tad... „Visa daba nodreb priecīgās trīsās un jūtas uzvarēta. Sidrabaina zvaigzne stāsta par to tūsnakts puķem. Avots, pa akmeņaino gultni strūklā plūstot, urdz par gaišo vesti. Tumšie okeana vilni ar pērkondimdošu trokni paziņo šo vesti piekrastes klintim. Aroma piesātinātās vēsmīnas dzied par to ielejās un varenās priedes no slēpumaini īukst - Augšāmcēlies, augšāmcēlies Dienas Valdonis”.

Zini, ak mācekli, ka tie, kas gājuši caur šo klusumu, pieņemusi viņa mieru un ieguvuši viņa spīdu un viņi ilgojas, lai arī tu izietu caur to... Traucies palīga tiem nedaudzajiem, stiprājiem, kuru labvelīgās rokas aiztur tumsas spīkus, lai tie nepārvarētu lielajā cītgā. Un tad tu ieiesi prieka sabiedrībā, kura patiesi nes mitzīgu darbu un dzīļus skurņas, bet arī līclo, arvienu pieaugošo svētlaimi” /Gaisma Ceļā/.

Tie ir Cudrības Skolotāja vārdi tiem, kas grib kalpot Dievam, cilvēcei vai Ideālam. Visus cilvēkus ar cēlām tieksnēm un augstu entuziasmu sagaida tāda svētlaimības dzīve, kādu pazīst tikai tie, kas iet pa Svētuma Ceļu. Sis dzīves svētlaimība nav labklājības vai piepildīto ilgu auglis, bet nepārtraukta darba rezultāts viscēlakā Mērķa vārdā, kādu vien cilvēks spēj aptvert.

Skatīties augšup un redzēt Dievību un zināt, ka vari būt viņas sūtnis; skatīties lejup un redzēt cilvēku nelietību un nelaimi un zināt, ka turi savās rokās iespējamību mīkstināt kā vienu, tā otru; skatīties uz dabu un zināt, ka vari klūt par viņas pravieti; ieskatīties ickā un zināt, ka tur ir tā Gaisma, kura ved cilvēkus no nāves tumsas uz jaunu Dienu, - lūk, kas iedvesmotos, kuriem izdevīeis pārraut egoisma aizsegu un ieraudzīt kaut ko no Apslēptās Gaismas un apslēptās darbības. Indijas Riši teica par tiem, kas redz Debess Redzējumu:

“Nav neviens cita ceļa, pa kuru iet...”

Tam, kuriš redzējis Logosa darbību un apjēdzis, kas patiesībā ir Logoss, tiešam „nav neviens cita ceļa, pa kuru iet”. Ceļš ir pilns darba un atsacīšanās no cerībām un ilgām, pilns nogurīdinoša spraiguma. Un tomēr, ejot pa Ceļu dienas un naktis apgoismo liesmaiņa entuziasms, kas iedvesmo jaunām cerībām un jaunām ilgām, dāvajot iegūto zināšanu prieku un varenības sajūsmu. Ezoterisko nosacījumu grāmatā teikts: „Kad māceklis iet uz Ceļa, viņš liek savu sirdi krustā; kad krusts un sirds sakusis - tad galīgais mērķis sasniegsts”. Sis mērķis ir - Pārveidošanās. Uz tādu Pārveidošanos mūs aicina Logoss un paklausīt Viņa saucienam nozīmē atklāt to, kas līdz šim vēl nekad netika atklāts.

Dieva Plāns - evolūcija

Ir dziļas nozīmes izteiciens, ko pieraksta Platonam - "Dievs geometrizē". Šī izteicēnā ir liela Dievišķās Gudrības atklāsmē, - ka ir visuma Dievs un ka visa Daba ir Viņa radīta pēc noteiktā plāna. Modernā zinātne ar savu evolūcijas teoriju atzīst, ka pastāv "zīmējumi Dabā", bet zinātniekam šis zīmējums ir tikai dabas spēku mēchaniskas iedarbības rezultāts un nekādā gadījumā neatkarīgi tīcību Radītājam. Bet Senā Gudrība neļaujusi apstiprināt, ka ikviens Dabas zīmējuma vilciens atspogulo Dievišķīgā Saņekta Plānu. Šis "Dieva Plāns, kas ir evolūcija" - nav mēchanisks plāns. Tas, kas liekas "nejaūša atomu saskapotība", ir Lōgos gosa energiju rezultējošais spēks un šo energiju skaits un darbības virziens no Viņa noteikts katra laika momentā.

Mūsdienu prātam grūti iedomāties Saules sistēmu kā dzīvu organismu. Un tomēr tas tā ir. Tā sfaira isplatiņumā, kurās vienduspunkts ir Saule un kurās radijs līdzīnas atstatumam no Šī vienduspunkta līdz oļanētai "P", kas atrodas aiz Nektāna, - ir Ego-sa fizisks kermenīs un Viņa Sapruts parvalda visu darbību Šītā milzīgajā sfairā. Šī Sapruta lielishums parādīdz cilvēka iztēti un tikai nedaudzus Viņa brīnumu atmirdzējumus mēs spējam uztvert, pētot pasaules ceļni. Cilvēka sirdij Šīs Sapruts liekot kā bezgalīga Milestība; iztēlei - bezgalīgs Dailums. Raugoties uz Viņa darbību redzamā pasaulē, prātam atklājas brīnišķīgs geometriskais zīmējums. Kāpēc "Dievs geometrizē" - to mēs nevaram izprast, kamēr mūsu šaurie prāti nenonāks tiesā kontaktā ar Viņa dižo Prātu. Mēs varam tikai skatīties ar savām acīm un domāt par to, ko mums šie zīmējumi vēsta, bet tie vēsta par kārtību, ritmu un dailumu.

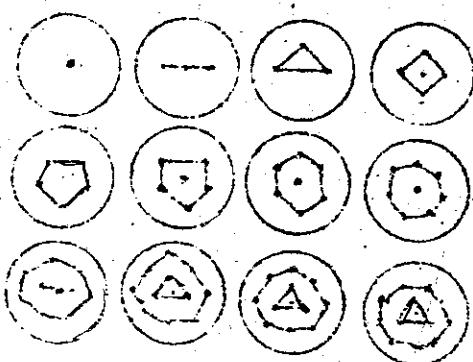
Fiziskā materijā ir spēks, kas izpaužas it kā Šīs materijas pamats. Tas ir - elektrība. Neviens līdz pat Šim laikam nezin, kas ir elektrība, kas ir magnēts- spēks, kuru rada tā pati elektrība. Kaut gan šo civi spēku tiesā dabs mums sveša, mēs tomēr zinām, ka vienai no tām iedarbojoties, t.i. magnētismam, tūlīn rodas geometriskais zīmējums. Ja mēs korkos vertikāli nostiprināsim magnētizētas adatas, pie kam katrai no tām ir savs ziemelju un dienvidu pols, un jaunām Šiem korkiem brīvi peldēt uz ūdens virsmas, tad tuvinot stipru elektromagnētu rodas rezultāts, kas attēlots 100. zīmējumā. Ja peld tikai viena adata, tā novietojas zem magnēta. Ielaizot otru korki ar vertikāli iespraustu adatau, abi korki nostājas blakus. Trīs korki izveido trīsstūri, četri - kvadrātu, pieci - piecstūri, seši - piecstūri ar vienu adatau vidū. Nākamājums tika izvests līdz 52 adatām. Ar 51 adatau rodas rinki no 6, 11, 14 un 19 ar vienu adatau vidū. Ar 52 adatār rodas tie paši rinki, bet vienas adatas vietā serdi izveido divas, kurai apmējumus? Tāpēc magnēti veido šādus geometriskus zīmējumus? Tāpēc ka šāda darbība ir tieši tas, kas magnētismam paredzēts "Dieva Plāns". Katram ir nosprausta zināma darbība, kas paredzēta šai Plānai. Jau pie fizisko spēku rašanās "skaitlis" un

parādās uz skatuves.

- 140 -

geometrija/. To mācīja arī Pitagors

beijera magnētiskās adatas

Zīm.100.

noteiktas melodijas, bet sevišķs ritms.

Atgriezisāmies uz vienu acumirkli pie fiziskā pamatātoma /sk.zīm.77./. Tā ir dzīva sirds, kas pulsē ar energijas palīdzību; bet tikpat labi arī transformātors ar saviem trim resnākiem un septiņiem tievākiem saišķiem, pie kām katrs saišķis sastāv no septīnem spirillu kārtām. Atoms ir veidots zināma darba veikšanai un spirāles un spirillas sastāda viņa uzbūves pamatu.

„Trijos saišķos strāvo dēžādes elektriskās strāvas; septiņi smalkie saišķi reagē uz visāda veida ētera viļņu vibrācijām – uz skaru, gaismu, siltumu u.t.t.; viņi rada septiņas spektra krāsas, dod septiņus dažīgas gammas toņus, visdažidākā veidā atbild uz fiziskām svārstībām, kurēs izsauc spīdoši, dziedoši, pulsējoši u.c. kermenī, – viņi kustās nepārtraukti, neaptverami daili.

Kā tas tika novērots, atomam piemīt paškustības, t.i.kustības, kas nav atkarīgas/ārējās iedarbības uz to. Atoms nepārtraukti griežās pats ap savu asi kā vilciņš. Ar savu asi atoms apraksta nelielu rinki, it kā vilciņa ass kustētos pa riņķi. Viņam pie mīt pareiza pušķīcija – saraušanās un izplešanās – līdzīgi sirds pukstiem. Kad uz atomu sāk iedarboties spēks, viņš lēkā – uz augšu un uz leju, svaidās no vienas puses uz otru, veidojot visātrākās un apbrīnojamākās griežāndās kustības; viņa trīs pamatkustības turpinas nepārtraukti. Ja atomu piespiež svārstīties un svārstību skaits atbilst tādam svārstību skaitam, kāds piemīt kā uz šo krāsu, iedegās spožā gaismā.” †/

Kāpēc atomam ir šī savādā forma un visas šīs kustības un funkcijas? Tāpēc, ka tas ir „Dieva Plāns” atomam. No šīs sīkās dzīvības Logoss jau prasa sadarbību un Viņa pārstāvji atomu nepārtraukti nodarbina, lai tas spētu izpildīt savu pienākumu. Kad

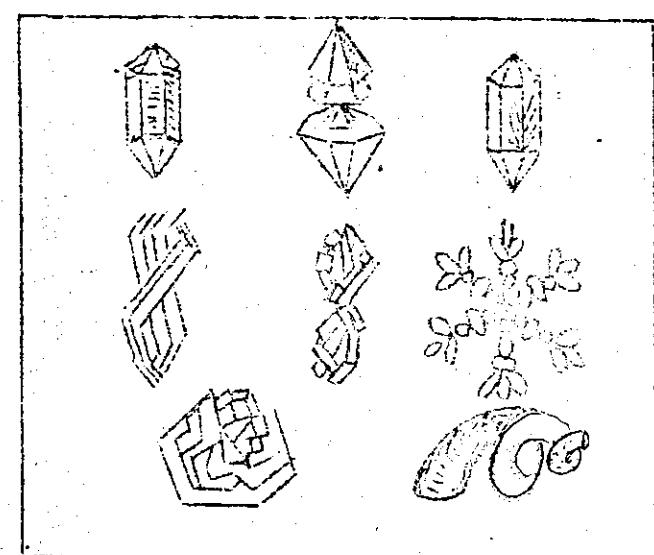
†/ Dr.A.Bezant un Č.Lēdbiters. Okultā ķīmija.

apgalvojot, ka pasaule celta saskaņā ar „skaitli”. Kurp mēs arī neskatītos, visur redzam geometrisku zīmējumu. Ritms struktūrā un kustībās rada mūziku, tā arī pasaule rada mūziku, kad tā strādā. pie saviem uzdevumiem. Traucoties cauri ēteram, elektrons veido viļņus, bet šo viļņu noti tik ko spēj uztvert vidēji "gaišdzīrdīga" auss. Tā nots, kuru rada Zeme griežoties ap Sauci un laužot sev ceļu cauri ēteram, kā arī šīs nots konstrukcija, nav uztverama. Katrai redzamai un neredzamai planētai ir savā nots un „sfairu mūzikā” nav vis fantāzija, bet patiesība. Sfairu mūzikai nav

arī cilvēku pārņems vēlēšanās visā pilnībā izpildīt savu pienākumu, tad atoms un cilvēks apvienosies kopējā darbā ar līdz šim vēl neiedomājamu spēku.

Kārtība, ritms un skaistums vēl skaidrāki notēlojas mūsu prātam, ja mēs pievēršamies ķīmisko elementu formām /Skat. X nodalū - „Materijas un spēka evolūcija“/. Pieci Platona blīvie ķermeņi /zīm.79./ rāda mums visu elementu usbūves asis. Patiesi, Dievs geometrizē radot tos materijas ķieģelus, ne kurier tiks uzcelta Saules sistēma. Kūpēc kalcījs ir tetraedrs, bet fosfors - kubs? Tāpēc, ka tas ir „Dieva Plāns“. Katram elementam lielajā plānā ir sava uzdevums; katrs sniedz pasaulei savu īpašu Logosa īstās dabas atklāsmi; katrs ir neizsīkstošās Dievišķās Dzīvības atspulgs; katrs kalpo kā šīs Dzīvības energijas novadītājs uz Zemi un lai nestu ģai Dzīvībai atbildi, kuru dod Daba.

Raugoties molekulu pasaulei, kuras gan neievēroja, apskatot minerālus, ar kādu pilnību kristalli izveido geometriskas zīmējumus? Lēpķu asums bieži vien ir daudz smalkāks un pilnīgāks, nekā to var sasniegt visprecīzākie cilvēku pagatavotie instrumenti. Izveidojusi cietos taisnlīniju ķermējus, kas apbrīnojami daili un simmetriski, minerālā dzīvība veido no tiem cietos ķermējus ar likumī līnijām, un nevar nejūsmot par mākslu, ar kādu viņa apvieno kvarca un citu minerālu kristallus, lai pagatavotu spirāles /zīm.101./. Minerālu pasaules dzīvības darbība kalpo Dievišķā Saprāta slavīnāšanai, kas domē „skaitļiem“ un veido no elementu kombinācijām priekšzīmīgas kārtības, ritma un skaistuma formas. Katrs minerāls izpilda Dieva plānu un kristalla pasaule ir to Dievišķā Saprāta geometrisko likumu atspulgs, kurus izjūt mākslinieks un saprot matemātikis.

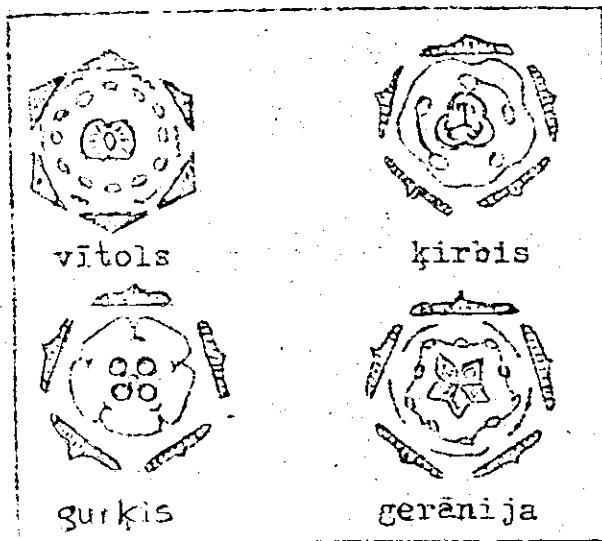

Zīm.101.

ru novietojumu pie koka nēsaka geometrijas likums un zīmējums. Ja mēs raugamies uz puķēm, tad redzam, ka katrs ziedīš veidots sašķapā ar „skaitļa“ likumu un ir it kā stīga lielajā muzikālā oktāvā. Apskatot kausiņu, ziedlapiņu, putekšņu un drīksnas novietojumu katrā ziedīšā redzēsim, ka minerālās dzīvības geometrija atkal parādās jaunās variācijās un attiecībās nākošā pakāpē kā stādu Grupas Dvēsele. Patiesi, Dievs geometrizē veidojot tādus četrus tipus, kā vītolu, ķirbju, gurķu un gerāniju dzimtas /zīm. 102./. Un ja palūkosamies dzīvnieku valsts dzīvē, vai nebūsim zināmā mērā pārsteigti, redzot Dievišķo geometriju gliemežnīcas -

Tā kā Logosa dzīvība izpaužas ar vienu lokanākās materijas formās, tad ritms un mūzika klūst ar katru augstāko pakāpi sarežģītāka. Katrs stāds izveidots ritmiski; laipu novietojumu pie zara un za-

"Nautilus" uzlūvē? /Zīm. 103./.

Zīm. 102.

bas grācija kopā ar ritma komplikētību, kas nepadodas analizei, raksturo visas dzīvnieku pasaules formas. Katrā dzīvniekā Dievs geometrizē un norāda tam viņa uzdevumu Savā Plānā.

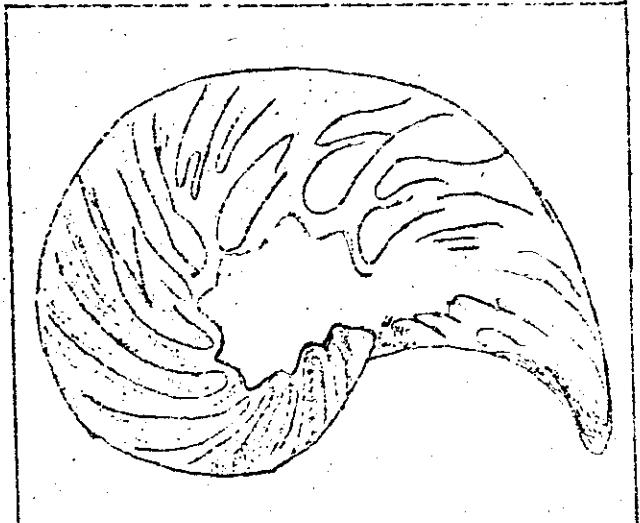
Tādā kārtā „Dieva Plāns – evolūcija” izpaužas katrā radības veidā, sākot no atoma līdz pat dzīvniekiem. Kad dzīvnieka dzīvība individualizējas, lai taptu par mītni Monādei – Dieva-Dēlam, kas izgājis savas Dievišķības izpausmei, tad visa cilvēka dzīve varētu klūt par vienīgu domu, jūtu un darbības harmoniju, ja tikai viņš zinātu, kā šo dzīvi izdzīvot; viņš varētu redzamās un neredzamās pasaules iemiesot vienu dailuma tēlu pēc otra. Iek viens atoms un ikviens ūniņja, kas veido viņa izpausmes ķermenis tiecas izrādīt savu tiekšanos uz kārtību, ritmu un dailumu, lai ar savu dzīvi veidotu melodiju Logosa rūžigajā simfonijā. Mēs radām mūziku visur, kurp vien ejam, ar visiem mūsu izpausmes līdzekļiem – fizisko, astrālo, mentālo un nepārejošo ķermenī. Tāpat mēs padaram bagātākus Logosa rodītos dīzos akordos un ienesam tanis savu personīgo melodiju variācijas, vai arī kroplojam Dabas mūziku un ienesam disonanči, kas rada nekārtību melodijās, ar kuriem to cenšas padarīt bagātāku būtnes, kas ir daudz cēlākas par mums.

Dieva Plāns, kas noteikts cilvēkiem, paredz viņos snaudošās Dievišķības atklāsmi. Tādēļ Logoss mūs izsūta no Sevis, lai mēs izdzīvotu savas atsevišķas dzīves, kas piecaistītas dzimšanas un miršanas ratam, un atkal jaunai dzimšanai. Katrā dzīve ir it kā

tās skaistums acīnredzams; bet kolai saka par matemātiskiem likumiem, kas redzami viņas ielokos un par mēchanikas likumiem viņas nodalījumu izveidošanā. Ši ni gliemeznīcā skaidri redzams Lielā Ģeometra darbs un Viņa Sa prāta ir pilns ritma un melodijs.

Dievs geometrizē visos dzīvnieku pasaules radījumu mīriādos, tāpat kā stādos un minerālos. Bet tā kā dzīvnieki iz dara kustības, tad viņos Dieva geometrija mazāk saskatāma. Tomēr katrā mūkuļa savilkšanās runā par kustības likumiem un dzīvniekā skaistums izpaužas vēl vairāk, nekā stādā vai minerāla.

Līniju, locekļu un kustības grācija kopā ar ritma komplikētību, kas nepadodas analizei, raksturo visas dzīvnieku pasaules formas. Katrā dzīvniekā Dievs geometrizē un norāda tam viņa uzdevumu Savā Plānā.

Zīm. 103.

Tāpat mēs padaram bagātākus Logosa rodītos dīzos akordos un ienesam tanis savu personīgo melodiju variācijas, vai arī kroplojam Dabas mūziku un ienesam disonanči, kas rada nekārtību melodijās, ar kuriem to cenšas padarīt bagātāku būtnes, kas ir daudz cēlākas par mums.

Dieva Plāns, kas noteikts cilvēkiem, paredz viņos snaudošās Dievišķības atklāsmi. Tādēļ Logoss mūs izsūta no Sevis, lai mēs izdzīvotu savas atsevišķas dzīves, kas piecaistītas dzimšanas un miršanas ratam, un atkal jaunai dzimšanai. Katrā dzīve ir it kā

viena diena Mūžīgās Dzīves Skolā. Tur mēs Viņa Sūtnu vadībā mācamies zindšanas, kādas nepieciešamas pārejai nākošā klasē, skat. 104. zīmējumu. Mežonim Dieva Plāns ir - egoisms ar neapklusināmi noteikto „es gribu to”, lai tādā kārtā pastiprinātu viņa individuālitātes centru. Pēc daudzam dzīvēm mežoņa stāvoklī Dieva Plāns attiecībā uz viņu mainās, un nākošais, kas viņam jāiemācās, ir: ne „es”, bet „mēs”, jo tagad viņam jāsadarbojās ar Logosu, datoties ar oltiem un neprasot tikai sev.

Tad nāk jauna garīgā pakāpe, kad vēlēšanās atviegloš cītu nastu klūst par viņa dzīves pamattoni. „Laujiet man Jums palīdzēt” - tāds ir Dieva Plāns sir-dij, kas traucas uz garīgumu. Dieva Plāns māceklim - dzīvot savu skolotāja vārdā un ar katru dieou kļut par krietnāku sargu un tās svētdevas paudēju, ko Skolotājs rada pasculei. Pašā pēdējā pakāpē, t.i. Gudrības Skolotāja pakāpē Dieva Plāns piepildās pilnā apmērā un dvēsele dzīvo neizteicamā cilvēka vienībā ar Dievu. „Ne savu gribu meklēju, bet Tēva gribu” - ir Viņa darbības lūgšana. Tikai Viņš un neviens cits, kas atrodas uz zemakas pakāpes nekā Viņa sasniegums, nav spējīgs reālizēt to, ko domāja Gudrie, sakot - „es esmu Augstākais Es”, ko domāja arī Kristus teikdam: „Es un Tēvs - esam Viens”. Un tas būnums, kuru Gudrītas Skolotājs pārdzīvo ikviendā savas eksistences mirkli - ir Dieva Plāns visiem cilvēkiem: mežonim un civilizētam, garīgam un māceklim. Un pienāks laiks, kad Viņš piepildīs šo plānu, sasniedzot sadarbību starp visiem, kā svētiem, tā arī grēcīgiem. Tikai šī mērķa dēļ Viņš Sevi uburēja, lai sagatavotu pasauli mūsu eksistencu un attīstībai. Kur Viņš strādā, tur nav neveiksmes. Pievienoties Viņa darban nozīmē izjust nemirstību un varenību.

Dieva Plāns nav, kā tas mums bieži liekas, bezgalīgs rūpju un ciešanu riņķis, nepielūdzamais Liktenis, kas cilvēkam atmaksā ar daudzajām ciešanām par katru, sev radīto prieku. Bērns, kas mēģina staigāt, izjūt bailes un visu locekļu spraigumu sāperot pirmo soli; bet ieraugot mātes priežīgo seju un smaidošo skatu kas cēnās viņu iedrošināt, ķermēņa pūles vairs nav nekas salīdzinot ar tām sekcojošo svētlaimību mātes milošos apkampienos. Tā arī visur dzīvē. Ja no vienās pusēs evolūcija liekās bezgalīgs sasprindzinājums, tad no otras pusēs tā ir jauntra rotāja. Tā ir lielā Rotala, ko ar mums spēlē Logoss un šīs rotājas noteikumi ir Taisnības Likumi.

Liksmība, kas ir visos dabas norišu pamatos, katram jāizjūt ar savu pieredzi. Var gadīties, ka pries daudzas dzīves, iekams cilvēks varēs teikt, neraugoties uz visām iepriekšējām ciešanām, ka Milestība ir Likuma izpildījums, bet viņa evolūcija nebūs nobeigta kamēr viņš neaptvers, ka visu lietu sirds tiesīm ir Mile-

Mūžīgās Dzīves Skola	
Pakāpe	Darbības motīvs
Skolotājs	ne es, bet Tēvs
Māceklis	Viņa vārdā
Garīgs cilvēks	gribu palīdzēt jums
Civilizēts "	dalīsimies /labumiem/
Mežonis	es gribu to

Zīm.104.

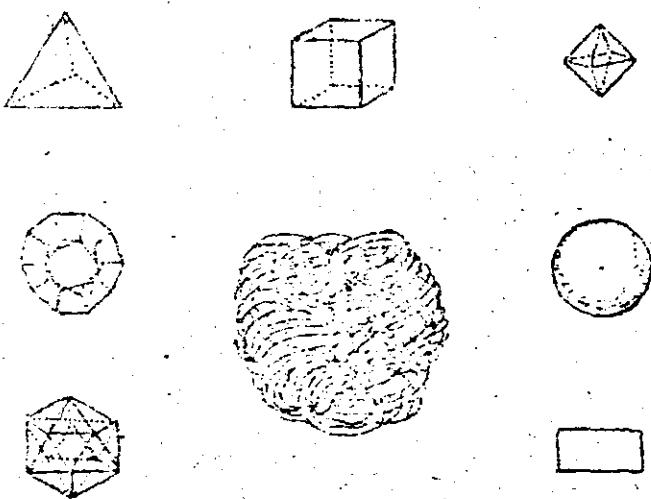
pamattoni. „Laujiet man Jums palīdzēt” - tāds ir Dieva Plāns sir-dij, kas traucas uz garīgumu. Dieva Plāns māceklim - dzīvot savu skolotāja vārdā un ar katru dieou kļut par krietnāku sargu un tās svētdevas paudēju, ko Skolotājs rada pasculei. Pašā pēdējā pakāpē, t.i. Gudrības Skolotāja pakāpē Dieva Plāns piepildās pilnā apmērā un dvēsele dzīvo neizteicamā cilvēka vienībā ar Dievu. „Ne savu gribu meklēju, bet Tēva gribu” - ir Viņa darbības lūgšana. Tikai Viņš un neviens cits, kas atrodas uz zemakas pakāpes nekā Viņa sasniegums, nav spējīgs reālizēt to, ko domāja Gudrie, sakot - „es esmu Augstākais Es”, ko domāja arī Kristus teikdam: „Es un Tēvs - esam Viens”. Un tas būnums, kuru Gudrītas Skolotājs pārdzīvo ikviendā savas eksistences mirkli - ir Dieva Plāns visiem cilvēkiem: mežonim un civilizētam, garīgam un māceklim. Un pienāks laiks, kad Viņš piepildīs šo plānu, sasniedzot sadarbību starp visiem, kā svētiem, tā arī grēcīgiem. Tikai šī mērķa dēļ Viņš Sevi uburēja, lai sagatavotu pasauli mūsu eksistencu un attīstībai. Kur Viņš strādā, tur nav neveiksmes. Pievienoties Viņa darban nozīmē izjust nemirstību un varenību.

Dieva Plāns nav, kā tas mums bieži liekas, bezgalīgs rūpju un ciešanu riņķis, nepielūdzamais Liktenis, kas cilvēkam atmaksā ar daudzajām ciešanām par katru, sev radīto prieku. Bērns, kas mēģina staigāt, izjūt bailes un visu locekļu spraigumu sāperot pirmo soli; bet ieraugot mātes priežīgo seju un smaidošo skatu kas cēnās viņu iedrošināt, ķermēņa pūles vairs nav nekas salīdzinot ar tām sekcojošo svētlaimību mātes milošos apkampienos. Tā arī visur dzīvē. Ja no vienās pusēs evolūcija liekās bezgalīgs sasprindzinājums, tad no otras pusēs tā ir jauntra rotāja. Tā ir lielā Rotala, ko ar mums spēlē Logoss un šīs rotājas noteikumi ir Taisnības Likumi.

Liksmība, kas ir visos dabas norišu pamatos, katram jāizjūt ar savu pieredzi. Var gadīties, ka pries daudzas dzīves, iekams cilvēks varēs teikt, neraugoties uz visām iepriekšējām ciešanām, ka Milestība ir Likuma izpildījums, bet viņa evolūcija nebūs nobeigta kamēr viņš neaptvers, ka visu lietu sirds tiesīm ir Mile-

stību un Prieks un ka visa evolūcijas tragedija - tikai pārcjoša fāze. Kāda slepēna senātnes mācība angalvo, ka pasaule vienlaicīgi rotājas un rada. Hinduisms māca, ka visa pasaules izpausme ir „Sivas deja”. Tas pats tika pasludināts arī Elevsinas mistērijās. Viens no ievaidāmo pūrbaudi jumiem bija - izjust, kas atrodas „svētā šķirstībā”; tur bija Dievišķā Bērna - „Dionisa rotāļlietas”. Teika stāsta, ka šīs rotāļlietas bija: spēļu kauliņi, vilciņš, bumba un spogulis. Ko tie īstenībā nozīmēja, redzams 105. zīmējumā. Kauliņš simbolizēja piecus Platona cieatos kermērus, kas rada sācis ķīmisko elementu un kristallu attīstīšanai. „Vilciņš” bija pabeigta fiziska atoma modelis, bumba - zemes modelis, spogulis - septiņu plānu simbols, kuņos atspoguļojās tas, ko Logoss rada augšā. Tādās bija „Logosa rotāļlietas” un Elevzīsā sveidītos mācīja izjust dzīļu prieku viads Dabas norisēs.

Elevsinas mistērijas
Dievišķā Bērna - „Dionisa rotāļlietas”

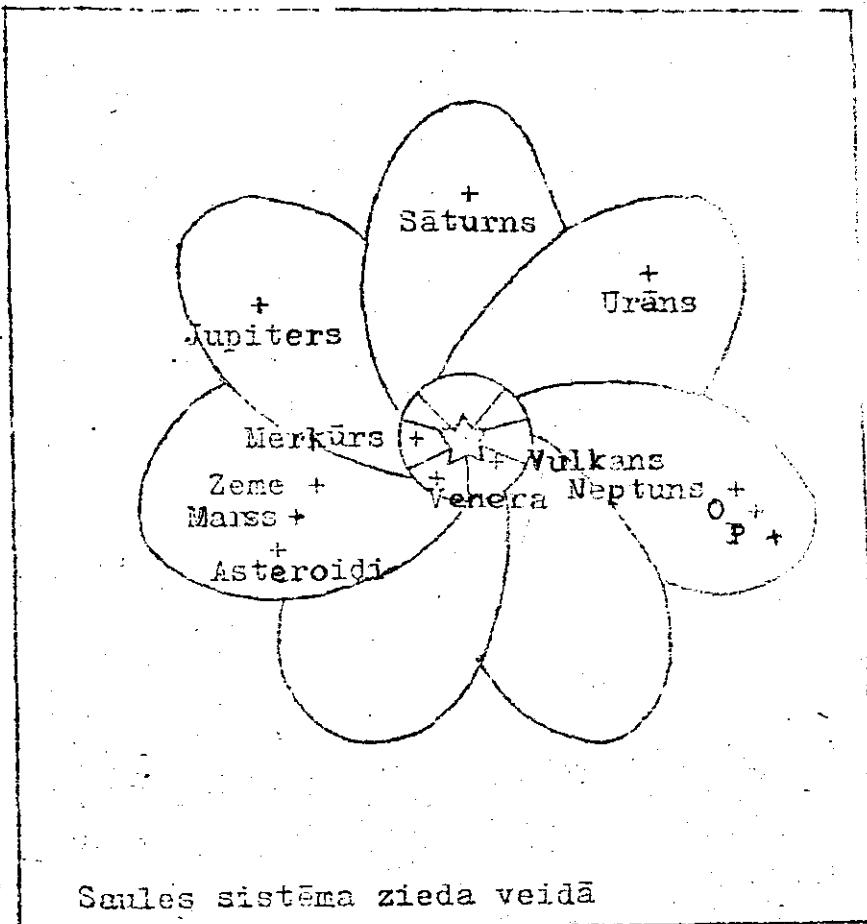

Zīm.105.

brīnišķīgs kosmisks zieds vairākām daudzkrāsainām ziedlapinām, ar lieju zelta drīksnu - Sauli - zieda sirdi /zīm.106./. Katrs no septiņiem Planētāriem Logosiem savdabīgi iespaido visu sistēmu, bet tā materija, kās padota vienam no šo iespaidu veidiem, rada izplatījumā milzīgu ellipsoīdu, kuŗa galvenā fokusa atrodas Saule, bet otrā - Planētārā Logosa planēta. Šie iespaidi ellipsoīdi mainās savās savstarpējās attiecībās un uz šim pārmainām pa daļai norāda arī pārmaiņas fizisko planētu, stāvokli.

Tādā kārtā Saules sistēma, kamēr Logoss un Viņa septiņi lielie Palīgi kopā ar Viņu strādā tanī, izliekās kā liels zieds ar daudzām ziedlapinām un lielu kvēlojošu zelta sirdi viņa vidū.

Līdz šim mēs Dieva Plānu apskatījām galvenā kārtā no cilvēka, kā individu un vienības, redzes viedokļa un varējumto aplūdot nedaudz plašākā izpausmē - vispārīgos vilcienos. Tagad atliek papūlesties. Plānu apskatīt kā vienu Veselu. Ja mēs varētu noklūt dzīmūsu zemes burbas robežām, tad būtu iespējams ieraudzīt Logosa darbu Saules sistēmā visā pilnībā. Tie, kuriem ir bijis iespājams aptvert šo darbu visā pilnībā, stāsta, ka raugoties no augstākiem būtības plāniem Saules sistēma izskatas kā

Zīm.106.

Kurš var sasniegt
šādu iepriekši, rau
goties uz Logosa
darbu, tam izzudis
vicas ūcas at
tiecībā uz Vīna
Mīlestību, Vare
nību un Daikumu.
Katra patiesības
uztvere reliģi
jas, filozofijas,
zinātnes, mākslas,
filantropijas vai
kalpojanas celā
pacēl cilvēka dzē
seli pa vienu pa
kāpi tuvāk mērķim.
Šis mērķis ir
"dzīvot, kustēties
un eksistēt" ar
pilnu apziņu un
lielu prieku mūsu
Saules sistēmas
Logosā.

N o s l ē g u m s

Īsā apskatā mēs redzējām, ko Senā Gudrība stāsta par cilvēku un viņa uzdevumu, par Dabu un viņas lomu, par Dievu un Viņa darbu. Nav tādas filozofijas, kas pēc sava ideālisma līdzību un visu aptverošās milas, kas dvēš no Teozofijas. Viņa atver apziņai tik plašu dzīvības darbības panoramu redzamās un ne redzamās pasaules, ka cilvēka prāts tiek vispirms apstulbots, bet vēlāk savaldzināts no tās brīnišķīgā dailuma. Vispirms... Senā Gudrība neielaižas spekulācijās, bet autoritatīvi apstiprina. „Seit ir mūžīgie Dabas-Fakti” - saka Gudrības Skolotāji un aicinā mūs dzīvot ideālu dzīvi, jo domājošiem cilvēkiem, kas vēlas darboties patiesības gaismā un nevis zem maldu spaidiem, nav iedomājams kāds cits dzīves veids. Ir tiesa, - tas, kurš pēta Teozofiju, viņas šķietamā dogmatisma dēļ var jautāt: „Kā es personīgi varu pārliecināties, ka viiss tas ir patiesība?“.

Zināšana var būt dažāda, - tā, kuru mums paziņo jūtas, kuru redz prāts, kuru uztver sirds, vai kuru zin intuīcija. Atkarībā no cilvēka temperamenta viena no tām vai arī visas kopā - kalpo viņam kā ceļš uz patiesību. Visi mēs esam savādāki, dažādi, kādēļ pasaule un viņas parādību vērtība mums mainās atkarībā no tā, ko mēs īsti dzīve meklējam. Kāds ir cilvēka prāta un sirds struktura, tāds ir arī viņa priekšstats par dzīvi. Cilvēklī uz lietām var skatīties dažādi un tas, kas vienam ir fakts, otram var likties illūzija; bet priekš visiem ir tikai viena patiesības parbaude. Patiesība ir tā, kas mūs mudina. Dabas fakti, ja tas reiz patiesi un skaidri uztverts, pamudina visu cilvēku dabu darboties saskaņā ar to; viņa iespaids var izpausties foti ātri, vai arī pamazam. Bet tāda jau ir lietu īstās būtības iedarbība uz prātu, ka tas nav spējīgs atsvabināties no viņas iespāde. Ja tas, ko prāts ir redzējis, ir patiesības atklāšana, nevis illūzija, tad šī patiesības izpratne ar katru dienu pieauga, paverot arvienu jaunus horizontus. Var rasties Šaubas, bet arī miljons Šaubu nav spējīgs satricināt kaut vienu patiesību. Dvēsele, kura ir pārliecināta, ka viņa aptvērusi patiesību, var mierīgi cīnīties tālāk, uzvarot vienu pēc otra uzbrūkošo Šaubu pulkus.

Ja šīs Teozofijas patiesības ir Dabas fakti, tad tās apstiprināsies pašas no sevis, katras savā laikā un katram no mums. Agri vai vēlu tām jāiesaknojās katras cilvēka domāšanas struktūrā, ja cilvēks domā saskaņā ar visiem faktiem. Šīs patiesības var atklāt vienu pēc otras, atkarībā no to spēju attīstības, kādas ir nepieciešamas viņu uztverei. Redzēt visu, sākot ar atomu, kad tas izpilda savu darbu, līdz Saules sistēmai, kad tā izpilda Logosa gribu - tas nav visiem iespējams, ievērojot tagadējo attīstības pakāpi. Atkarībā no apziņas paplašināšanās rodas arvienu jaunas spējas, var saskatīt arvienu lielāku faktu daudzumu. Katrs fakts, kas agrāk pastāvēja tīcībā, top pakāpeniski redzame un tad uz to var balstīties ar nesatricināmu pārliecību. Katram no mums pienāks tiešas izpratnes laiks, bet pilnīga gaiš

redzība atklāsies tikai tad, kad dyše sele sasniegs Gudrības Skolotāja pakāpi. Līdz tam laikam katraš no mums var darboties patiesības izpratnes gaismā, kādu viņš ieguvis. Ja tikai mēs saprastu, ka nevien mūsu pieci jutekļi un mūsu prāts ir patiesības uztveres līdzekļi un ceļi, bet arī mūsu tiekšanās, iztele, simpatijas un upurešanas tieksme, tad patiesība sasniegtu mūsu būtību pa daudziem, līdz šim slēgtiem ceļiem. Dzīvība ir kaut kas daudz ievērojamāks par to, ko var uztvert tikai ar vienu atziņas līdzekli — prātu. Prāts ir derīgs instruments, lai dotu noreķinu redzamā, bet ne iekšējā lietu būtībā.

Visdrošākais ceļš, pa kurū pētnieks varētu iet, ja tas vējas parbaudīt vienu pēc otras Teozofijas patiesības ir izvest praksē vienu no tām viņas patiesībām, kurā ir grūti neatzīt tā ir patiesība par B R A L I B U. Ei ikviens cilvēks atceras, ka arī katraš cīts cilvēks ir tāds pats kā viņš; ko vienā un tā pati Dabas dzīvība pulse abos un kas vienam ir smags, tas arī otram ir smags; lai viņš, skatoties uz savu tuvāko, saka: „Tas esmu es pats, kaut arī vēl man nepazīstamā izpausmē”; lai viņš pacietīgi pēta šo sevis paša noslēpumaino daļu, kas dzīvo ārpus viņa; tad viņš redzēs, ka par cik viņā pieauga millestība un pacietība, par tik viņš noslēpumainā kārtē tuvojas tādu patiesību atklāšanai par cilvēku un Dievu, par kurū eksistenci viņam agrāk nebija jausmas. Milestības darbi ir pati Dievišķīgās Gudrības izpausne un kas darbojas milestībā, tas neizbēgumi nonāk pie Gudrības.

Tas ir vispareizākais ceļš pārliecīnāties par Teozofijas pasludināto patiesību reālitāti un pierādīt, ka tās nav tikai skaitas filozofiskā intellekta celtnes vien. Ja cilvēks nespēj ticēt visām Teozofijas patiesībām, lai viņš pamēģina darboties tā, kā to māca Teozofija. Tad viņš pārliecīnāties, ka vārds „Teozofija” sniedz brīnišķu Reālitāti. Kad viņš ar visām savas būtnes fibruš visos laika momentos aptvers ka viiss, kas viņš ir, — viņa milestības un pažuzupurēšanās visaugstākais veids, viņa priņigītīcība un sevis atdošana, — ir šī patiesā Reālitāte viņā, un ka ārpus tās viņam nav eksistences iespējas, tad viņš pats sevi atradis to atziņas līdzekli, ar kurū viņš pats sev varēs visu atklāt. Dievišķā Patiesība ir pašā cilvēka dabā, viņa nav cilvēkam sveša parādība, jo tā pavada visas viņa nemirstīgās ilgas. Un tādēļ, ka cilvēks ir Dievišķīgs, Gudrība ir viņa dabīgais mantojums. Ne tikai Gudrība vien, bet arī Spēks, spēks uzdrošināties, ciest un uzvarēt. Šī uzvaras izjūta, kas nes sev līdzi arī prieku, ir tā balva, kurū Senā Gudrība sniedz visiem, kas to cienā.

Saturs.

Ievads	3
Dzīvības un formas evolūcija	5
Civilizāciju uzplaukums un pagrimšana	18
Reinkarmācijas likums	28
Karmas likums	41
Neredzamās pasaules	51
Cīrvēks dzīvē un nāvē	63
Dzīvnieku evolūcija	71
Trejādā Logosa darbība	79
Dzīvības valstis	87
Materijas un spēka evolūcija	95
Dzīvības evolūcija	110
Apziņas evolūcija	116
Pasaules iekšējā pārvalde	124
Mācekļības ceļš	130
Dieva Plāns – evolūcija	139
Noslēgums	146

Ieteicams izlasīt zemāk minētās grāmatas, kas vēl plašāk un arī
dzīlāk apskata ģini darbā aizkustinātos jautājumus.

1. A.Klīzovskis - Jaunā Daikmeta pasaules izpratnes pamati:
I, II un III d.

2. E.Zilbersdorfs - Gara audzināšana

3. Richards Rudzītis - Dailuma apziņa pestīs

4. Richards Rudzītis - Nikolajs Rēricks - Kultūras ceļvedis

5. H.Blavatska - Klusuma balss.

6. P. Donovs - Ar zināšanu piepildīsies pasaule

7. Dzīvās Ētikas Mācība /Agni Jogas sērija/:

1/ Morijas dārza lapas

2/ M. dārza lapas

3/ Vienkopa

4/ Agni Joga

5/ Hierarchija

6/ Bezrobežība I un II d.

7/ Sirds

8/ Ugunīgā Pasaule I, II un III d.

9/ Aum

10/ Brālība